

Κύριος Δόξ

15

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΣΙΝΑ.



ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

(Ὁδὸς Γουλιέλμ Καλδερῶν Ἀριθ. 88.)

1867.

483

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

FOR
25

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΛΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ



ΣΙΝΑ.



ΔΙΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

(Ὁδὸς Γουξέκ Καλδερὶμ Ἀριθ. 88.)

1867.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΑΡΧΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΑΡΧΕΙΟΝ

ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ

1881

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ.

Περὶ τῶν αἰτίων τῆς διαταράξεως τῶν καθεστώτων
ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν
πραγμάτων καταστάσεως.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ἱεράν Σύνοδον.

Ἡ Αὐτοῦ Μκκκριότης ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, μετὰ τῆς
παρ' Αὐτῷ Ἱεραῖς Συνόδου, με κλητεύει, συμφώνως, ὡς λέγει, τῷ
ἀπαρχαγράφτῳ Ἐκκλησιαστικῷ δικαιώματι τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀπο-
στολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνου, ὅπως ἐμ-
φαισθῶ ἐνώπιόν Του, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξερευνήσῃ, ἐπὶ
παρουσία καὶ τινῶν ἐκ τῶν τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, τὰ αἴτια
τῆς πρὸ πολλοῦ δῆθεν ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ὑποφαι-
νομένου καὶ τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ Αὐτοῦ Μκκκριότης προτοῦ νὰ με κλητεύσῃ ὄφειλε νὰ ἐξε-
τάσῃ ὁποίας φύσεως διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὑποφαινομένου
καὶ τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ κρίνῃ ἂν δι'
αὐτὴν ὑπάγωμαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο δ' ὄ-
φειλε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν Του ἔγγραφον ἀγωγὴν κατ' ἐμοῦ καὶ, πρὸ
τῆς κλητεύσεως, νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃ αὐτὴν, ὅπως γνωρίσω τοὺς
ἐνάγοντας, τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν, ἵνα, ἐν γνώσει δια-

τελών κρίνω περί τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς προθέσεως τοῦ κλητεῦν-
τός με, ὡς καὶ περί τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον κέκτηται ἡ Μα-
καριότης Του νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, περί ἧς οὐδεμία
μοὶ ἐγένετο μέχρι τοῦδε ἐπίσημος κοινοποιήσις.

Εἶναι ἀληθές ὅτι πρὸ πολλοῦ, ὡς λέγει καὶ ἡ Α. Μακαριότης
(εἰς τὴν ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1867 πρὸς ἐμὲ κλήσιν του,) ὑπάρχει *λυ-*
πηρὰ διαφορὰ ὑφ' ἧς ἐκινδύνευσε καὶ κινδυνεύει δυστυχῶς νὰ
καταστραφῇ (ὅ μὴ γένοιτο!) τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους
Σινᾶ Κοινόβοιον, οὐχὶ ὅμως μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Συναϊτῶν,
ἀλλὰ μετὰ τῆς Α. Μακαριότητος ὡς ἐνάγοντος καὶ κατηγοροῦ,
καὶ τοῦ ὑποφαινομένου ὡς κατηγορουμένου καὶ ἀπηνῶς κατα-
διωχομένου, ἀληθῶς πρὸ πολ.λοῦ, ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ
Αἰοδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου.

Αὐτὴ ἡ περιληπτικὴ τῶν πραγμάτων ἐξιζόρησις θὰ καταδείξει
ἐναργῶς τὴν ἀλήθειαν 1ον τῶν λόγων μου καὶ ἰδίως τὴν πρόθεσιν
τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ νὰ συγχωρεῖται εἰς τὸ πρόσωπόν Του
τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγοροῦ με τὸ ἱερὸν κα-
θῆκον τοῦ δικαστοῦ, καὶ 2ον τὴν ἐπιθυμίαν Αὐτοῦ τοῦ ν' ἀθε-
τήσῃ τὰ ἀπ' αἰώνων διαγραφέντα ὄρια τῆς δικαιοδοσίας Αὐτοῦ
καὶ νὰ θέσῃ ἐκποδῶν τὰ προνόμια τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ,
ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ ἱεροῦ τούτου καθιδρύματος.

Μόλις παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν ὁ σοφὸς Πατριάρχης
Κωνσταντίας εἰς χεῖρας τοῦ αἰωνίου, καὶ ἀμέσως ἡ Α. Μακαριότης,
ἐν γνώσει διατελῶν τῆς ἐντολῆς τοῦ ἀποβιώσαντος, καθ' ἣν διά-
δοχον αὐτοῦ προώριζε τὸν ὑποφαινομένον, (ἔγγρ. 7βρίου 1855,) ἔ-
γραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως (18 Ἰανουαρ.
1859,) δι' ἧς ἔσπευσε νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτοῖς τὸ δυσύχημα καὶ
νὰ τοὺς πληροφορήσῃ ὅτι, εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν χριστιανικῶν καθη-
κόντων, ἐτόίμως ὑπερέτησε τῷ ἀειμνήστῳ, καὶ τὴν ἐξομολόγησιν
αὐτοῦ ἐδέξατο τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους· πρὸς δὲ νὰ ἐπιστήσῃ
τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν προάσπισιν τῶν ἱερῶν προνομίων
τῆς Σεβασμίας Μονῆς, νὰ ὑπομνήσῃ τὰ δίκαια τῆς ἱερᾶς Ἀδελφό-
τητος καὶ τὴν ἀρχαίαν τάξιν καὶ τοὺς κανόνας ἐφ' ὧν ἐστήρι-
κται ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ποιμένος καὶ Ἀρχιεπισκόπου, νὰ προτρέψῃ

αὐτοῦ, ὅπως συναφθῶσι πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῆς ὀρφανείας τοῦ ἱεροῦ τούτου Κοινοβίου διὰ τῆς ἀδελφικῆς ὁμονοίας καὶ ἀγάπης, καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὲν ἀναθέσωσι τὴν προσωρινὴν Ἐπιτροπέϊαν εἰς τὸν Κ. Γεράσιμον διὰ τὰ παρίσταται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς Ἐπίτροπος ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνάξεως ἄχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ κανονικοῦ Ἀρχιερέως, ἐκτὸς ἂν θελήσωσι νὰ ἐκλέξωσι ἕτερον ἀδελφόν· περὶ δὲ τῆς ὀριστικῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πληροφορεῖ τοὺς Πατέρας ὅτι, ὁ ἀείμνηστος παρήγγειλε ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν ἱερὰν Σύναξιν λόγους τινὰς σπουδαίους οὓς ἐνεπιστεύσατο τῇ συνειδήσει αὐτοῦ, καὶ οὓς ἐν δευτέροις θέλει ἐκθέσει πρὸς ἀπόνοιψιν τῆς συνειδήσεώς Του. Ἐπὶ τέλους τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἐξησφάλισε πάντα τὰ παρὰ τῷ ἀσιδήμῳ πράγματα κτλ. ὡς καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προοιμιάζεται οὕτω: «Τὸ πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἐκείνον ἄνδρα ἐγ-»
» γκάρδιον ἡμῶν σέβας καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀμοιβαία ἐκείνου ἀγά-»
» πη καὶ πίστις ὑπηγόρευσαν ἡμῖν ὅπως καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις»
» αὐτοῦ ἡμέραις ἐκπληρώσωμεν»

Ἐκαστος κατανοεῖ τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης ἐπιστολῆς καὶ τὰ σχέδια τοῦ γράφοντος. Σχολεῖων οὐ χρῆζει αὕτη — ἡ ἐξηγήσις εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐκτεθησόμενα· ἀρκοῦμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἔκφρασιν δισταγμῶν τινῶν περὶ τῆς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος διεκδικεῖ ἀγάπης τοῦ Ἀσιδήμου, οὗ ἡ φωνὴ, εὐτυχῶς διὰ τὸν συκοφαντηθέντα, εὐρίσκεται εἰς τὰς ἐξῆς πρὸς ἐμὲ ἐπιστολάς, γραφείσης τῆς τελευταίας ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του.
— Ἔχουσι δὲ οὕτως :

1.) 3 Ἰουνίου 1857:

« Ἡ Μακαριότης του, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀντέτεινες»
» φέρεται ἐξ ἐκείνου ἀδιάθετος καὶ ἤρξατο νὰ ἀναμοχλεύῃ τὰ ὅσα»
» πρὸ 150 χρόνων μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν Σιναϊτῶν συνέβησαν»
» ἀνδρῶν, ὑποκινῶν καὶ ὑποσκάπτων τὰ τοῦ Σινᾶ προνόμια· ἀλλ' οὐ»
» δύναται»

2.) 19 Ἰουλίου 1857:

« Ἡ Μακαριότης του, ὁ ἱεροσολύμων, ὅτι αὐθαιρέτως δέδωκε»
» μουζακερέν διότι ἐφαντάσθη ὅτι τὸ αὐτόνομον

» Σίναιον καὶ οἱ Σιναῖται ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι, διότι ὁ Ἀρχιε-
» πίσκοπος αὐτῶν χειροτονεῖται πρὸ τοῦ Ἱεροσολύμων — καὶ
» φθάσαντες πρὸ 150 χρόνων οἱ προκατόχοι αὐτοῦ Δοσίθεος καὶ
» Χρόσανθος, δυνάμει χρημάτων καὶ κρυφίως τῶν Σιναίτων, κα-
» τέγραψαν καὶ τὸ Σινᾶ εἰς τὰ Μπεράτια αὐτῶν, ὡς ὑπαγόμενον
» δῆθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν ὁ μυστικὸν ἐκ περιστάσεως
» ἀνεκκλύψαμεν, καὶ ἐπὶ θανάτου δέον οἱ τότε Σιναῖται νὰ κινη-
» θῶσι δι' ἀναφορᾶς καὶ παντὶ μέσῳ καὶ τρόπῳ, δυνάμει τοῦ ἀκ-
» τιναμὲ καὶ τοῦ Μπερατίου τοῦ Σινᾶ, τοῦ ῥητῶς ἀπείργοντος
» σφοδρῶς ἵνα οἱ Πατριάρχαι οὔτε νὰ συμφύρονται παντελῶς εἰς
» τὰς ὑποθέσεις τοῦ Σινᾶ, ἐκτὸς τοῦ ῤεῖζου αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπου,
» οὔτε νὰ ἐπιεράζωσιν αὐτοὺς ἐπεμβαίνοντες. Ἀνεκκλύψαμεν καὶ
» εἰ σοβαρότερα ῥαδιουργιῶν, ἢ ἐν καιρῷ θέλεις μάθει καὶ φρί-
» ξει Κατεπεῖγον ἄφευκτον πρὸς ματαίωσιν τῶν κα-
» ταχθοριῶν σκοπῶν, ὡς ἐπιβουλευομένου τοῦ αὐτεξουσίου τοῦ
» Σινᾶ εἰς τὰ κυριώτερα, ἐκρίναμεν νὰ προλάβωμεν, οὐδόλως
» ὀκνοῦντες, διὰ νὰ ἀφελήσωμεν καὶ τὸ Σίναιον καὶ τὴν ἐκλογὴν
» τοῦ ἀρχιεπισκόπου αὐτοῦ »

« Θεὸν δὲ ταπεινῶς, ἐκτενῶς ἱκετεύσωμεν ὅπως προᾶξη
» κατὰ ῥοῦν, εὐτυχῶς, αἴσιον τὰ ἃ ἐνεργοῦμεν ὑπὲρ σωτηρίας ἐκ
» τῶν ἐπιβουλευομένων καὶ ῥαδιουργούντων τὸ ἐλεῦθερον τοῦ Ἱε-
» ροῦ ἡμῶν Μοναστηρίου καὶ τῆς εὐκλείας αὐτοῦ τε καὶ τῆς τού-
» του Ἀρχιεπισκοπῆς. »

3.) 29 Ἰουλίου 1858:

« . . . Ταῦτα καθυποβάλλοντες ὑπ' ὄψιν σου, τέκνον, τὴν τού-
» των ἐκτέλεσιν φιλοτιμούμενοι ἵνα ὑποδείξωμέν σε παράδειγμα
» τοῖς πᾶσιν. Ἄλις ταῦτα πρὸς συνεταῦς καὶ φιλοτίμους καὶ

4.) 7 Σεπτεμβρίου 1858:

» Τὴν δὲ Μακαριότητά του ἡμεῖς δὲν ἐστείλαμεν εἰς Ζου-
» βνήαν, ἀλλὰ δις μᾶς προέτεινεν ὅτι « διὰ τὸ σύντονον τῆς θη-
» λασοπολίτις θέλω νὰ καταβῶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκεῖθεν διὰ
» τῶν ἀτμοπλῶν τῶν ἀναχωρούντων κάθε ἐβδομάδα διὰ τὴν
» Συρίαν, καὶ ἐπιβὰς εἰς ἓν τούτων παροδικῶς θέλει μὲ εὐγάλει
» εἰς Ἰόπην. Καὶ ἐπειδὴ Γάζης ὄν ἐπὶ Μεχμεταλῆ ἐστάλην δι' ὕ-

» ποθέσεις καὶ κατέλυσα εἰς Ζουβανίαν, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ
» αὐτὴν πάλιν»· καὶ μάλιστα μᾶς ἐζήτησε καὶ γράμματα πρὸς
» τοὺς Πατέρας. Τί ἠδυνάμεθα νὰ τῷ εἴπωμεν; Ὁχι, δὲν θέλομεν
» νὰ ὑπάγῃς εἰς Ζουβανίαν; τὸ δὲ ὃ ἐδώκαμεν γράμμα οὐδὲ τοῖς
» τὸ ἔδωκε, τοὺς διηγείρεν ὁμῶς σφοδρῶς κατὰ Ἑγούμενων. »
5.) 20 Αὐγούστου 1858: (πρὸς τὴν ἐν Ζουβανίᾳ Σύναξιν.)

« Ἴδομεν ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων σᾶς ἐπεσκέφθη μὲν, ἀλλὰ τὸ ὃ δε-
» δώκαμεν αὐτῷ ἡμῶν γράμμα κατὰ ζήτησίν του δὲν σᾶς τὸ
» ἔδωκεν, ἐποκριθεὶς ὅτι τὸ ἐλησμόνησε, προκρίνας νὰ φανῇ τρό-
» πον τινὰ ὡς κυριαρχίαν ἔχων ἢ συστημένος πρὸς ὑμᾶς διὰ
» γράμματός μου — ματαιοφροσύνη τῶν τῆς Ἱερουσαλήμ Πα-
» τριαρχῶν, παλαιὰ καὶ σκουριασμένη, δι' ἣν συνέβησαν ἐξ ἀμ-
» ποτέρων τῶν μερῶν πολλὰ πρὸς αἰσχύνην — τὸ δὲ μόνον αἰ-
» τιον ἐστὶ διότι τὸ Σίναϊον περιόικους ἄλλους Ἀρχιερεῖς μὴ ἔχον,
» καθώριστα ἵνα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, ὡς μοναστηριακός,
» χειροτονῆται παρὰ Μοναστηριακῶν Ἀρχιερέων — Ἀλλὰ τὸ ἱερὸν
» Μοναστήριον τοῦ Σιναίου καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ, ἀφ' ἧς
» ἐκτίσθη, καὶ βασιλικῶς καὶ Ἐκκλησιαστικῶς, καὶ μάλιστα πο-
» λιτικῶς, ἀπὸ Μωάμεθ μέχρι ταύτης, κατὰ τὸ ὑψηλὸν Βεράτιον,
» αὐτόνομον ὑπάρχει καὶ ἀνεξάρτητον, καὶ πρὸς τοὺς Πησαδάδες,
» οὐδεὶς τῶν Πατριαρχῶν — διακελεύεται — δύναται νὰ ἐπεμβῇ
» καὶ νὰ συμφυρῆ εἰς τὸ Τοῦρι Σινᾶ καὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ,
» εἰμὴ μόνον ὁ Ρεΐζης Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ. »

« Ἦκουσεν ἡ Μακαριότης του ὅτι ἐχάθη τὸ Βεράτι, καὶ ὑπὸ
» περιεργείας ἢ σκοποῦ ἐθέλησε νὰ μάθῃ ἂν ἠδυνήθημεν νὰ τὸ
» ἀνκστήσωμεν· ὅθεν εἶδεν ὅτι ὁ Ποιμὴν τοῦ Σινᾶ, ὁ διὰ ἐβδο-
» μήκοντα ἤδη χρόνων δουλεύων αὐτὸ, οὐ νυστάζει, οὐδὲ καθεύ-
» δει, φροντίζων ὀλοψύχως, ἐν ὄλη τῇ ὑπὸ γηρατειῶν ἀδυναμίᾳ
» του, περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν προνομίων. . . . »

« Ὁ Ἱεροσολύμων, ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, οὐκ ἦλθε βαλεῖν εἰρήνην,
» ἀλλὰ μάχαιραν, αὐξάνων τὰς ἐν Δακίᾳ προσόδους καὶ κατη-
» γορῶν ἐκεῖσε τοὺς ἡμετέρους — ἡμεῖς ὡς παλαιόθεν εὖρομεν,
» οὕτω καὶ ἐξακολουθοῦμεν δίδοντες τὰ ἡγουμενικά πρὸς αὐτοὺς
» γράμματα. »

Αἱ προκείμεναι Ἐπιστολαὶ σχολίων οὐ χρήζουσιν ἐν αὐταῖς σαφῶς ζωγραφίζεσθαι ἢ διαγωγὴ ἐκάστου καὶ τὸ φρόνημα τοῦ ἐναρτέου καὶ κριτικωτάτου ἐκείνου ἀνδρός.

Καὶ ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ γράφων ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του μετὰ τοσαύτης εὐμενεῖας ὑπὲρ τοῦ ὑποφαινομένου καὶ μετὰ τοσαύτης πικρίας κατὰ τοῦ κατηγοροῦ μου, μεταβληθεὶς αἴφνης καὶ ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος, καὶ χωρὶς νὰ φαίνωνται οἱ λόγοι τῆς τριαύτης σπουδαίας μεταβολῆς αὐτοῦ, ἐγένετο ἐγκάρδιος φίλος καὶ σχετικὸς αὐτοῦ καὶ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, ὥστε νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς χεῖρας τοῦ νέου τούτου φίλου τὴν ἱεράν πρκακαταθήκην τῆς τελευταίας αὐτοῦ θελήσεως, ἐνῶ ἠδύνατο, ἂν εἶχε τὴν θέλησιν, νὰ καταχωρήσῃ τὴν εὐχὴν ταύτην πρὸς τοὺς πατέρας, ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

Τούτου ἕνεκεν ἡ κατηγορία αὕτη ἀπεκρούσθη παρὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Πατριαρχῶν, ὡς κατωτέρω ἐκτεθῆσεται.

Ἀνήσυχος γενόμενος διὰ τὴν σιωπὴν τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως εἰς τὴν πρώτην Αὐτοῦ ταύτην ἐπιστολὴν καὶ θέλων νὰ προκαταλάβῃ τὰς διασκέψεις αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῶν εὐνουμένων Αὐτοῦ, καὶ πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἀκοπῶν Του, ἔγραψε καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν. (21 Ἰανουαρίου 1859). — Δι' αὐτῆς ἐκθέτει ὅτι, καὶ τοι δόντος τοῦ αἰοιδήμου ἔγγραφον τὴν προτίμησιν τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ Κυρίλλῳ, ἔκτοτε ὅμως δισταγμούς τινας ἔβλεπεν ἐν ταῖς μετὰ τοῦ αἰοιδήμου ὁμιλίαις Αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τινος καιροῦ φανερὰν καταστήσας τὴν μεταμέλειαν διὰ τὰς καταχρήσεις αὐτοῦ, ἐκατηγόρει αὐτὸν διὰ τοὺς τρόπους . . . ὅτι ταῦτα ζῶν ὁ αἰοιδήμος διελάλει πρὸς πάντας, καὶ πρὸς τὴν ἱεράν Σύναξιν ἔγραψεν, ὡς εἶπεν Αὐτῷ, ἀκυρῶν τὰ πρὶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου γραφέντα, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου ἐγγίσας προσεκάλεσεν Αὐτὸν καὶ ἐξωμολογήσατο· τότε ἐνεπιστεύθη εἰς Αὐτὸν καὶ τινων κωλυμάτων ἄλλων τὴν ἀνακάλυψιν, δι' ἅπερ οὐ συγκεχώρηται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τὸ νὰ προαχθῆ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, οὐ ἕνεκα ἀκυροῦ τὸ ἐκ συναρπαγῆς τότε δοθὲν πρὸς τὴν Ὀσιότητά του ἔγγραφον.

Ἔδωκε δὲ Αὐτῷ ἐντολὴν ἵνα, ἐλευθέρως καὶ αὐτοθελήτως ἐκλεξά-
σης τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἕτερόν τινα ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ γνησίων
μελῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος προβιάσῃ αὐτόν
. Ὅτι μολονότι οὐδαμῶς προαιρεῖται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ δι-
καιώματα τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος, οὐδὲ ἀνέχεται τὸ παράπαν νὰ
λογισθῇ ὡς παραβιάζων τὴν θέλησιν τῶν πατέρων καὶ τὴν αὐτε-
ξούσιον ἐκλογὴν, ὅμως ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὴν στερέωσιν, τὴν βελτιώ-
σιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προβάλλει τῇ Ἱερᾷ Συνάξει,
ὡς ἀρμοδιώτερον πρόσωπον καὶ ἄξιον τῆς κοινῆς ἐκλογῆς, τὸν Κ.
Γεράσιμον, ὃν πρὸ πολλῶν χρόνων γνωρίζει.
Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης αἱ ἐξῆς περικοπαὶ χρήζουσι σχολίων.

Αὐν. Ὅτι ἀφ' ἧς ὁ αἰδνημος ἔδωκεν ἔγγραφον τὴν προτίμησιν
εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην τοῦ νὰ προαχθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου, ἤρχισε νὰ μεταμελῆται, καὶ ὅτι ἐκ συναρπαγῆς τοῦτο
ἐδόθη, διότι τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐγένετο τὸν Σεπτέμβριον τοῦ
1855 ἔτους, ὁ δὲ αἰδνημος μακρὰν τοῦ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν
ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἐξηκολούθει νὰ διαδηλῇ τὴν εὐνοίαν, καὶ τὴν ὁ-
ποίαν εἶχεν ὑπόληψιν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον μέχρι τοῦ μηνὸς Σε-
πτεμβρίου τοῦ 1858 ἔτους, τούτέστι τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς ἀπο-
βιώσεώς του, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν του, ἐν αἷς
συγχρόνως ἐκθέτει ὅτι αἱ πράξεις τῆς Α. Μακαριότητος κατὰ τῶν
δικαιωμάτων καὶ τῶν προνομίων τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους τὴν καρ-
δίαν αὐτοῦ βαθύτατα διεπέρασαν καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ κατεπίκραναν.

Βον. Ὅτι ἔγραψεν, (ὡς εἶπεν Αὐτῷ,) καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν
«ἀκυρῶν τὰ πρὶν γραφέντα», διότι ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῶν Πατέ-
ρων εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην προκύπτει τὸ ἐναντίον.

Καὶ τῶνόντι οἱ Πατέρες κατὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1859 ἀπῆν-
τησαν εἰς τὴν Α. Μακαριότητα καὶ περὶ μὲν τῆς παραλαβῆς τῆς
περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ τῆς διαθήκης αὐτοῦ τὸν πληρο-
φοροῦν ὅτι διωρίσθησαν τρεῖς Ἐπίτροποι ἐκ τῶν ἐν τῷ Μοναστη-
ρίῳ παρόντων ἀδελφῶν, περὶ δὲ τῶν συμβουλῶν Αὐτοῦ καὶ τῶν
συστάσεών Του διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου ἐκφράζουσι τὴν
βαθεῖαν αὐτῶν λύπην διὰ τὴν ἀνάμιξίν Του εἰς ἀλλότρια καθήκον-
τα — Τὸν διαβεβαιοῦσιν ὅτι πᾶσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ Κ. Γερασί-
μου εἶναι περιττή, διότι τὸ Μοναστήριον γινώσκει τὰς ἐκδουλεύ-

σεις ἐκάστου ἀδελφοῦ, καὶ ἐπὶ τέλος παρατηροῦσιν ὅτι οὐδέποτε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίας ἐξεφράσθη εἰς αὐτοὺς διὰ λόγον ἢ ἐγγράφως κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου καὶ ὅτι ἀπειρηγίας ἐπεδείκνυεν αὐτὸν πάντοτε ὡς τύπον ἀφοσιώσεως καὶ ζήλου πρὸς τὴν Μοιρὴν καὶ ὑπογραμμὸν μοναδικῆς πολιτείας, ἐμμένων μέχρι ἐσχάτων εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς Παροισιο-λογισιότητος του κατ' αἴτησιν τῆς Ἀδελφότητος προαποφασισθέντα.

Ἐκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Α. Μακαριότητα ἢ ἀπροσδόκητος δι' αὐτὸν ἀπάντησις αὐτῶν Πατέρων.—Ἐπρεπεν ὅθεν, ἀποτυχῶν, νὰ στρέψῃ τὰς ἐνεργείας Του εἰς ἄλλα μέρη καὶ νὰ ἐφεύρῃ οἰαδήποτε ἄλλα μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὅνπερ ἐν γένει ἀπὸ 150 ἐτῶν ἐδίωκον οἱ Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων, (κατὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ὀρθὴν ἰδέαν τοῦ ἀοιδήμου Κωνσταντίου,) καὶ ἰδίως ἐπιθύμει νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Α. Μακαριότης ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου του Κ. Γερασίμου.

Τὸ μέσον τοῦτα ἐνομήσθη ὅτι εὑρέθη εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Κ. Γερασίμου τούτου ἐκ μέρους εὐνοολήπτων τιῶν ἀτόμων, (κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ τεσκερέ,) πρὸς τὴν Ἵψηλὴν Πύλην.—Αὕτη δὲ, διατελοῦσα ἐν ἀγνοίᾳ καὶ τῶν νομίμων καὶ πλανηθεῖσα ἐκ τῆς ἐσφαλμένης διαβεβαιώσεως ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπεφασίσθη καὶ παρὰ τοῦ ἀοιδήμου Κωνσταντίου, ἐξέδοτο τεσκερὲν κατὰ τὴν 2 Μαρτίου 1859, δι' οὗ ἐσυστήθη ἡ τοῦ Κ. Γερασίμου ἐκλογή συμφώνως μὲ τὰ κανονισμένα. Ἡ αὐτοῦ Μακαριότης ἔσπευσε, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαρτίου 1859 ἐπιστολῆς τῆς, νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀσμένως δέχεται τὴν σύστασιν ταύτην, καὶ ἀφοῦ ἐξυμνεῖ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ὑποψηφίου τῶν ἐκλεκτῶν καὶ εὐνοολήπτων ἀτόμων, βεβαιῶσθετικῶς ὅτι ὁ ὑποψήφιος οὗτος ἐσυστήθη πρὸς αὐτὸν καὶ παρὰ τοῦ ἀοιδήμου Κωνσταντίου—ἐπρόσθεσεν ὅμως ὅτι κατὰ τοὺς Κανόνας, διὰ νὰ χειροτονηθῇ παρ' αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πατέρων, γράψῃ δὲ εἰς αὐτοὺς τὰ χρειώδη ὅπως μὴ ἀπατηθῶσι καὶ φροντίσωσι νὰ κάμωσι τὴν ἐκλογήν μετὰ συντέσεως.

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι διὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐπιστολῶν δὲν πληροφορεῖ τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως ὅτι συστήνει εἰς αὐτοὺς τὸν Κύριον Γεράσιμον τῇ ἐντολῇ καὶ τελευταίᾳ βουλήσει τοῦ

ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, —μόνον εἰς ἐκείνην τῆς 20 Μαρτίου 1859, συνιστῶν καὶ αὐθις τὴν ἐκλογὴν ἀξίου προσώπου, λέγει ὅτι «ὡς ἱκανὸς νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὁμολογεῖται ὁ καὶ » παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Δεσπότη ἐγκριθεὶς Κύρ Γεράσιμος.» Προτρέπει ἐπομένως αὐτοὺς νὰ τὸν ἐκλέξωσι καὶ νὰ συντάξωσι τοὺς ὅρους οὓς πρέπει νὰ τηρήσῃ—καὶ ἐπὶ τέλους, ὑπενθυμίζων αὐτοῖς τὴν θλίψιν τοῦ Δεσπότη διὰ τὰς ἀθεμίτους καταχρήσεις τῶν εισοδημάτων τῶν ἐν Δακίᾳ Μετοχίων των, προτρέπει αὐτοὺς νὰ λάβωσι κατάλληλα μέτρα ὅπως παύσωσιν αἱ γλωσσαλγίαι καὶ ἰδίως ἡ δυσαρέσκεια καὶ αὐτῆς τῆς Κρατικῆς Βασιλείας.

Τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑποφαινομένου δὲν ἐγένετο βεβαίως ἐνταῦθα χρῆσις.—Ἐκαστος ὁμῶς ἐννοεῖ ὅτι ἐμὲ ὑπαινίττεται καὶ ἐμὲ κατηγορεῖ πικρῶς ἐπὶ καταχρήσει, διότι καὶ ἐγὼ εἶχον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη διαχειρῆσιν τινὰ κτημάτων μετοχικῶν. Καὶ ὁμῶς τοὺς σκοποὺς Του δὲν ἤδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ, διότι καὶ μετὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἔλαβον χώραν τὰ ἐξῆς:

Ἡ Ἀδελφότης τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ συνελθοῦσα, ἀφοῦ πρῶτον ὠρκίσθησαν τὰ μέλη αὐτῆς ὅπως φυλάξωσιν ἀπαράγραπτα τὰ ἀρχαῖα προνόμια καὶ δικαιώματα τῆς Ἱεραῆς Μονῆς, ἧς τὸ ἀνεξάρτητον οὐδεμίαν ἀνέχεται ἀλλοτρίαν ἐπέμβασιν καὶ ἀνάμιξιν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Συνάξεως αὐτῶν, (Πρακτικὸν Βον τῆς 1ης Ἀπριλίου 1859,) ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μακαριότητά του (3 Ἀπριλίου 1859) δι' ἧς ἐκφράζουσι τὴν βαθεῖαν τῶν λύπην διὰ τὴν ἀνάμιξιν Του εἰς τὰ ἐσωτερικά των πράγματα, καταδεικνύουν τὴν ἀντίφασιν εἰς τὴν περιέπεσε διαματυρόμενος ἀφ' ἑνὸς ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀναμιγνυόμενος εἰς τὸ σημαντικώτερον ζήτημα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἱεροῦ αὐτῶν Κοινοβίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἀποδοκιμάζουν τὴν διαγωγὴν Του διὰ τὴν εἰς τὰ ἀλλότρια ἀνάμιξιν Του.—Συνέταξαν κανονισμὸν ἐξ ἄρθρων 33 (Πρακτικὸν Βον τῆς 6 Ἀπριλίου). Προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐξέλεξαν παμφηφεὶ τὸν ὑποφαινομένον. (Πρακτικὸν Βον, Βον, τῆς 7ης Ἀπριλίου.) Γνωστοποιηθείσης μοι τῆς πράξεως ταύτης, ἐγένετο ἡ δέουσα ἀπάντησις. (Ἐγγρ. 28 Ἀπριλίου.) Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων, ἢ ἐν ἀρνήσει, παρ' ἄλλου

τὴν χειροτονίαν, κατὰ τοὺς νενομισμένους τύπους. (Ἔγγρ. 30 ἀπριλίου). Ἐγένοντο αἱ δέουσαι πράξεις παρὰ τῆ Αἰγυπτιακῆ Κυβερνήσει, ἥτις ἀμέσως δι' Ἰλαμίου ἀνεγνώρισε τὴν ἐκλογὴν, καὶ παρὰ τῆ Ἵψηλῆ Πύλῃ πρὸς ἔγκρισιν τοῦ Ἰλαμίου τούτου καὶ παραδοχὴν τῶν κανονικῶς παραχθέντων—καὶ τέλος ἐξετέθησαν ταῦτα πάντα εἰς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως νεύσῃ νὰ υποστηρίξῃ διὰ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐτῆς μεσολαβήσεως τὰ ἀρχαῖα προνόμια τῆς Ἱεραῖς Μονῆς, καὶ διευθετήσῃ ὅπως ἂν ἐγκρίνη καταλληλότερον τὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ υποφαινομένου κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ὑπώσων, διότι καλόγηροὶ τινες δι' ἀγωγῆς πρὸς τὴν Ἵψηλὴν Πύλῃν καθήψαν κατ' ἐμοῦ κατηγορίας καὶ καθικέτευσαν ὅπως σώσῃ τὸ πτωχὸν Μοναστήριον ἐκ τῶν δυνύχων τοῦ υποφαινομένου, ἐμπιστευθῆ δὲ αὐτὸ εἰς τὸν Κύρ Γεράσιμον τὸν ἐγκριθέντα καὶ παρὰ τοῦ Κωνσταντίου Πατριάρχου. Τῆς ἀγωγῆς ταύτης διαβιβασθείσης εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἱεροσολύμων διὰ τεσκερῆ, ὅπως διορίσῃ ἐκ τῶν δύο τὸν ἔχοντα τὰ προσόντα καὶ δυνατὰ προτιμᾶ (ἔγγρ. 15 Ἰουνίου 1859,) ἡ Α. Μακαριότης ἐπροθυμοποιήθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἀληθῶς ὅσαι κατηγορίαι ἐσφενδορίζονται κατὰ τοῦ υποφαινομένου εἰσὶν ἀληθεῖς, καὶ ὅτι ἡ ἐκλογή μου εἶναι ἄκυρος· δι' αὐτὸ καὶ πρὸς διατήρησιν τῶν ἀρχαίων δικαιωμάτων τοῦ Μοναστηρίου προτείνει νὰ γείνη νέα ἐκλογή, ἀπομακρυνομένου ταύτης τοῦ υποφαινομένου καὶ τῶν μετ' ἐμοῦ ἐλθόντων εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἠγουμένων, ἢ νὰ ἐξαιρηθῇ καὶ ὁ Κ. Γεράσιμος καὶ νὰ ἐκλεχθῇ ὅστις ἤθελεν εἶσθαι εὐαρεστότερος εἰς τοὺς Πατέρας (ἔγγρ. 20 Ἰουνίου 1859).

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μεταξὺ τῶν ἐξαρχικῶς ἀποσταλέντων Πατέρων Σιναΐτων ἐνταῦθα μοναχός τις τὸ ὄνομα Ἰωάσαφ, εὐνοούμενος φαίνεται τοῦ Μακαριωτάτου, γράφων κατὰ τὴν 14 Ἰουλίου ε. ε. ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ Παῖσιον περὶ τῶν ἐκλογικῶν τούτων πραγμάτων καὶ ἐκθέτων τὰ διατρέχοντα λέγει καὶ τὰ ἐξῆς: «. . . Τέλος ὁ Μακαριώτατος ἔχων ἰσχυρὰ μέσα ἐνώπιον τῶν Βασιλέων καὶ ἀρχόντων, κατώρθωσε καὶ ἐξεδόθη ἀπόφασις παρὰ

» τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Πύλης κατὰ Κυρίλλου,
» νὰ μὴ ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῆ Ἀρχιεπισκοπὴν Σιναίου,
» εἰς τὸν ἄπαρτα αἰῶνα — διὰ νὰ γείνη δὲ νόμιμος ἡ κατηγο-
» ρία αὕτη, προσῆψεν εἰς αὐτὸν καὶ τινὰς κατηγορίας ἡ Μακα-
» ριότης Του αἰ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρ-
» νησιν.

» Ἡ Μακκαριότης Του μοι δεικνύει μεγάλην εὐνοίαν. Δὲν ἤξεύρω
» πόθεν τῷ ἐσυστήθη ἡ διαγωγή μου καὶ μὲ ἐκτιμᾷ πικραπολύ.
» Μὲ ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς ἄλλα ὑψηλὰ πρόσωπα. Λέγω καὶ τοῦτο
» ὅτι ἡ Μακκαριότης Του, διὰ νὰ παύσουν αἱ φιλονεικίαι καὶ τὰ
» σκάνδαλα τῶν Σιναιτῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν μελλουσῶν ταρ-
» χῶν, ἐὰν εἶχον μόνον δέκα ὑπογραφὰς ἀπὸ τὸ Μοναστήριον,
» εἶχε σκοπὸν νὰ μὲ χειροτονήσῃ ἐνταῦθα καὶ νὰ μὲ στείλῃ μὲ
» φερμάνιον εἰς τὸ Σινᾶ καὶ μὲ συνδρομὴν ἐξωτερικὴν.» (Ἐπισ.
αὐτογρ. 14 Ἰουλ. 1859).

Ἡ Ἱψηλὴ Πύλη σκεφθεῖσα ὠρίμως, φωτισθεῖσα περὶ τῶν δια-
τρεχόντων καὶ ἐκ τῶν ἐρευνῶν πεισθεῖσα περὶ τοῦ ἀνυποστάτου
τῶν κατηγοριῶν καὶ περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἐκλογῆς, εὔρεν, ἐν τῇ
βελείᾳ αὐτῆς συνέσει, εὐλογον καὶ δίκαιον νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλο-
γὴν καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὰς κατηγορίας· δι' ἡ ἐγράφη ὁ ἀπὸ 16 Ἰου-
λίου 1859 τεσκερὲς πρὸς τὴν Μακκαριότητά Του, ἔχων οὕτως: «Αἱ
» περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ ληφθεῖσαι ἀπαντήσεις ὑμῶν ἐμελε-
» τήθησαν — Ἐπειδὴ δὲ τὸ τῆς ἐκλογῆς δικαίωμα τοῦ ρηθέντος
» Ἐπισκόπου εἶναι ἐξιδικασμένον εἰς τὸ εἰρημένον Μοναστήριον, καὶ
» ἐπειδὴ ἡ ἐκλογὴ ἐξετελέσθη, διὰ τοῦτο ἐγένετο ἀπόφασις ὥστε
» ὁ ἐκλεχθεὶς ν' ἀναγνωρισθῇ ἐπισήμως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἀ-
» θωοῦμενος διὰ τῆς γενομένης ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ἀπὸ τῶν κα-
» τηγοριῶν τῆς προηγουμένης διαγωγῆς του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρη-
» σκευτικὴ ἀποκατάστασις αὐτοῦ εὐρίσκειται ἀνήκουσα εἰς Ἰμάς,
» εἰδοποιοῦνται ὑμῖν τὰ περὶ τούτου.» ΦΟΥΑΤ.

Ἐκτοτε δύο μῆνες περῆλθον ἐν σιωπῇ, ὅτε περὶ τὴν 12 Ἰουλίου
(1859) ὁ Μακκαριώτατος ἔλυσε τὴν σιωπὴν, καὶ δι' ἐπιστολῆς του
πρὸς τὴν Ἱψηλὴν Πύλην ἐπναλαμβάνει νέας αἰτιάσεις καὶ κατη-
γορίας κατὰ τοῦ ὑποφαινομένου — διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ λη-
φθέντος τούτου μέτρου καὶ προσκαλεῖ τὸν διορισμὸν Ἐπιτροπῆς ἐκ

τῶν Πατριαρχῶν, ὅπως ἀποφανθῆ περὶ τῆς νομίμου δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Σιναίου ὄρους.

Τὸ προταθὲν τοῦτο μέτρον ἐγένετο δεκτὸν, καὶ ἐγράφη κατὰ συνέπειαν τεσκερὲς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὅπως συγκροτήσῃ Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Πατριαρχῶν καὶ δύο ἀρχιερέων τῆς Συνόδου διὰ τὴν ἀποφανθῆ: Ἄν τὰ ἐπιτοπίως εἰς Σινᾶ γενόμενα, ὅσον καὶ τὰ μετέπειτα, ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰ Σουρούτια τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων (ἔγγρ. 19 8βρίου 1859).—Ὁμοίως τεσκερὲς ἐγράφη καὶ κατὰ τὴν 22 8βρίου 1859, δι' οὗ διεβιβάσθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δοθέντα ἔγγραφα εἰς τὴν Ἴψηλὴν Πύλην. Δι' αὐτοῦ ἐπισπεύδεται τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ προστίθεται καὶ ὁ ὅρος τοῦ ν' ἀκουσθῶσι καὶ οἱ Σιναῖται Καλόγηροι.

Καὶ οἱ Πατέρες τοῦ Σινᾶ, καταγγείλαντες τὴν αὐθαίρετον ἐπέμβασιν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὰ ἐσωτερικά των, καθικετεύουσι τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὅπως προστατεύσῃ τὰ πρόνομια αὐτῶν καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν νόμιμον ταύτην ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Συνεπεία τούτων ἀπάντων, ἡ Ἱερά Σύνοδος προκαθημένης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ συμπαραδρευόντων τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνῆλθε τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1859· ἐθεωρήθησαν τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐνυπάρχοντα ἔγγραφα, ἐν οἷς μνημονεύονται αἱ κατὰ καιροῦς διενέξεις τῶν Πατέρων τῆς εὐαγεστάτης Μονῆς τοῦ Σινᾶ πρὸς τοὺς Ἀγιωτάτους Πατριάρχας τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐγνώσθη ὅτι ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ, ἀνέκαθεν, διὰ Νεαρᾶς τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ διὰ Σιγγλίων Ἐκκλησιαστικῶν καθέστηκεν ἀνεξάρτητος, ἀδούλωτος, οὐδενὶ οὐδαμῶς ὑπεῖκουσα, καὶ ὡς τοιαύτη κέκτηται ἀναμφιρῆτως τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τὸν ἑαυτῆς Ἡγούμενον ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρέαστως ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως· ὅτι ὁ θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων κέκτηται ἀποκλειστικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν κατὰ πλειονοψηφίαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος προτεινόμενον, καὶ ὅτι ὁ Πνευματικὸς προϊστάμενος τῆς Μονῆς, ὡς μὲν Ἡγούμενος ἐστὶν ὄλως ἀνεξάρτητος, οὐδενὶ ὀφείλων διδόναι λόγον τῶν

πράξεων αὐτοῦ, εἰμὴ τῆ Μοναστηριακῆ Συνάξει, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲ ὀφείλει μνημονεύειν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὄνόματος τοῦ κατὰ καιρὸν Ἱεροσολύμων. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐν κεφαλαίῳ διεγνώσθησαν καὶ καθωρίσθησαν ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ.

Συνελθοῦσα δὲ καὶ αὖθις κατὰ τὴν 4 Νοεμβρίου 1859, παρτήρησε πρῶτον τοὺς Κώδικας τοῦ Ἁγιωτάτου Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐν οἷς εὗρηνται κανονισμοὶ καὶ συμφωνίαι γενόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱεράς Ἀδελφότητος τοῦ Σινᾶ, διαδεχόμενου τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν τοῦ Σινᾶ Ἐδραν, ἐξ ὧν διεγνώσθη ὅτι ὁ ἐκλεχθεὶς ὑποψήφιος ὀφείλει προσάγειν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκυτοῦ ἐκλογῆς καὶ τοὺς κανονισμοὺς καὶ τοὺς ὅρους δι' ὧν μέλλει διοικεῖν τὰ τῆς Μονῆς τῶ κατὰ καιρὸν Πατριάρχῃ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ καταχωρούμενα ἐν τῷ Ἱεροσολυμικῷ κώδικι υπογράφειν αὐτὰ ἰδίᾳ χειρὶ.

Ἐπειτα ἐμφανισθεὶς ὁ ὑποψήφιος Κύριλλος προσεκόμισε τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Πατέρων συνήθεις κανονισμοὺς. Τούτων δὲ ἀναγνωσθέντων ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ ἰδίως παρὰ τῆς Μακαριότητός του ἡ ἐκλογὴ ἔγκυρος καὶ νόμιμος καὶ ὡς καλῶς ἔχουσα. Καὶ τοι δὲ ἀποδεδειγμένου ὄντος (λέγουσι τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου) ἐκ τε τῶν κωδίκων τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τοῦ τοῦ Ἱεροσολυμικοῦ Θρόνου ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἡγουμένου τοῦ καὶ ὑποψηφίου ἐστὶν ἐλευθέρη, ἀνεξάρτητος καὶ ἀνεπηρέαστος, ἀλλ' ὅμως ἐρωτηθεὶς ὁ Μακκαριώτατος εἰ δύναται ἐξασκῆσαι δικαίωμά τι ἐπ' αὐτῆς, διὰ ῥῆδην ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον δικαίωμα κέκτηται, καὶ οὕτω τὸ περὶ ἀνεξαρτήτου ἐκλογῆς ζήτημα ἐλύθη δριστικῶς ὑπὲρ τῶν πατέρων — Ἀκολούθως ἐρωτηθεὶς ὁ Μακκαριώτατος: ἵνα τί οὐ χειροτονεῖ τὸν Κύριλλον, ἀπήντησεν ὅτι διὰ πάντα μὲν ἄλλον ἡ ἐκλογὴ ἐστὶ δεκτὴ, σχετικῶς δὲ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίλλου ἐστὶν ἀπαράδεκτος, δι' ὃ οὐ δύναται χειροτονῆσαι αὐτὸν, καὶ τοῦτο διὰ λόγους πνευματικῶν, οὓς ὁ ἀειμνήστος Κωνσταντῖος ἀποθνήσκων ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ τελευταίᾳ πρὸς Αὐτὸν ἐξομολογήσει.

Μετὰ τὴν υπογραφὴν τῶν πρακτικῶν τούτων ἐνεκρίθη παμφηφει ἵνα ὁμιληθῇ ἡ Αὐτοῦ Μακκαριότης ὁ Ἱεροσολύμων παρὰ τῆς Αὐτοῦ Πανηγυριότητος καὶ τοῦ Μακκαριωτάτου Ἀλεξανδρείας καὶ νᾶ

παρακληθῆ ἀδελφικῶς εἰς τὸ νὰ μεταπεισθῆ καὶ ἐνδώσῃ εἰς τὴν χειροτονίαν. Τῆς συνεντεύξεως λαβούσης χώραν κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου, μετὰ βχθεῖας θλίψεως εἶδον ὅτι ἡ Μακαριότης τοῦ ἔμεινεν ἀμετάπειστος καὶ ἄκαμπτος, προτείνων πάντοτε τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, καὶ οὐδὲν ἕτερον — Συνελθοῦσα ὅθεν καὶ αὐθις ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν 11 Νοεμβρίου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ παρὰ τοῦ ὑποψηφίου παρουσιασθέντα δύο Σιγγίλια τῶν Ἀοιδήμων Πατριάρχων Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου καὶ Γαβριὴλ καὶ γράμμα τοῦ Ἀοιδήμου Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ἐκδοθὲν ἐν Ἀδριανουπόλει κατὰ τὸ 1690 ἔτος, ὧν τινων ἀναγνωσθέντων, ἐγένοντο καταφανῆ τὰ προνόμια τοῦ εὐαγοῦς τούτου Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ὁρους Σινᾶ, καὶ τὸ ἀνεξάρτητον, ἀδούλωτον καὶ παντελεύθερον αὐτοῦ. Συγχρόνως δὲ ἀνεγνώσθησαν καὶ περικοπαὶ ἰδιοχείρων γραμμάτων τοῦ Ἀοιδήμου Κωνσταντίου πρὸς τὸν ὑποψήφιον καὶ τοὺς Πατέρας ἐν οἷς αἰτιᾶται παραπονούμενος καὶ δυσανασχετῶν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων ὡς θέλοντος ἐπεμβῆναι εἰς τὰ Μοναστηριακὰ προνόμια τοῦ Ὁρους Σινᾶ, ἐξ ὧν οὐδετεροῦται καὶ αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἀειμνήστου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα. Φωτισθεῖσα δὲ ἔτι μᾶλλον καὶ θετικώτερον ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων καὶ καὶ ὡς πρὸς τὰ προνόμια καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀνίσχυρον τῆς ἐξομολογήσεως καὶ σχηματίσασα πεποιθήσιν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν Συναϊτῶν Πατέρων, ἐνέκρινε νὰ παραστήσῃ καὶ ἕτερον δείγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ εἰλικρινοῦς διαθέσεως, ὃ ἔστι νὰ μεταβῶσιν αὐτοπροσώπως ἕλα τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα καὶ παρακαλέσωσιν αὐτὴν τελευταῖον ὥστε νὰ εὐαρεστηθῆ εἰς τὸ νὰ παραδεχθῆ τὴν δικαίαν καὶ εὐλογον παράκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκπεραιωθῆ τὸ ἐκκρεμὲς τοῦτο ζήτημα. Ἀλλὰ καὶ τοῦ μέτρου τούτου μείναντος ἀτελεσφορήτου, ἡ Ἱερά Σύνοδος συνελθοῦσα τὴν 14 Νοεμβρίου καὶ σκεφθεῖσα ὅτι καὶ τοι ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἐπιμένει εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ἐπειδὴ ὅμως δὲν παρουσιάσθησαν οὔτε μαρτυρίαι οὔτε ἀποδείξεις ἐνοχοποιῶσαι τὸν ῥηθέντα ὑποψήφιον καὶ πιθανολογοῦσαι τὴν κατήγορίαν τῆς ἐξομολογήσεως, διὰ ταῦτα ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐθεώρη-

σε τὸν ὑποφαινόμενον ὁμοῦ ἀνεύθυνον καὶ ἀθῶον, ὡς καὶ ὑπάρχω. Ἡ πράξις αὕτη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου φέρει καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἐπειτα ἀφοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἀπεφάνθη περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ὡς πρὸς ταύτην ἀνεξαρτησίας τῆς Κοινότητος τῶν Πατέρων, πρὸς δὲ ὅτι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπὸ μακρᾶς συνηθείας καὶ δυνάμει ἐκκλησιαστικῶν Γραμματέων, ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν εἰς Ἀρχιερέα τὸν ἐκλεχθέντα, παρρησιαζομένων πρὸς τὴν Μακαριότητά του καὶ καταγραφομένων ἐν τῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων τῶν συμφωνιῶν, αἵτινες ἤθελον λάβει χώραν μεταξὺ τῶν Σιναϊτῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν, ὅτι αἱ προτεινόμεναι παρ' αὐτοῦ ἐνστάσεις κατὰ συνέπειαν ἐξομολογήσεως τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου δὲν ἔχουσι τὴν ἰσχὺν ἵνα διακωλύσωσι τὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου καὶ δι' ἄλλους διευκρινισθέντας λόγους — ἀλλὰ καὶ διότι ὁ μὲν Κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένης Συνόδου ὑποχρεοῖ τὴν Μακαριότητά του ἵνα προχωρήσῃ ἐν ἐλευθέρᾳ συνεδήσει εἰς τὴν χειροτονίαν — λέγει δὲ οὕτως: « Ἦρσεν ἵνα ἐὰν ποτὲ Ἐπίσκοπος λέγῃ τινὰ αὐτῷ μόνω τὸ ἴδιον ἔγκλημα ὁμολογήσαι, καὶ ἐκεῖνος ἀρνήται, μὴ λογίσηται ὁ Ἐπίσκοπος εἰς ἴδιαν ὕβριν συντείνειν ὅτι αὐτὸς μόνος οὐ πιστεύεται. Εἰ δὲ καὶ τῷ σκινδαλῶ τῆς ἰδίας συνειδήσεως λέγει μὴ θέλειν ἑαυτὸν κοινωεῖν τῷ ἀρνούμένῳ, ἐφόσον τῷ ἀφωρισμένῳ μὴ κοινωῆ ὁ ἴδιος Ἐπίσκοπος, τῷ αὐτῷ Ἐπισκόπῳ ἄλλοι μὴ συκοινωνήσωσιν Ἐπίσκοποι. Ὡς μᾶλλον πρᾶφυλάττεσθαι τὸν Ἐπίσκοπον μὴ λέγειν κατὰ τινος ὅπερ ἀποδείξεσιν ἐλέγξει παρ' ἐτέροις οὐ δύναται » (*).

Ἀφοῦ, λέγω, οὕτως ἐσκέφθη ἔλαθε τὸ μέτρον τοῦ νὰ χειροτονήσῃ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν ὑποφαινόμενον, ἂν ἡ

(*) Πᾶς ὁ εὐρίσκων φλυαρίαν ἐσφραγισμένην, ἢ ἀσφράγιστον, καὶ μὴ παραχρῆμα καίων, ἀλλ' ἀναγνώσκων, ὑποκείσθω τιμωρία ἢ τι ἐπέκειτο καὶ ὁ συντεθηκὼς τὴν φλυαρίαν — Ὁ εὐρὼν φλυαρίαν μηδενὶ ἐτέρῳ λεγέτω τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀλλὰ διαβρῆξει αὐτὴν ἢ καύσει. — (Φωτίου Νομοκάνων τίτλ. Θ', Κεφ. ΣΤ. Τόμ. 1. σελ. 227 Συντ. Ράλ. καὶ Ποτλ.).

Αὐτοῦ Μακαριότης μαθεῖσα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐξακολουθῆ ἐμμένουσα εἰς τὴν ἄρνησιν, καὶ ἂν οἱ Πατέρες τοῦ Σινᾶ ζητήσωσι τοῦτο παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ῥιπῶς δὲ ἐν τῷ πρακτικῷ τούτῳ γίνεται μνεῖται ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ κατὰ καιροῦς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἵνα χειροτονῆ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Ὄρους Σινᾶ θέλει μένει ἀναλλοίωτον, καὶ ὅσα περὶ τούτου Ἐκκλησιαστικὰ Γράμματα ὑπάρχουσιν ἐκδεδομένα θέλουσι διατηρεῖσθαι ἐν ἐσχύει.

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης λαβοῦσα γνῶσιν τῶν πράξεων τούτων, ἔσπευσε νὰ δικαιωρηθῆ διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων αὐτοῦ· ἐδήλωσεν ὅτι θεωρεῖ τὰς πράξεις ταύτας ἀκύρους καὶ μὴ περιεχούσας ἀληθείας, διότι πλείστα μὲν παρεσιωπήθησαν ἐκ τῶν λεχθέντων καὶ ταῦτα οὐσιωδέστατα, πλείστα δὲ ἠκρωτηριασμένα ἐξετέθησαν καὶ πολλὰ μῆτε λεχθέντα μῆτε ἐνοηθέντα, κατεχωρήθησαν. (χωρὶς ὅμως νὰ λέγη ποῖα εἰσὶ ταῦτα). Ἐκφράζει τὸ παράπαν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μετεσχηματίσθησαν εἰς Ἐκκλησιαστικὸν ἀνώτατον οἶονεὶ δικαστήριον, οἷον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐ γνωρίζεται, (λησμονήσας ὅτι ὁ ἴδιος διὰ τῆς Ἰψηλῆς Πύλης τὸ τοιοῦτον μέτρον προεκάλεσε) καὶ ἐπὶ τέλους, ἀρνούμενος τὴν χειροτονίαν, ἀπορρίπτει ἀπ' αὐτοῦ τὴν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Ἰψίστου, θεωρεῖ δὲ ὑπολόγους τοὺς Ἀποστολικοὺς Κανόνας ἀθετήσοντας. (Ἐπιστ. 21 Ἰβρίου 1859).

Αὐθημερὸν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὑπέμνησε τῷ Μακαριωτάτῳ τὸ ὁποῖον εἶχε καθῆκον νὰ ὑποβάλῃ τὴν παρακειμένην σπουδαίαν διαφορὰν εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐν ταιαύταις περιστάσεσιν ἀρμόδιον δικαστήριον, κατ' αἴτησιν καὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, ὅπως ἀποφανθῆ πρὸς ἄρσιν ἐνὸς σκανδάλου, ῥιφθέντος μὲν ἐν μέσῳ ἐξ ἀγορηῆς φιλοτιμιῶν ὁλίως φροῦδῶν καὶ περιττῶν, προστριβοῦτος δὲ δυσσημίαν κατὰ παντὸς τοῦ Ἔθνους καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου. — Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγένετο πρὸς ἐδραίωσιν δικαιωμάτων τοῦ Ἁγιωτάτου αὐτῆς Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ἅτινα διεφιλονεικοῦντο μέχρι τοῦδε ἀναμέσον αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱεραῖς Κοινότητος τῶν Σιναϊτῶν Πατέρων, καὶ ἐτέθη ἤδη ὄριον ἀπαλλάττον τὸν Ἁγιώτατον αὐτῆς θρόνον τούντεῦθεν συγκρούσεως μετὰ τῆς ῥηθείσης Κοινότητος καὶ

τέλος ὅτι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, προχωρήσασα εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν ἔπραξε καινοφανές τι, ἀλλὰ προέβη κατ' ἔχνος παρδειγμάτων προηγηθέντων· ὅτι ὁσάκις ἀνεφύη ἕρις μεταξὺ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Κοινοῦ-τητος τῶν Σιναϊτῶν, ἡ Μεγ. τοῦ Χρ. Ἐκκλησία ἔλυσε πάντοτε τὸ ζήτημα τῆς διαφορᾶς, ὡς ἀπὸ τῶν Κωδίκων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν παρῆρσιασθέντων Γραμμάτων ἀπεδείχθη ὅτι ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν πάντα ἐγένοντο ἐν εὐθύτητι καὶ τάξει, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαστροφῆς ἢ ἀλλοιώσεως, καὶ τέλος ὅτι ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἀπάντων τῶν συναδελφῶν ἀξιούσι τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα ἵνα ὠριμότερον σκεφθεῖσα καταπραύνη ἐκυτὴν διὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ Μεγ. Ἐκκλησία πολλὴν ἐποίησατο μερίμναν ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν Μακαριότητά του ἀπὸ τῆς ἀκαθάρτου ταύτης περιπλοκῆς ὅσον ἔνεστι φιλαδέλφως καὶ μετὰ συντηρήσεως τῆς Πατριαρχικῆς αὐτῆς ἀξιοπρεπείας. Οὕτω δὲ ἀποβράβισασα πᾶσαν ἀλλοτρίαν ὑποβολὴν ἐγκολπωθῆ τὸ ἄχολον καὶ ἐπιεικὲς τοῦ Ἀποστολικοῦ χαρακτῆρος καὶ εὐδοκίασα ἐκτελέσῃ τὴν χειροτονίαν τοῦ κανονικῶς ἅμα δὲ καὶ πολιτικῶς ἀναγνωρισθέντος ὑποψηφίου διαδόχου τοῦ Ὄρους Σινᾶ, μὴ ἀνεχθεῖσα ἵνα ἡ χειροτονία αὕτη γένηται ἄλλοθεν, μὴδὲ ἐνδῶση ποσῶς εἰς τὴν ἀνυπόστατον ἰδέαν, ὅτι δῆθεν ἡ τοιαύτη χειροτονία, ἥτις, ἐν περιπτώσει θετικῆς ἀποποιήσεως τῆς Μακαριότητός του, ἀνάγκη πᾶσα ἵνα τελεσθῆ μέχρι τῆς Τετάρτης ὅτε ἑορτάζεται ἡ μνήμη τῆς πολυούχου τοῦ Σινᾶ Ἀγίας Αἰκατερίνης, παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἔχει τι ἀντίθετον ὡς πρὸς τὸν περὶ Ἐνοριῶν Κανόνα, καθόσον οὐδὲ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο Προσκύνημα τοῦ Σινᾶ ὑπάρχει ὅλως Ἐνορία τοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων· ἀλλὰ κατάστημα γεραρὸν, πεπρωτισμένον ἀνέκαθεν προνομίαις Βασιλικαῖς καὶ Ἐκκλησιαστικαῖς, ὅλως ἀδόουλον καὶ ἀκαταπάτητον, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν παρουσιασθέντων διχθόρων ἐγγράφων ἀπεδείχθη καὶ ἡ αὐτοῦ Μακαριότητος γινώσκει καλῶς καὶ ἀδιστακτως (ἔγγρ. 21 Νοεμβρίου 1859.)

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἀδελφότητος ἀνέφεραν ἐξαιτούμενοι ὅπως ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νέυσῃ νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἐκλεκτὸν αὐτῶν, ἀρνηθέντος τοῦ Μακαριω-

τάτου νὰ ἐκτελέσῃ τὴν χειροτονίαν καὶ τοὶ προσκληθεῖς ἀπαγγε-
γελματικῶς. (Ἐγγρ. τῆς 23 9βρίου 1859).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Μακαριώτατος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπαντῶν
εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Παναγιότητος Του Ἐπιστολὴν ἐκφράζει
τὴν λύπην του διότι ἡ Παναγιότης Του μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν Ἱε-
ραῆ Συνόδου ἀρεπίσχετον ἔσχεν ἀπόφασιν τοῦ ἀδικῆσαι τὸν Πα-
τριαρχικὸν Αὐτοῦ Θρόνον, καὶ ὅτι ἐν τῷ κρητηρίῳ τῆς συνει-
δήσεως ἑαυτῆς οὐδένα ἔχει ἔλεγχον· ὅτι χειροτονοῦσα Ἀρχιεπί-
σκοπον, ἀθετεῖ τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα τὸν τὰς παρ' Ἐνορίας
χειροτονίας ἀπαγορεύοντα· διὰ ταῦτα ἀπονίπτων τὰς χεῖρας αὐ-
τοῦ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι εὐσυνειδότως ὑπερασπίσθη
τὰ δίκαια τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου,
ἀλλοτρίων ἀμαρτημάτων κοινωνὸς οὐ γίνεται. (Ἐγγρ. 24 Νοεμ-
βρίου 1859).

Αὐθημερὸν ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ἀπήντησεν, ὅτι ἂν δὲν προβῆ
εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου, τοῦ καὶ πολιτικῶς ἤδη
ἀνεγνωρισμένου, θὰ προβῆ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
τῆς πράξεως ταύτης, ἄνευ τῆς ἐλάχιστης τύψεως τοῦ συνειδότος
τῆς, ἐπὶ ἀθετήσῃ δὴθεν τοῦ παρ' Ἐνορίας ἀποστολικοῦ Κανόνος,
καθόσον γνωρίζει καλῶς ὅτι τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Θεοβαδί-
στου Ὄρους Σινᾶ ὑπάρχει ἀνεξάρτητον, ἀδούλωτον, ἀκαταπάτη-
τον καὶ παρτελευθερον, καθ' ἅπερ ἔχει ἐπίσημα ἔγγραφα, καὶ
οὐχὶ ἔνορία τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων· ἐάν δὲ αἱ
κατὰ καιροὺς γινόμεναι παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας χειροτο-
νίαι τοσοῦτων προκατόχων αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ Πατριαρχῶν τῶν
ἄλλων θρόνων, ἐλογίσθησαν ὡς ἀθέτησις τοῦ διαληφθέντος κανόνος,
δύναται τότε νὰ λογισθῇ οὕτω καὶ ἡ προκειμένη χειροτονία, μο-
λονότι ὑπάρχει τὸ ἐναντίον, ὡς ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων ἀπο-
δεικνύεται.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσι τὴν Αὐτοῦ Μακαριό-
τητα περὶ τῆς ὀρθότητος καὶ τοῦ νομίμου τῶν ἀποφάσεων τῆς Με-
γάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· προέβη ὅθεν αὕτη εἰς τὴν κανο-
νικὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου, καὶ ἀνεκοινώθη τὸ γεγονός
παρὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος εἰς τοὺς Πατέρας, πρὸς οὓς, ἐκτὸς
τῶν εὐλογιῶν καὶ νουθεσιῶν, γίνεται καὶ ἡ προτροπὴ νὰ προθυ-

μπούδωνται οὐχ ἥττον πάντες καὶ καταβάλλωσιν αἰετοτε ζῆλον ἐνθερμον ὅπως διατηρῶνται τὰ προνόμια τοῦ Ἱεροῦ Καταστήματος ἀνεπηρέαστα καὶ ἀνώτερα οἰκσδήποτε ἐπεμβάσεως, ἔχοντες ὁμόνοιαν . . . καὶ συντελοῦντες δημοθυμαδὸν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐκλειαν τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς, καὶ * τὰ συμφέροντα Ἐλπίζει καλῶς καὶ εὐχεται ἐγκαρδίως ὅπως βελτιωθῶσι καὶ προοδεύσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐπαξίως ἀναθάντος ἤδη τὸν Θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς φρονίμου, ἰκανοῦ καὶ ἐνθέρμου ζηλωτοῦ τῆς μετανοίας αὐτοῦ. (Ἐγγρ. 26 Νοεμβρίου. 1859).

Οἱ Πατέρες λαβόντες τὴν Ἐπιστολὴν ταύτην ἐγνωστοποίησαν τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς πάντας, καὶ ἰδίως πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον, οὐ αἰ πληγαί, αἰ ἐπενεχθεῖσαι ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ ἀνυποστάτων κατηγοριῶν τῆς, ἐβαλσαμώθησαν διὰ τῶν εὐθυδικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης.



§. 2.

Ἐβαλσαμώθησαν μὲν αἰ πληγαί πρὸς καιρὸν ἀλλὰ νέαι καίριαι ἐπηνέχθησαν· διότι ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ἡ οὐδέποτε ἀναγνωρίσασα τὴν χειροτονίαν μου ὡς καὶ τῆς ἐκλογῆς μου τὸ ἀποτέλεσμα, ἐφάνη μὲν ὑποχωρήσασα πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς χειροτονίας μου, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ ἀποτελεσματικώτερον καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ τοῦ συστάδην δι' ἄλλης ὁδοῦ ὁμαλωτέρας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν ἔπυσε νὰ ὑποσκάπτῃ τὰ θεμέλια τοῦ εὐχαλοῦς τούτου Καθιδρύματός, νὰ ἐνεργῇ τὰ χρειώδη πρὸς διέγερσιν τινῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, πρὸς οὓς μυρίας ὄσας ἔδιδεν ὑποσχέσεις καὶ ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅπως πιστεύσωσι τὰς κατ' ἐμοῦ μὴ ἀληθεῖς διαδόσεις περὶ τῆς κακῆς διχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Μοναστηρίου καὶ ὄσας ἄλλας ἀνυπάρκτους κατηγορίας ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου μοι προσῆπτε μετὰ πεισματώδους ἐπιμονῆς.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1860 μέχρι τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1865 πολλά μὲν ἐπληροφόρηθην περὶ τῶν κατ' ἐμοῦ ἐνεργειῶν τῆς Αὐτοῦ Μκαριότητος· ὀλίγα ὅμως ἔπραξα ὅπως θέσω ἐκ ποδῶν τὰς ἀντιπράξεις ταύτας, διότι εἶχον ἀφ' ἐνὸς πλήρη πεποιθῆσιν εἰς τὴν εὐθυκρίσιαν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔβλεπον τὴν ἀποτυχίαν τῶν προσπαθειῶν Του εἰς τὴν ἄδολον καὶ μετὰ ζήλου τοῦ καθήκοντός μου ἐκπλήρωσιν.

Δυστυχῶς ὅμως, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἰς Κωνσταντινουπόλιν δι' ὑποθέσεις σπουδαίας τοῦ Μοναστηρίου κατώρθωσε νὰ διεγείρῃ κατ' ἐμοῦ ὀλίγους ἐκ τῶν Πατέρων. — Ὅτε δὲ περὶ τὸν 9 ὄβριον τοῦ 1865 κατήλθον εἰς Αἴγυπτον καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐγένοντο κατ' ἐμοῦ ἐπιδείξεις τινες ἀντιπειθαρχικαὶ παρά τινων, ὡς πρόφασιν λαβόντων τὴν τῶν λογαριασμῶν θεώρησιν. — Εὐτυχῶς ἡ σπαραξικάρδιος ἐκείνη σκηνὴ διελύθη αἰσίως διὰ τῆς ἀπὸ κοινου ἐπεξεργασίας τῶν λογαριασμῶν καὶ τῆς ἐξοφλήσεως πάσης δοσοληψίας, ὡς ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων κατωτέρω ἀποδειχθήσεται.

Ἡ ἱερὰ Ἀδελφότης πειθεισα ἐκ τῆς λογοδοσίας ταύτης καὶ τῶν δοθεισῶν ἐξηγήσεων καὶ πληροφοριῶν ὅτι ὅσα κατ' ἐμοῦ ἐλέχθησαν ἦσαν αὐτόχρημα συκοφανταί καὶ βλαδιουργαὶ σκοποῦσαι τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ σκηνώματι καθεστῶτων, ἀπέκρουσε καὶ αὐθις πᾶσαν ἐξωτερικὴν πλαγίαν ἐπέμβασιν, καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς διέψευσε διὰ τῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἀμάλθεια» (φύλλ. 1406 τῆς 28 Ἰαν. 1866) ὅσα ὁ τύπος κατ' ὑποβολὴν εἶχε δημοσιεύσει κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐν Μοναστηρίῳ Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, εἰποῦσα ὅτι τὰ δημοσιευθέντα ταῦτα ἦσαν συκοφανταί, καὶ ὅτι ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἤδη διατελεῖ ἐν πληρεστάτῃ ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, διότι τὸ μόνον μέλημά του εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προαγωγὴ τῆς ἥς προῖσταται Μορφῆς, ὡς πάντοτε ἡλίου φαινοτέρου διετρανώθη, ἀφ' ἑτέρου ἐξέφρασεν ἐγγράφως τὴν εὐχρηστισίαν τῆς διὰ τὰ ληφθέντα μέτρα κατὰ τινων ταρξικῶν πρωταίων τοῦ λαβόντος χώραν κατὰ τὸν Δεκέμβριον πραξικοπήματος, ἀπομακρυνθέντων διοικητικῶς πρὸς κειρὸν. (Ἐγγρ. 24 Φεβρ. 1866). —

Ἐν τέλει μοὶ ἐχορήγησε γενικὴν πληρεξουσιότητα πρὸς διεξ-

γωγὴν τῆς ὑποθέσεως περὶ τῶν ἐν Δακίᾳ ἱερῶν κτήσεων. (Ἐγγρ. 9 Ἀπρ. 1866).

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν νῦν χαρίστηκε βεβαίως τὴν Αὐτοῦ Μικριότητα, διότι μόλις ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ Μοναστηρίου μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου ἡ παρουσία μου ἦτον ἀναγκαία, καὶ ἀμέσως, προστατεύσασα τοὺς ταραξίαις τούτους συνετέλεσεν ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐφωδίσεν αὐτοὺς μὲ συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως καὶ, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων ἀναμιχθεὶς, προέβη μέχρι τῆς κατακρίσεως τῶν πράξεων καὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς τοὺς ὑφισταμένους.

Ἡ ἀπλὴ ἀνάγνωσις τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1866 ἐγγράφου Του πρὸς τὸν Οὐσιώτατον Πρωτοσύγγελον καὶ Δικαῖον τῆς ἐν Ζουβανίᾳ Ἱερᾶς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος πείθει ἕλαστον περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ γράψαντος αὐτὴν καὶ περὶ τοῦ προκαλεσθέντος ἀποτελέσματος.

Τὸ ὅλον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἶναι διεγερτικόν· αἱ ἐξῆς ὁμῶς περικοπαὶ πρέπει νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἀμερολήπτου κριτηρίου Ἰμῶν. « Ὁ εἷς, αὐτοῦ, κλονισμὸς διαδέχεται τὸν ἄλλον, » καὶ μόλις παρέρχεται ὁ ἐνσκήψας σάλος, καὶ ἐπαναπίπτει βιαίω- » τερον ἄλλος· ἀνέκαθεν ἀταξία καὶ ἀναρχία, διχόνοια καὶ αὐθαι- » ρεσία ἵνα μὴ καὶ ἄλλων κακῶν σηῆνος εἰπώμεν, ἐχρακτῆρισε » τὸ Ἱερὸν τοῦτο Κατάστημα. Ὅτε ἡ πρώτη ἐξῆλθε φωνὴ τῶν » ἐφετεινῶν τούτων σκανδάλων καὶ τῶν ταραχῶν, ἡμεῖς δὲν ἐλεί- » ψαμεν ἵνα πάραυτα γράψωμεν τῷ . . . Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ συμ- » βουλευσώμεν. . . — Οἱ καιροὶ τῆς βίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως, » τῷ ἐλέγομεν, παρῆλθον. . . νῦν δὲ διὰ τῆς πραότητος, τῆς » ἀνεξικακίας ἐν γένει τοῦ καλοῦ τρόπου καὶ τῆς καλῆς συμπερι- » φροῦς κατορθοῦνται τὰ πάντα. Ἄλλ' εἰς μάτην ἡ Ἱερότης του » ἀπκνήσασα ἡμῖν, ἔφερε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, λέγουσα ὅτι τὰ » διαθρυ.λ.ιθέρτα ἦσαν ὅλως ἀνυπόστατα, ὡσανεὶ ἡμεῖς εὐρισκό- » μεθα εἰς τοὺς ἀντίποδας . . . πλὴν οὐ πολὺς παρῆλθε καιρὸς, » καὶ ὁ κόσμος ὅλος περιεκρότησε τὰ τῶν Σιναϊτῶν. Ὁ δὲ τύπος, » ὑψώσας φωνὴν, διαθροεῖ ἤδη καὶ συνταράσσει Ἀνατολὴν καὶ » Δύσιν. »

Τὴν ἐπέμβασιν ταύτην μαθὼν, δὲν ἠδυνάμην νὰ συγχωρήσω, ἰδίως δὲ διότι ἐνῶ μόλις εἶχον κατευνασθῆ τὰ πάθη καὶ εἰ-

χεν επανέλθει η τάξις, απομακρυνθέντων των ταραξιῶν, αἴφνης και ἀπροκαλύπτως ἀνεφάνη προστάτης αὐτῶν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, και με ἐπιστολήν Του πρὸς τοὺς ὑφισταμένους ἐξαπέστειλεν αὐτοὺς εἰς Μοναστήριον, οὗ τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν ἐγὼ ἐσχῶ, και κατὰ συνέπειαν ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος και εὐθυνόμενος εἰς τὴν κοινὴν γνώμην και ἀπέναντι τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν τάξιν και ἡσυχίαν τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων. Ἐσπευσα ὅθεν νὰ γράψω κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1866 ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως ἀπέχη ἐνεργειῶν τοιούτων δυναμένων νὰ γενήσῃσι νέα σκάνδαλα. Ἐλεγον ἐν αὐτῇ ὅτι: ὡς μόνον ἀποτέλεσμα ἤθελον ἔχει τὰ γράμματά Του ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Σύναξιν και πρὸς τὴν Κοινότητα τοῦ Καίρου τὴν ἀναζωπύρωσιν τῶν ταραχῶν ἐκείνων ἐντελῶς ἤδη κατευνασθεισῶν, ἐνῶ ἡ προσκλήσει Αὐτῆς ἐπέμβασις τῶν Κοινοτήτων ἤθελε θέσει ἀρχὴν, ἣν οὐδόλως πέποιθα ὅτι ἀποδέχεται ἡ Μακαριότης Του. — Δὲν μοι ἔμεινε λοιπὸν νὰ ἐξηγήσω ἄλλως τὴν ἀποστολὴν τῶν γραμμάτων τούτων, παρὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ Μακαριότης Του τείνει εἰς τὸ νὰ ἀναξέση πληγὰς ἐπουλωθείσας ἤδη

Και τῷ ὄντι τὸ σημεῖον τῆς ἀπειθείας ἐδόθη!

Οἱ ταραξίαι ἤλθον εἰς τὰς προτέρας αὐτῶν θέσεις: Ὅποιαν ἄρα εἶχον ἐντολήν; Πρὸς τί ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπάνοδόν των; πρὸς τί νὰ γράψῃ εἰς ὑφισταμένους περὶ τῶν ἐνεργειῶν Του αὐτῶν, κατακρίνων τὸν Προϊστάμενον; Ἡ ἀπάντησις εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1866 ἔγγραφον Πατέρων τινῶν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, γραφὴν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν παρὰ τῆς Μακαριότητός του προστατευθέντων.

Διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ διώκονται σκοποὶ τρεῖς: 1ον ἡ βεβαίωσις και παρ' αὐτῶν τῶν Πατέρων ὅτι τὸ ὄρος Σινᾶ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροσολυμικοῦ Θρόνου. — 2ον ἡ προσβολὴ τῆς ἐκλογῆς και χειροτονίας μου. — 3ον ἡ δι' οἰουδήποτε τρόπου παῦσις και ἀπομάκρυνσις μου ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Συνέταξαν ὅθεν τὸ κατηγορητήριον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἰτιάσεων ἃς ἀνέκαθεν και πρὸ τῆς χειροτονίας μου ἡ Α. Μακαριότης εἶχε διατυπώσει, και ἀνακεφαλαιώσαντες ὅσα ἡ Μακαριότης

της Του υπεστήριξε τότε περί τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ὑποτιθεμένης δικαιοδοσίας Του, συμπεραίνουν ὡς ἐξῆς:

1ον Ὅτι ἐπεὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι χειροτονοῦνται παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων δι' αὐτὸ ὑπόκεινται καὶ εἰς αὐτόν.

2ον Ὅτι οἱ Πατέρες ἐποιοῦν πάντοτε εἰς τοιαύτας ἐκλογὰς μετὰ τοῦ ὑποψηφίου τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐλάβανον ἰσχὺν νόμου μετὰ τὴν ἐπικύρωσίν των παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων.

3ον Ὅτι κατὰ τοὺς ἄλλους τούτους ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προκἀθηται μόνον ἐν τῇ Συνάξει καὶ δὲν δύναται νὰ πράξῃ τι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Συνάξεως.

4ον Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑποχρεοῦται νὰ μὲν διαρκῶς ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου, ἐγὼ δὲ παρεβίβασα τὸν ἄλλον τοῦτον.

5ον Ὅτι κατὰ τοὺς ἄλλους μετὰ τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἤθελε παραβῆι αὐτοὺς ἀνακρίνεται ὑπὸ τῆς Συνάξεως· καὶ εἰ μὲν παύσει, ἔχει καλῶς— εἰ δὲ ἐναντιοῦται, τὸν ἐγκαλεῖ ἡ Σύναξις εἰς τὸν Ἱεροσολύμων διὰ νὰ διορθῶνται παρ' αὐτοῦ πνευματικῶς, ἢ νὰ παιδεύηται κανονικῶς, διότι εἰς αὐτὸν ὑπόκειται.

6ον Ὅτι ἐγενόμην Σινάου μετὰ τὸν πασιδηλον καὶ πασιγνωστον τρόπον.

7ον Ὅτι κατεδίωξα γνησίους ἀδελφούς, συνεννοηθεὶς λαθραίως μετὰ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξορίαν τῶν καλλιτέρων Ἀρχιμνδριτῶν καὶ Πρωτοσυγγέλλων.

8ον Ὅτι ἐδαπάνησα αὐθαχίρως εἰς σκοποὺς ἰδιοτελεῖς ἔτοιμα χρήματα τοῦ σκευοφυλακίου, ἐσφραγίσθην ἄλλα καὶ ἐπέθηκα χεῖρα καὶ εἰς τὰ Ἱερά ἄμφια καὶ κειμήλια κτλ.

Διὰ ταῦτα ἐδήλωσαν εἰς τὴν ἀνωτέραν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὅτι μὲ ἀποκηρύττουσι καὶ δὲν μὲ ἀναγνωρίζουσι τοῦ λοιποῦ ὡς Ἠγούμενον καὶ Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν. Μὲ ἐνάγουσι δὲ ἐνώπιον τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας, ὡς ἀνωτάτου πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὅπως δώσω λόγον διὰ τὰς παραβάσεις μου ταύτας καὶ ὅσας ἄλλας εἰσὶν ἔτοιμοι ν' ἀναπτύξωσιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. (Ἐγγρ. 1ης Ἰουλίου 1866.)

Ἐν ἀρμολίῳ τόπῳ θέλω ἐκθέσει τὰ καθέκαστα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ σαθοῦ τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν κατηγοριῶν τῶν περιεχομέ-

νων εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω ὅτι δὲν δύναται νὰ υπάρξῃ πλέον ὁ ἐλάχιστος δισταγμαδὸς περὶ τοῦ συντάκτου τοῦ κατηγορητηρίου τούτου. Ὅτι ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Μακαριότητός Του τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐγράφη οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἀνενδοιάστως ἐκ τῶν ἐκτεθέντων, καὶ διότι ἄμεσον ἔχει συμφέρον εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς ἣν οἱ ὑπογράψαντες αὐτὸ σήμερον ὑποστηρίζουσι, καὶ ἰδίως διότι ἡ Μακαριότης Του μόνος ἐνδιαφέρεται ὅπως προσβληθῶσιν αἱ πράξεις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δι' ὧν διεγράφησαν μὲν τὰ ὄρια τῆς δικαιοδοσίας τῆς Α. Μακαριότητος, ἡ ἐκλογή μου δὲ ἀνεγνωρίσθη νόμιμος καὶ ἐγένετο ἡ χειροτονία μου παρὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος. Ἡ Μακαριότης Του ἄρα εἶναι ὁ ἄμεσος κατήγορός μου, οἱ δὲ ὑπογράψαντες τὴν κατηγορίαν ταύτην εἶναι ὄργανα ἀθῶα καὶ ἄκκα, πλανηθέντα ὑπὸ ἀδιαλείπτων καὶ ἐντέχνων ἐνεργειῶν καὶ δελεασθέντα ἐκ τῶν ὑποσχέσεων ὧν γίνεται αἰείποτε χρῆσις παρὰ τῶν θελώντων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ποίμνιον οὐχὶ διὰ τῆς θύρας, καὶ τῶν προσερχομένων βαλεῖν οὐχὶ εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. (Ἐκφρασις ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου. Ἐπιστολὴ τῆς 20 Αὐγούστου 1859 πρὸς τὴν ἐν Ζουβανίᾳ Σύναξιν).

Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι μὲ θέλησιν ἐλευθέρων οἱ Πατέρες κατὰ τὴν 1ην Ἰουλίου ἔγραψαν τὸ κατηγορητήριον τοῦτο, διότι οἱ αὐτοὶ ἄλλοτε ἰσχυρίσθησαν καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει δικαιοδοσίαν ὁ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οὐδὲ δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Μοναστηρίου. — Ὅτι ἡ ἐκλογή μου ἦτο νόμιμος, καὶ οἱ ἴδιοι ἀπήτησαν ὅπως γένη ἡ χειροτονία παρὰ τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας: — ὅτι οὐδεμία κατάχρησις ἔλαβε χώραν, καὶ θεωρηθέντων τῶν λογαριασμῶν τὰ πάντα ἐξωφλήθησαν: — ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαμένω καὶ ἐκτὸς τοῦ Μοναστηρίου: — ὅτι τὰ δημοσιευθέντα διὰ τῶν Ἐφημερίδων περὶ ἀνωμαλιῶν καὶ κακῆς διοικήσεως ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἦσαν συκοφαντία: — καὶ τέλος ὅτι καλῶς ἀπεμακρύνθησαν οἱ τρεῖς Καλόγηροι, διότι ἦσαν ταραξίαι, καὶ ἐξέφρασαν οἱ ἴδιοι Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος ἐγγράφως πρὸς ἐμὲ τὴν εὐχρίστησιν αὐτῶν.

Ἄν λοιπὸν καλῶς ἐπραξῶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον καὶ τότε τὸ μόνον μέλημά μου ἦτον ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ παραγωγὴ τῆς ἡς προστα-
μαι Μοιῆς, πῶς οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι κατὰ τὸν Ἰούλιον εὐρίσκουσιν
ὅτι τὰ πάντα κακῶς ἔχουσι καὶ μὲ ἀποκηρύττουσιν; Ἡ λύσις
εἶναι πρόχειρος: Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἡ Αὐτοῦ Μακκαριότης δὲν εἶχε
μεταξὺ τῶν Πατέρων ὄργανα. Ἐπροσπάθησεν ὅμως καὶ εὔρεν αὐτὰ
κατὰ τὸν Ἰούλιον — Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον δὲν ἐτόλμα νὰ ἐνεργήσῃ
ἀπροκλύπτως διότι εὐρισκόμενῃ παρῶν — Κατὰ τὸν Ἰούλιον ἐν τῇ
ἀπουσίᾳ μου, ἀποτανεῖς εἰς τοὺς ὑφισταμένους καὶ προστατεύσας
τοὺς ταραξίας, ἔφερε πρὸς καιρὸν τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Προσοχῆς ἄξιον εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς: τὸ κατηγορητήριον τοῦτο
ἔγγραφον διὰ τῆς Αὐτοῦ Μακκαριότητος, διεβιβάσθη εἰς τὴν Αὐτοῦ
Παναγιότητα δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1866, ἐνῶ οὐδέ-
ποτε ἄλλοτε τὴν μεσολάβησίν του ἐπεκαλέσθησαν οἱ Πατέρες τῆς
Ἀδελφότητος, οὐδὲ ὤφειλον νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶσιν, ἀλλ' ἀμέσως
τὰ ἔγγραφα διεβιβάζοντο εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Μακρὰν δὲ τοῦ νὰ
ἐκθέτῃ ἡ Μακκαριότης τοῦ τὰ πράγματα ἀμερολήπτως καὶ ἀπα-
θῶς, ἐπικαλεσθῶσιν τὰς αὐτὰς σχεδὸν φράσεις, τὰς ὁποίας εὐρί-
σκει τις εἰς τὸ ἀπὸ 14 Ἰουλίου ἔγγραφόν Του πρὸς τὸν Ὀσιώτατον
Δικαῖον — Μέμφεται τὴν διαγωγὴν μου, μὲ θεωρεῖ αἷτιον τῶν σκαν-
δάλων, μὲ κατηγορεῖ διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Καλογήρων, λέγει
ρητῶς: «*ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδενὸς ἀπελείπετο μέσον ἵνα ἐπὶ μᾶλλον*
ἀναφλέξῃ τὴν ἔριν καὶ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἱεροῦ ἐ-
κείνου σκηνώματος» — Πραπονεῖται διὰ τὴν ἀποσολὴν τοῦ Ἀρχι-
μανδρίτου Γερμανοῦ εἰς Κάϊρον, λαλήσαντος δὴθεν κατ' αὐτοῦ (*)

(*) Τριῶντι ἢ εἰς Κάϊρον ἀποστολῇ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κατεθροῦθησε τὴν
Αὐτοῦ Μακκαριότητα, διότι ἡ Σύναξις τῶν Πατέρων φωτισθεῖσα ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ
ὀρθῆς τῶν πραγμάτων παραστάσεως καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς δι' αὐτοῦ κο-
μισθείσης εἰς τοὺς Πατέρας ἐπιστολῆς μου, οὐχὶ μόνον μοὶ ἐξέφρασαν διὰ τῆς
ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1866 πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῆς των τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν διὰ
τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν περὶ
τῆς πατρικῆς διαθέσεώς μου ὑπὲρ τῆς ὀλομελείας τῶν ἀδελφῶν, καὶ καθικέτευσέ
με ἵνα ταχέως εὔρεθῶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. — Διὰ δὲ πράξεώς των ἀπὸ 19
Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξέφρασαν τὰς εὐχὰς των περὶ τῆς συγχωρήσεως τῶν
μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν διαταραξάντων τὴν ἡσυχίαν τῶν Πατέρων ἀφοῦ

ὁμολογῆι ὅτι ἦλθεν εἰς ἀμέσους σχέσεις μετὰ τῶν ὑφισταμένων περὶ τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων τοῦ Μοναστηρίου. — Προτρέπει τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς Κἄϊρον μετάβασίν μου ὅπως μὴ μὲ κακώσωσιν οἱ τὰ μέγεα κατ' ἐμοῦ πρέοντες Πατέρες, καὶ τέλος παρκαλεῖ τὴν Παναγιότητά Του διὰ τῆς παρεμβάσεώς Του νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκανδαλώδη ταύτην διαφορὰν. (Ἐγγρ. 11 Αὐγούστου 1866).

Ἐγραψε καὶ εἰς ἐμὲ ταυτοχρόνως ἐπιστολὴν, δι' ἧς μὲ κακίζει διότι διὰ τῆς ἀπὸ ὧ Ιουλίου ἐπιστολῆς μου τὸν φοβερίζω δῆθεν, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ παρεμβῆ διαλλακτικῶς, ἐντὸς τοῦ δικαιώματος τοῦ Πατριαρχικοῦ Αὐτοῦ Θρόνου, εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου διχασπράσσουσιν τὴν Σιναϊτικὴν Ἀδελφότητα καὶ ἐμὲ σπουδαίαν διαφορὰν. — Μὲ προτρέπει νὰ παύσω τὸ ἀπὸ μέρους μου νὰ ἐπιτείνω τὰ σκάνδαλα καὶ ἰδίως μὲ ἀναγκάζει ὅπως ἀναβάλω τὰ εἰς Κἄϊρον ταξείδιόν μου διότι δὲν ὄ' ἀποβῆ εἰς καλὸν μου. (Ἐπιστολ. 11 Αὐγούστου 1866).

Διατί ἡ Αὐτοῦ Μικκρίότης, ἡ κατ' ἐμοῦ ἐξακολουθητικῶς τοσαύτας πικρὰς κατηγορίας ἐκτοξεύσασα, εἰς τὴν προκειμένην περιστάσιν ἔδειξεν ὅτι τόσον πολὺ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου; Ἡ ἀπάντησις εἶναι πρόχειρος.

Ἐκ τῶν χρονολογιῶν τῶν ἐγγράφων τούτων φαίνεται ὅτι μὲ προέτρψε νὰ μένω εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως μὴ φθάσω ἐγκαίρως εἰς Κἄϊρον καὶ παρεμποδίσω τὰ σχέδιά Του. — Ὅτε ἔγραψε τὴν πρὸς ἐμὲ Ἐπιστολὴν τῆς 11 Αὐγούστου, ἐνήργει μὲν περὶ τῆς παύσεώς μου, δὲν εἶχεν ὅμως ἀκόμη περαιωθεῖ ἡ ἐργασία, καὶ συνταχθεῖ καὶ καταρτισθεῖ ἡ πράξις τῆς 24 Αὐγούστου. Ἐπρεπεν ὅθεν νὰ προλάβῃ πᾶν τὸ δυνάμενον ν' ἀναχίτισῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μέτρου τούτου. Ἐκ τῶν προτέρων ἐγνώριζεν ὅτι ἡ πρῶσις μου ἠδύνατο νὰ διχασκεδάσῃ πάσας τὰς ῥαδιουργίας. Οὕτω καὶ

πρῶτον δώσωσιν οὗτοι ἐγγράφον των ὑπόσχεσιν ἅτι θελοῦσι τοῦ λοιποῦ συμβιώσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ, πειθόμενοι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως.

Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἀνέτρεπον τὰ σχέδια ὧν ἡ πραγματοποίησις ἤρχισε διὰ τῆς προγενεστέρως τῶν πράξεων τούτων κατ' ἐμοῦ ὁγωγῆς τῶν Πατέρων (τῆς 1ης Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους,) ἔπρεπε νὰ φέρῃ καὶ κατὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τούτου κατηγορίαν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν.

κατὰ τὸν 8ῶριον καὶ 9ῶριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐνῶ εἶχε προκλέσει τὴν ἀπειθειαν τινων ἐκ τῶν Πατέρων, ἡ παρουσία μου τὰ πάντα διεσκέδασε καὶ εἰς τὴν φωνὴν μου καὶ τὰς πατρικὰς συμβουλὰς συνετρίβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν ὀλίγων ῥηδιούργων τῶν ἀποπλανηθέντων παρὰ τῆς Μακκαριότητός Του.

Θέλων ὅθεν νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπουσίας μου, ἐκίνησε πάντα λίθον ὅπως μὲ πτοήσῃ καὶ τοιουτοτρόπως παρεμποδίσῃ τὸ ταξιδιόν μου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἔργου.

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐστεφανώθη διὰ τῆς ἀκύρου πράξεως τῆς 24 Αὐγούστου.

Ἡ πράξις αὕτη τῆς 24 Αὐγούστου 1866 ἐγνωστοποιήθη εἰς τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ν' ἀπκλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν. — Τὸ ἔγγραφο τοῦτο περιέχει ἀνακεφαλαίωσιν τῶν κατηγοριῶν καὶ φέρει χρονολογίαν 12 Ἰανουαρίου 1867.

Πρὸ αὐτοῦ ὅμως, τὴν 4 10ῆρ. 1866, ἱκανὰ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων δι' ἐκτενοῦς ἀναφορὰς πρὸς τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀποδοκιμάζουσι καὶ τὴν παῦσιν καὶ τὰς ταρχὰς, στιγματίζουσι τοὺς ταραξίαις, ἐκθέτουσι τοὺς καταναγκασμοὺς καὶ τὴν πίεσιν ἣν ἐξασκοῦν ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος οἱ ῥηδιουργήσαντες αὐτὴν καὶ προκαλέσαντες τὴν παράνομον ταύτην πράξιν, καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τάξεως καὶ διατήρησιν τῶν καθεστώτων.

Τὴν πράξιν ταύτην τῆς 24 Αὐγούστου ἔσπευσα ν' ἀποδοκιμάσω καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐνώπιον τῶν Πατριαρχῶν κατὰ τῆς πρᾶξις αὐτῆς τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Ἐφ' ὅλων τῶν διατρεξάντων σκεφθεῖται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅτι:

1ον Τὰ κατ' ἐμοῦ προβαλλόμενα τοσαύτης ἔχονται βαρύτητος, καθαπτόμενα καιρῶς τοῦ Ἀρχιερατικοῦ μου χαρακτηῖρος, ὥστε ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία θεωρεῖ καθῆκον αὐτῆς ἵνα διερευνήσῃ καὶ ἐξακριβώσῃ ταῦτα, ἀπρακτικῶς ἀπκιοῦσα παρὰ τῶν κατηγορῶν τὴν προσαγωγὴν τῶν περὶ αὐτῶν ἀποδείξεων.

Βον Ὅτι καὶ ἀληθεῖς ἂν ὑποτεθῶσιν αἱ κατηγορίαι αὗται, τὸ προβλλόμενον δικαίωμα τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων τοῦ παύειν ἄφ' ἑαυτῶν καὶ ἀνεκκλήτως τὸν ἴδιον αὐτῶν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τοὺς Κανόνας δὲν σφρίζεται, οὔτε παράδειγμα φέρει ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, οὐδὲ παρ' οὐδενὸς νόμου ἀνγνωρίζεται τοὺς ἐνάγοντας καθίςασθαι συγχρόνως καὶ δικαστὰς καὶ ἐκτελεστὰς.

Βον Ὅτι τὸ παρὸν ζήτημα χρήζει διασαφήσεως διότι πλείσται ὑπεβλήθησαν παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπολογίαι, προτιθεμένου ἐγγράφως καὶ ἐναργῶς ἀποδείξει τὸ ἀνυπόστατον τῶν κατηγοριῶν.

4ον Ὅτι καὶ ἀναφορὰ ἐπεδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ μέρους ἱκανῶν Συναϊτῶν Πατέρων οἵτινες ἐποδουρόμενοι τῇ παρούσῃ δεινῇ καταστάσει τῶν τῆς Μονῆς πραγμάτων αἰτιῶνται πικρῶς κατὰ τῶν στασιαζόντων κατ' ἐμοῦ καὶ ἐκ συστήματος τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων διωκόντων ὑπὸ ἰδιοτελείας, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν των καταπιεζόντων τοὺς εὐφρονοῦντας τῶν Πατέρων ὅπως παρσύρωσι μεθ' ἑαυτῶν,

Καὶ τέλος ὅον Ὅτι κατὰ συνέπειν δὲν δύναται ἡ Μ. Ἐκκλησία εὐλόγως νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν αὐτῶν ὡς φωνὴν ἀπάσης τῆς Συναϊτικῆς Ὀλομελείας, βλέπουσα καὶ ὑπογραφὰς δοκίμων μηδένα ἐχόντων λόγον ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Μονῆς κατὰ τὰς Μοναστηριακὰς διατάξεις, ἀλλ' ἔπεται εὐλόγως ὅπως ὑπονοήση καὶ ἀυθαιρεσίᾳ καὶ ἀταξίᾳ μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος διαπραττομένης.

Διὰ ταῦτα θεωρεῖ ἄκυρον τὴν πράξιν τῆς παύσεως—προσκαλεῖ αὐτοὺς ὅπως μνημονεύωσι τοῦ κανονικοῦ ὀνόματός μου ἐν ταῖς Ἱεραῖς τελεταῖς, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικτύπωσιν—διατάττει ὅπως ἐκλέξωσι 3 ἢ 4 ἐκ τῶν Πατέρων, οἵτινες ἐλθόντες καὶ παρσταθέντες Συνοδικῶς προσάξωσι τῶν τε κατηγοριῶν τὰς ἀποδείξεις καθὼς καὶ τὰς εἴτε ἐν Σιγγιλίοις εἴτε ἐν ἄλλοις ἐπισήμοις ἐγγράφοις πληροφορίας καὶ διασαφήσεις περὶ τοῦ ὅτι ἔχουσιν, ὡς νομίζουσι, τὸ δικαίωμα τοῦ παύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνεκκλήτως— Ἰποχρεοῖ αὐτοὺς ὅπως ταῦτα πράξωσιν ἐντὸς προθεσμίας δύο μηνῶν— ἄλλως, ληφθήσονται κατάλληλα μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τῶν κατατροχουσῶν τὸ Ἱερὸν τοῦτο Σκῆνωμα δεινῶν περιστάσεων. (Ἐπιστολὴ 4 Μαρτίου 1867).

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης γνωστοποιηθείσης εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῶν Πατέρων οἱ κατ' ἐμοῦ ἐνεργοῦντες ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1867 ἀπολογίαν μετὰ διαμαρτυρήσεως, ἔνθα εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα τὰ ἑξῆς:

1ον Ὅτι διὰ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν ἐγγράφων οὐδὲν ἄλλο ἢ Ἀδελφότης ἀπῆται ἢ ἀναγγεῖλαι ἀπλῶς τὰ αὐτῇ δεδογμένα καὶ πεπραγμένα, καὶ τοῦτο κατὰ καθῆκον τιμῶσα καὶ γεραίρουσα τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν — ἐν συνειδήσει τῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καὶ δικαιωμάτων αὐτῆς, οὐδαμῶς ἐξητήσατο δίκην μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιεπισκόπου Κυρ Κυρίλλου.

2ον Ὅτι δυνάμει Πατριαρχικῶν Σιγγιλιῶν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ διορίζειν, *δικάζειν* καὶ παύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνεκκλήτως.

3ον Ὅτι ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλῃ μετ' αὐτῶν δικασθῆναι, ἀρμόδιος δικαστὴς εἶναι ὁ Μακκριώτατος Ἱεροσολύμων.

4ον Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἠθέτησε πάντα ὄρον καὶ κανόνα καὶ τὴν θρησκείαν ἐνέπαιξε, καὶ τέλος

5ον Ὅτι ταραξίαι δὲν εἶναι οὗτοι, ἀλλ' οἱ ὀλίγιστοι ὀπαδοὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐξορίας τῶν προκρίτων τῶν πατέρων ἐγένετο παραίτιος σκανδάλων.

Διὰ ταῦτα, ἐμμένοντες εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν τὰς βασιζομένας εἰς τὸ δίκχιον καὶ τὰ κανονισμένα, ἀρροῦνται νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὀλίγον ἔπειτα, ἤτοι περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἢ Αὐτοῦ Μακαριότης δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα ἐκθέτει τὰ δικατρέξαντα καὶ προδικάζουσα τὰ ζητήματα ἐπιβρίπτει τὴν εὐθύνην εἰς ἐμὲ καὶ προκαλεῖ ἀπόφασιν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου, ἀφοῦ ἐκθέτει τὰ δικατρέξαντα καὶ ἐν περιλήψει ἐξιστορεῖ τὰ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συμβάντα καὶ τὴν ἐκδοθεῖσαν ταύτης ἀπόφασιν, συνοψίζει τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης λέγουσα ὅτι τὴν περὶ παύσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πράξιν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων θεωρεῖ ἄκυρον ὅτι ἐνομίσθη δίκαιον νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή ἀποδείξεων ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων ὅτι ὁμως οἱ Πατέρες ἀπήνησαν μετὰ θρασύτητος καὶ θεωροῦσιν ὅτι

νομίμως ἔπκυσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τέλος συμπεραίνει ὡς ἔπεται: ὅτι ἀπέχοντες τοῦ ἐρευνηῆσαι κατὰ πόσον τὰ ἄπερ προβάλλονται προνόμια τῆς Ἐαυτῶν Μονῆς δύναται δικαιοῶσαι τὴν τοιαύτην πράξιν αὐτῶν, προαγόμεθα ἵνα προβάλωμεν Αὐτῇ τὰς ἡμετέρας ἀδελφικὰς ἀξιώσεις ὅπως, τῷ δικαιώματι ὅπερ κέκτηται ἐπὶ τῶν διαφερομένων, μετέλθῃ πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ βαθείᾳ Αὐτῆς συνέσει ἤθελε νομίσει κατάλληλον πρὸς εἰρηνοποίησιν καὶ ὁμόνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν εὐαγγελισθησόμεθα παρ' Αὐτῆς τὸ τέλος τῆς λυπηρᾶς, σκανδαλώδους καὶ ἐπιβλαβεστάτης ταύτης διαφορᾶς.

Συνεπεῖα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἡ Μακαριότης Του καὶ νομίσας ὅτι εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἐξέδοτο τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπὸ 29 Ἰουνίου κλησίον Του.



§. 3.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐξαγεται ὅτι ὑπάρχει διένεξις:

1ον. Μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου, ἀντικείμενον ἔχουσα ἀφ' ἐνὸς τὴν διαγραφὴν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ Θρόνου ἐπὶ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐξερεύνησιν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς ταύτης — καὶ

2ον. Μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων περὶ τῶν ὄρων τῆς ἐσωτερικῆς δικαίσεως, περὶ τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων καὶ περὶ ἐξελέγξεως ῥητῶν κατηγοριῶν.

Ἡ λύσις τῆς πρώτης διενέξεως εἶναι ἀναπόφευκτος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας, διότι ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀποκτᾷ ὁ Ἱεροσολυμικὸς Θρόνος διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ ὑποψηφίου Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου εἶναι, τὸ νὰ μνημονεῦται τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ ὅτι δὲν δύναται οὗτος

ἡ ἀναρχία εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς, τοῦ Θρόνου τούτου ὄντος αὐτοκεφάλου, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐρίδων μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οἰκισθήποτε φύσεως καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι αὐται.

Ἐν ὅσῳ λοιπὸν τὸ πρῶτον ζήτημα μένει ἄλυτον, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων δὲν δύναται ἐν γένει οὐδὲ νὰ ἐπιληφθῆ οὐδὲ νὰ δικάσῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἔχει ἀπαράγραπτον τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τοῦ ἐκδικάζειν τοιαύτης φύσεως διαφορᾶς—τοῦτο δὲ καὶ διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον νὰ δικάσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ διαφορὰν. Τὸ ζήτημα τῆς δικαιοδοσίας τῶν Πατριαρχῶν τῶν Ἱεροσολύμων ἀφορᾷ ἀμέσως τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν Θρόνον, καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε ὑπεβλήθη εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων οἰκισθήποτε διαφορὰ τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλ' αἰείποτε ἀπεφάσιζε περὶ αὐτῶν ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, ὡς ἐκ τῶν Σιγγιλίων αὐτῶν φαίνεται.

Ἰπάρχει καὶ μία μόνη γνωστὴ πράξις τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ ἔτους 1690, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ἐνισχύεται ἡ ἡμετέρα γνώμη, διότι καὶ τότε, ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ παραβιάσωσι τοὺς ὅρους τοῦ νόμου καὶ νὰ μειώσωσι τὰ προνόμια αὐτῶν, οἱ Πατέρες ἀντέστησαν, ὁ δὲ αἰδοῖμος ἐκεῖνος Πατριάρχης, ἀναγινώσας τὸ δίκαιον τῶν Πατέρων, οἶκοθεν καὶ συνοδικῶς ἀπεφάνθη ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς, καὶ ἐξέφρασε ῥητῶς τὴν συναίνεσίν του περὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐφαρμογῆς τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας, ἐπειδὴ πρὸς λύσιν αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ θέλησις τῶν Πατέρων, ῥητῶς δηλοῦται ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἐσυμφωνήθη τὸ νὰ γίνεταί αὕτη ἀπλῶς πρὸς τοῦ Ἱεροσολύμων χωρὶς νὰ ἀποκτᾷ ὡς ἐκ τούτου δικαίωμα τι ἐποπτείας ἢ ἀναρχίας εἰς τὰ τῆς διοικήσεως — Περὶ τοῦ ζητήματος ὁμοῦ τῶν μνημοσύνων ἐπειδὴ οἱ Πατέρες δὲν ἤθελον νὰ συναίνεσωσιν, ἐπιμένοντος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ ἐπειδὴ πρόκειμένου περὶ ὑποχρεώσεων τῆς Ἐπισκοπῆς

καὶ ἐλαττώσεως τῶν προνομίων δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς ἑαυτὸν ἀρ-
μοδιότητα τοῦ ἐκδικάζειν τοιαύτης φύσεως ἐριδίας, παρεπέμφθη ἢ
ὑπόθεσις εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν. Περιέργων δὲ πάντων εἶναι
ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ συμφώνου κανονισθέντα δὲν ἐθεώρει ὁ τότε
Μκαριώτατος Ἱεροσολύμων ὑποχρεωτικὰ διὰ τοὺς ἀπόντας Πατέ-
ρας ἢ τοὺς μὴ ἐν τῇ συμφωνίᾳ ταύτῃ συνεγγράφους.

Πλὴν τούτων, ὑπάρχει καὶ ἕτερον Σιγγίλιον τοῦ Οἴκουμενικοῦ
Πατριάρχου Γαβριὴλ (1782) δι' οὗ κανονίζεται ῥητῶς τὸ τῆς ἀρ-
μοδιότητος ζήτημα καὶ ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλη-
σίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδικάζειν τοὺς ἐγκληματίας Πατέρας καὶ
τοὺς τολμήσαντας ἐπεμβῆναι εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς διοικήσεως τῆς
Μονῆς ἢ παραβιάσαι τὰ προνόμια ταύτης, τὰ κυρωθέντα ἐπαναλη-
πτικῶς διὰ τοῦ Σιγγιλίου τούτου. (*)

Ἐπάρχει καὶ ἕτερον τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβου, ἐξ οὗ φίνεται
ὅτι καὶ μετὰ τὴν καθάρσειν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ὄρους Σινᾶ
Ἀνανίου, ἀπλοῦ τούτου ὄντος μέλους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πα-
τέρων καὶ ὑποκινουῦντος στάσεις καὶ ταραχάς, κατηγγέλη οὗτος
παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν,
ὅπερ ἐμφάνει ὅτι οὐδεμίαν ἔχει δικαστικὴν ἐξουσίαν ἢ διοικητι-
κὴν ἐποπτεῖαν ὁ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος
ταύτης. (Σιγγίλιον 1687).

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην μὴ ἀγνοῦσα καὶ ἡ Μκαριότης του ἀπέ-
σχε τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διενέξεως καὶ ἀποτανθεῖς πρὸς τὴν Μη-
τέρα καὶ Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπανειλημμένως ἐπε-
καλέσθη τὴν σύντονον αὐτῆς προσοχὴν καὶ τὴν ἀδέκαστον ἀπόφα-

(*) Προσέστω καὶ τοῦτο, τὸ εἶναι ὑπόδικον τῷ τῆς αυτοκαθαίρεσεως ἐγκλη-
ματι, συνεργούσης τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐπενεχθῆναι κατὰ τῶν
τοιούτων τὰς τοιαύτας ποινάς μὴ δυναμένων οὕτε τοῦ
Ἱεροσολύμων ἐκτεῖναι ἐπὶ τῇ Μονῇ ἅμα καὶ Ἀρχιεπισκοπῇ ταύτῃ
χεῖρα ἐξουσίας τῶν κατὰ καιροὺς Πνευματικῶς προϊστα-
μένων τοῦ Οἴκουμενικοῦ τούτου Θρόνου καὶ τῆς περὶ αὐ-
τοὺς Ἱερῶς Συνόδου ἀπαξιούντων καὶ μὴ συγχωροῦντων γενέσθαι τοιοῦτοι
ἢ ὅπως οὐν μειωθῆναι τὰ παντελεύθερα προνόμια τῆς Μονῆς ταύτης. (Σιγγίλιον
1782 Πατριάρχου Γαβριὴλ).

σιν της τὸ αὐτὸ ποιησάντων καὶ τινων τῶν Πατέρων, προεκλήθη ἡ ἀπόφασις τῆς 4 Μαρτίου. (*)

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μὴ ἐπιτυχόντες ἀπόφασιν τῆς ὀρέξεως αὐτῶν ὀριστικῶς καταδικάζουσαν με καὶ ἐπικυρωτικὴν τῆς πράξεώς των τῆς 24 Αὐγούστου, ἀπέκρουσαν διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου ἀπαντήσεώς των τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. — Τοῦτο δὲ ἠναγκάσθησαν νὰ πράξωσι, καὶ διότι, διαταχθέντες ν' ἀποδείξωσι τοὺς περὶ δικαιωμάτων των ἰσχυρισμούς των καὶ τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας στεροῦνται ἀναμφιλέκτως νομίμων ἀποδείξεων.

Διὰ τῆς ὑπεκφυγῆς ταύτης ἠθέλησαν νὰ σωθῶσιν ἐκ τῆς ἐπὶ συκοφαντίᾳ μέμφεως· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἀγωγῆς των ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς τοῦ ἀνωτάτου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Κριτηρίου ἀποφάσεις καὶ διὰ τῆς ἐπαναληπτικῆς αἰτήσεώς των τῆς 12 Ἰανουαρίου 1867 ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν καὶ προστασίαν αὐτῆς ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν καὶ ζητήσῃ πρὸ αὐτοῦ λόγον κτλ.

Ἡ δὲ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, οὔσα ἤδη ἀρμοδίᾳ ὡς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ ἐκδικάσει τὰς ἐριδας ταύτας, κατέστη τοιαύτη καὶ διὰ παρατάσεως τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς τῇ συναινέσει τῶν μερῶν. Τὸ δὲ δικαστικὸν τοῦτο συνάλλαγμα, τὸ σχηματισθὲν νομίμως καὶ τῇ ἐλευθέρᾳ τῶν μερῶν συναινέσει καὶ καταρτισθὲν διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου τούτου πνευματικοῦ Δικαστηρίου, δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ ἐκ μονομερείας πρὸς βλάβην τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων μου. Κατὰ τοὺς νόμους σύμπαντος τοῦ πεφωτισμένου κόσμου καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων, καὶ διὰ μείζονα λόγον τοῦ ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀντραπῶσιν. Ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπιληφθεῖσα

(*) Καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1668 ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐφηρμόσθη διὰ τοῦ Σιγγελίου τοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου, ἐνθα γενικῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράζεται περὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. . . . « Τούτου χάριν (λέγει ἐν τῇ πράξει » ταύτῃ) τῇ κανονικῇ ἀξίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου στοιχοῦντες, δύναμιν κειμένην καθ' ὑπερτέρον λόγον ῥυθμίζειν καὶ τὰς ἐν ἐτί- » ροις ἐπισυμβαίνουσας ἀταξίας ταῖς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀνα- » στείλαι διέγνωμεν τὰ μηδὲν αὐτῶ προσήγοντα. »

τῆς διενέξεως νομίμως καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ τῶν μερῶν συναίνεσι, μετὰ συζήτησιν καὶ ἀκρόασιν τοῦ κατηγορουμένου ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ πράξις τῆς 24 Αὐγούστου καὶ διατάχθησαν ἀποδείξεις δι' αὐτῆς τὰ δικαιώματα τῶν μερῶν ἐκκαταστάθησαν καὶ ἐξησφαλίσθησαν. Ἀπέκτησα ὅθεν δικαιώματα, καὶ τὰ κεκτημένα ταῦτα δικαιώματα δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον ὀλιγώτερον δύναται νὰ καταστρέψῃ ὁ διάδικος.

Δύνανται ἴσως νὰ εἴπωσιν ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα κατεστράφησαν διὰ τῆς πρὸς τὸν Μακκαριώτατον ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1867 ἐπιστολῆς τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος. Ὁ λέγων ταῦτα βλασφημεῖ, διότι ἅν ὑποθέτει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐν πλήρει δικτελοῦντᾷ ἀγνοίᾳ τῶν ἱερῶν Κανόνων καθ' οὓς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις τῶν ἄπαξ ἀποφασισθέντων οὐδὲ παρ' αὐτῆς τῆς ἱεραῆς Συνόδου, ὀλιγώτερον ἐπιτρέπεται τοῦτο νὰ γίνῃ ὑπὸ μόνου τοῦ Πατριάρχου διὰ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, (*) καὶ 2ον διότι εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δίδει πλεσιτέραν ἔννοιαν ἀφ' ὅσῃν πραγματικῶς ἔχει καὶ παραμορφώνει αὐτήν. Ἡ αὐτοῦ Παναγιότης μακρὰν τοῦ ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῆς ἀποφάσεως τῆς 4 Μαρτίου, ἀπ' ἐναντίας ἐξετέλεσεν αὐτήν διὰ τῆς γνωστοποιήσεως τῶν διατάξεων τῆς εἰς τὴν αὐτοῦ Μακκαριότητα ὅπως λαθῶν ταύτης γνῶσιν ῥυθμίση τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ προληφθῆ πᾶσα ἀντίθετος ἐνέργεια σκοποῦσα ὅπως δήποτε τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου πράξεως τῶν Πατέρων, τῆς ἀκύρου κηρυχθείσης ὑπὸ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. Σύμφωνα δὲ μετ' τὴν εὐαγγελικὴν ἀποστολὴν τῆς Παναγιότητός του, τοῦ συμβιβάζειν καὶ συμφιλιώνειν τὸ ποίμνιον, εὐχεται δι' αὐτῆς ὅπως καὶ ἡ αὐτοῦ Μακκαριότης συντελέσῃ εἰς τοῦτο χρώμενος τοῦ συνδικλακτικῶν δικαιώματος ὅπερ καὶ αὐτὸς, ὡς Πατριάρχης, κέκτηται, ἐπὶ τῶν διαφόρων προσώπων, μελῶν ὄντων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποιμνίου, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Μητέρα, τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι προτρέπει αὐτὸν νὰ συντε-

(*) Φωτίου Νικομάνων τίτλ. Θ. κεφ. ΣΤ'. καὶ Σχολ. Συντ. Ῥαλ. καὶ Ποτλ. Τομ. Α'. Σελ. 180.

λέση ὅπως τῇ ἀμοιβαίᾳ ἀπάντων συναινέσει λυθῶσιν αἰδιονέξεις διὰ συμφωνίας καταλλήλου καὶ κοινῶς παραδεκτῆς κατὰ μίμησιν τοῦ παρχθέντος τῷ 1690 ἔτει ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἐπομένως διὰ τῆς εὐχῆς ταύτης οὐδὲ αὐξάνει ἢ ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κύρος τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδὲ ἐπιτείνει ὅπως δῆποτε τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἄν κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς πράξεις καὶ τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις ἢ δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων δὲν ἐκτείνεται μέχρι τῆς αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σιναίου, ἢ ἐπιστολῇ αὐτῇ δὲν δύναται νὰ φέρῃ μετατροπὴν εἰς τὴν νομοθεσίαν ταύτην καὶ εἰς τὰ καθεστῶτα.

Καὶ δι' ἄλλους δύο σπουδαίους λόγους δὲν δύναται τὴν προκειμένην διαφορὰν νὰ δικάσῃ ἡ Α. Μακαριότης, ἢ ὅπως δῆποτε νὰ μεσολαβήσῃ περὶ ταύτης, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει ὡς ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων φαίνεται ὅτι ἐκ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ αἰοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου καὶ μέχρι τῆς χθές, οὐχὶ μόνον ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ κατ' ἐμοῦ τοὺς Πατέρας τῆς Ἀδελφότητος, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀπειθήσῃ καὶ λάβῃσι χώραν σκάνδαλα ὑποκινήσαντα τὰ θεμέλια τοῦ Ἱεροῦ τούτου Σκηνώματος, ἀλλὰ καὶ παρέστη εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς κατήγορος καὶ μοὶ προσῆψε πράξεις ῥητὰς καὶ ὠρισμένας, τὰς ὁποίας ἂν δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ καὶ ποινικῶς πρέπει νὰ καταδικασθῶ. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω περικοπὴν ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν πολλῶν ἐγγράφων του, ὧν αἱ περιλήψεις ἀνωτέρω ἀντεγράφησαν: ἐκεῖνου, λέγω, πρὸς τὴν Ἰψτλὴν Πύλην, δι' οὗ, πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐν τῇ κατ' ἐμοῦ ἀγωγῇ Καλογήρων τινῶν περιεχομένων κατηγοριῶν, ῥητῶς λέγει ὅτι: τὰ παρ' αὐτῶν ἐκτιθέμενα ἄτοπα κινήματα τοῦ Καλογήρου Κυρίλλου συνέβησαν πραγματικῶς. (Ἐγγρ. 20 Ἰουνίου 1859).

Ἐρωτῶ ἤδη πάντα εὐσυνειδητὸν καὶ ἀμερόληπτον κριτὴν νὰ εἴπῃ ἂν ὕστερον ἀφ' ὅσα ἔπραξε καὶ ἔγραψε κατ' ἐμοῦ εἰς τοὺς ὑφισταμένους, ὕστερον, λέγω, ἀφοῦ καὶ δι' αὐτῶν τῶν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐγγράφων τοῦ προδικάζει τὴν

υπόθεσιν, δύναται πλέον νά γίνη δικαστής μου, καί ἀπαθῶς καί ἀμερολήπτως ἀφ' ἑνὸς νά λύσῃ τὸ τῆς δικαιοδοσίας Του ζήτημα καί ἀφ' ἑτέρου νά κρίνῃ περὶ τοῦ βρασίμου ἢ μὴ, τῶν ἀξιώσεων καί ἀπαιτήσεων καί τῶν κατ' ἐμοῦ κατηγοριῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος.

Καί αὐτὸς ὁ Θεῖος Χρυσόστομος, τετράκις καλεσθεὶς ἀπὸ τὴν ἐν Δρυὶ κατ' αὐτοῦ Σύνοδον δὲν ἠθέλησε νά ἐμφανισθῇ καί ἐδικαιώθη διότι οἱ ἴδιοι καλοῦντες Ἐπίσκοποι ἦσαν καί ἐχθροὶ φανεροὶ καί κριταὶ του, καί ἐζήτει ὅπως ἐξαίρεθῶσιν ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν δικαστῶν καί κατηγορῶν. (Βλέπε Σχόλ. 74, Ἀποστ. Καν.).

Δὲν ἠδύνατο ὅθεν ὁ Μακκαριώτατος νά μὲ κλητεῖται, καί δικαιοῦμαι οὐχὶ μόνον νά μὴ ἀπκνήσω, ἀλλὰ καί ν' ἀπαιτήσω ὅπως ἐξαίρεθῇ, καί ἐξακολουθήσῃ θεωροῦσα τὴν ὑπόθεσιν ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ἐπιληφθεῖσα καί ἐκδικάσασα αὐτήν.

Δεύτερον, καί ἐάν ποτε ἤθελεν ὑποτεθῆ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου δύναται ὁ ἴδιος Ἱεροσολύμων νά δικάσῃ, πάλιν κατ' ἐξάίρεσιν δὲν ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Του. Εἰς ὅλα τὰ Συγγίλια καί τὰς σχετικὰς πράξεις, αἱ ἐπικαλοῦνται καί ἡ Α. Μακκαριότης καί οἱ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος φαίνεται ὁ λόγος τοῦ ὑποτιθεμένου τούτου δικαιώματος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου. Οὗτος δὲ εἶναι ἡ Χειροτονία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου « γινώσκων ἐχυτὸν ὑπ' ἀναφαρὰν τελουῦντα πρὸς τὸν ἴδιον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ὅφ' οὗ καὶ τὴν χειροτονίαν διωρισμένως λαμβάνει. » (Συγγ. Πατριάρχ. Μεθοδίου 1668). « Καί διατελεῖ ὑποκείμενος τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριρχικῷ Ἐθρῶν τῶν Ἱεροσολύμων, κακείθεν τὴν χειροτονίαν λαμβάνει. » (Μεθόδιος 1671). « Καί πρὸ πάντων γινώσκειται Ἀρχιεπισκόπος ὑποκείμενος τῷ Πατριρχικῷ Ἐθρῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν χειροτονίαν λαμβάνων. » (Γίκωβος 1687).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος τῆς χειροτονίας δὲν ὑπάρχει, διότι ἐπιμόνως ὁ Μακκαριώτατος ἠρνήθη νά χειροτονήσῃ τὸν ὑποψήφιον τῶν Πατέρων, καί ἐξαιρετικῶς ἐπραξέ τοῦτο ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Εἰς αὐτὴν ἄρα ἀποκλειστικῶς ἀνήκω καί ὑπάγομαι διὰ τὸν εἰδικὸν τοῦτον λόγον, καί ἰδίως διότι καί μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐπιμείνας εἰς τὴν ἄρνησιν καί διαμαρτυρηθεὶς μά-

λιστα ἐπισήμως ἀπεφάνθη διαβρόχην ὅτι δὲν μὲ ἀναγνωρίζει. Μὴ ἀναγνωρίζων με δὲ ὡς κανονικῶς χειροτονηθέντα, δὲν δύναται καὶ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' ἐμοῦ οἰκνδήποτε ἐξουσίαν, ἐπομένως καὶ νὰ μὲ κλητεύσῃ ἢ νὰ μὲ δικάσῃ ὡς τοιοῦτον. Ἐξαιρεῖται ὅθεν διὰ τοῦτο, πρὸς δὲ καὶ διότι ἡ συνείδησις τῆς Α. Μακαριότητος μὴ ἐπιτρέψα Αὐτῇ νὰ μὲ χειροτονήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ Αὐτῇ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ νὰ μὲ δικαιώσῃ, φέροντα Ἀρχιερωσύνην ἢν στενωρίᾳ τῇ φωνῇ ἀπέκρουσε καὶ ἀπεδοκίμασεν. Ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ κατὰ τὴν δόξαν Του, ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἐκ προκαταβολῆς κατεδίκασε. Τὸ δὲ κατ' Αὐτὸν στίγμα τοῦτο, ἐπειδὴ μένει ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἐφ' ὅσον καὶ ἡ διαμαρτύρησις Του κατὰ τῆς χειροτονίας μου διαρκεῖ καὶ ὑπάρχει ζῶσα, θὰ ἐπενεργήσῃ βεβαίως εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς Του καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι διὰ νὰ φανῇ συνεπὴς θ' ἄρκεσθῇ μόνον εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ διὰ πράξεώς Του ὅσα ἀνέκαθεν ἔπραξε καὶ ἔγραψε.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει ὡς πρὸς τοὺς τύπους ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν δὲ βασανίσας καὶ τοὺς γνωστούς μοι νόμους καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις καὶ αὐτὴν τὴν νομολογίαν, δὲν εὔρον λόγους ἰσχυροὺς ἵνα πεισθῶ ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Σινά ὄρους καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τούτου ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Καὶ νόμος μὲν γνωστὸς εἶναι ὁ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἔχων οὕτως: « Ἐπὶ Ἀναστασίου Πατριάρχου Θεουπόλεως » Μεγάλῃς Ἀντιοχείας, τὰ σκήπτρα Ῥωμαίων ἰθύνοντος τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ὅτε τὰ Ἱεροσόλυμα ἐτιμήθη εἰς Πατριαρχεῖον τῷ . . . ἔτει, συναχθέντων συνοδικῶς τοῦ Κωνσταντιπόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἀντιοχείας, κατὰ μῆνα Αὐγούστου Ἰνδικτιῶνος ιγ' καὶ θεσπισάντων ἀρᾷ ὑπόκεισθαι τὸν τολμήσοντα παραθραῦσαι, καὶ δέδωκεν ὁ Ἀντιοχεὶς ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων Μητροπόλεων τῷ ἑαυτοῦ Θρόνῳ δύο, τὴν τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Σκυθουπόλεως, ἀπέσπασε δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Τύρου τὴν Πορφιλόπολιν, καὶ ἔθεντο σύνορον τὸν Ποταμὸν τὸν ἀνά μέσον Πτολεμαῖδος καὶ Καρμηλίου ὄρους Ζαβουλῶν ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Βόστρας τῆς Αὐσίτιδος Ἐπισκοπᾶς τέσσαρας, τὴν Γαδεῖρων, τὴν

» Καπιτωλιάδος, τὴν Ἀβίλλης καὶ τὴν Γάβας, καὶ ἀφιέρωσε
» ταύτας εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἔθεντο σύνορα ἕως τῆς Αὐσίτιδος
» χώρας. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρείας ἔδωκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ὑποκει-
» μένων τῷ ἑαυτοῦ Θρόνῳ μητροπόλεων: τὴν Βόστραν τῆς Ἀρα-
» βίας καὶ τὴν Πέτραν, καὶ Ἐπισκοπὰς εἰς: τὴν Γάζαν, τὴν Ἀσκά-
» λωνα, τὴν Ἐλευθερούπολιν, τὴν Φιρρᾶν, τὴν Αἰλίαν καὶ τὸ Σι-
» νᾶ. — Ἡσφαλισαρτο δὲ, διὰ τὸ *Σύνθρονον τοῦ Σινᾶ Ὅρους*,
» *ἵνα μηδεὶς καθίσῃ ἐπ' αὐτῷ*, καὶ ἐποίησαν σύνορον ἕως τῆς Ἐ-
» ρυθρᾶς Θιλάσσης. »

Ἐκ μόνης τῆς ἀναγνώσεως τῆς Νεαρᾶς ταύτης ἕκαστος πείθε-
ται ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ Σύνθρονον
τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως, ἰδίως τοῦ Πατριάρχου
Ἱεροσολύμων, καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν θρόνον τοῦτον αὐτοκέφαλον
καὶ ἀνεξάρτητον. Ἀφοῦ δὲ, ὑπὸ τὸν βῆτον ἔθρον τοῦ νὰ ἦναι τὸ
Σύνθρονον τοῦ Ὄρους Σινᾶ αὐτοκέφαλον καὶ αὐτοδιοίκητον, ἐτιμή-
θη τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς Πατριαρχεῖον, ὃ θέλων νὰ μειώσῃ τὰ προ-
νόμια ταῦτα, ὑποκινεῖ ἐκ βῆθρων τὰ θεμέλια τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ
Θρόνου, διότι ἀθετῶν τὸν ἔθρον τοῦτον παραβιάζει αὐτὸν τὸν ἴδιον
καταστατικὸν νόμον τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Θρόνου.

Ὁ νόμος οὗτος εἶναι βῆτος καὶ σαφής, καὶ δι' ἡμᾶς πᾶσα ἄλλη
ἀπόδειξις περὶ τῶν προνομίων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Ὄρους Σινᾶ
καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου θεωρεῖται περιττή. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ μέρη
ἐπικαλοῦνται καὶ διάφορα Πατριαρχικὰ Γράμματα καὶ Σιγγίλια,
ἐπιχειροῦμεν καὶ αὐτῶν τὴν ἀνάλυσιν ὅπως καταδειχθῆ ἔτι σαφέ-
στερον ἢ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ τῆς ἔλκαστικῆς τῶν
νόμων ἐρμηνείας προφανῆς τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων τῆς
Μονῆς παρχινώρισις.

Πολλὰ ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἔγγραφα· τὰ οὐσιωδέστερα ὅμως αὐ-
τῶν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὰ μέρη, χρονολογοῦνται ἀπὸ
τοῦ ἔτους 1565.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀφανοῦς οὖσης τῆς Νεαρᾶς ταύτης,
πολλάκις ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς Θρόνος καὶ διὰ πολλὰ ἔτη ἐχῆρευσε,
ποτὲ μὲν διότι τινες τῶν τότε ἐνασκουμένων ἐν τῇ θείᾳ ταύτῃ
Μονῇ οὐκ οἶδάν πως κινηθέντες ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις, « πραι-
» τησάμενοι τοῦ ἔχειν Ἐπίσκοπον καὶ ὅλως κατὰ τὴν ἀρχαίαν

» στοιχεῖν ὑποτύπωσιν, βουλὴν κακίστην καὶ παρὰ τοὺς νόμους
» ἐκύρωσαν ἐν ἑαυτοῖς, ἵνα δηλονότι μηκέτι χειροτονῆται ἐν τῷ
» Μοναστηρίῳ τούτῳ Ἐπίσκοπος. Τούτου δὲ γενομένου πλήρη τὰ
» πράγματα συγχύσεως γέγονε, καὶ πατριαρχικὰ προέβησαν γράμ-
» ματα, ἄλλοις παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον τὴν ἐξουσίαν καὶ
» διοίκησιν χορηγοῦντα τοῦ αὐτοῦ θείου Μοναστηρίου. » (*) Ἄλ-
λοτε δὲ διότι: « τὸ ἀκατάστατον καὶ ἄλλοπρόσαλλον μὴ ὑπομέ-
» νοντες οἱ Πατέρες, μάλιστα ὑποκινούμενοι καὶ παρ' ἄλλων,
» ἐκάθηρον ἐν ἔτει 1547 τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τῶν
» τριῶν συνδραμόντων Πατριαρχῶν οἵτινες διὰ Συνοδικοῦ αὐτῶν
» Γράμματος κατέλυσαν καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Σινᾶ. » (**)
Μόνον δὲ κατὰ τὸ 1565 ἔτος ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Ἱεραμίου
συνελθόντες οἱ Πατριάρχαι, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἱεροσολύμων μὴ ἐξαι-
ρεθέντος, καὶ ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ κατὰ
τὸν μῆνα Ἰούλιον, ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότη-
τος, ἔθεσαν τέρμα εἰς τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην, ἔδωσαν ζωὴν εἰς
τὴν Νεαρὰν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἀπεφάνθησαν ὅτι Ἐ-
πισκοπὴ εἶη καὶ διαμένῃ τὸ Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὅτι κατὰ τὴν
Νεαρὰν ταύτην: τὸ αὐτὸ θεῖον Μοναστήριον παρὰ τοῦ γνησίου Ἐ-
πισκόπου αὐτοῦ καὶ ἠγουμένου οἰκοδομῆται καὶ διεξάγεται γνη-
σίως δηλονότι καὶ ἐλευθέρως . . . καὶ γνησίως καὶ ἐνοριακῶς
ἀρχιερατεὴ καὶ διακριτῇ καὶ οἰκοδομῇ καὶ πάντα ποιῆ εἰς σύ-
στασιν τῆς Μονῆς. Ὅτι κατὰ τὴν δοθεῖσαν τῇ Μονῇ ταύτῃ βασι-
λικὴν ἀσφάλειαν, ὑπάρχει τὸ Μοναστήριον τοῦτο ἐλεύθερον, ἀδού-
λωτον καὶ ἀκαταπάτητον ἐκ παντὸς προσώπου. Ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος
ἐκλέγεσθαι ὀφείλει παρὰ τῆς Κοινότητος πάσης τῶν Προκρίτων
τοῦ Μοναστηρίου Γερόντων, εἴθ' οὕτω κανονικῶς παρὰ τοῦ ἀγιω-
τάτου Πατριαρχοῦ Ἱεροσολύμων τὴν χειροτονίαν δέχεσθαι, ἅτε καὶ
τῆς τοιαύτης Ἐπισκοπῆς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Ἱεροσολύμων οὐσῆς
ὅτι . . . Ἐπισκόπου γνησίου ὀφείλοντος ἦναι διηνεκῶς ἐν αὐτῷ,
εἰκότως ἄρα παραβάτης καὶ τῷ παρ' ἐνορίας ὑπόδικος ἔσται ἐγ-

(*) Συγγιλ. Πατριαρχ. Ἱεραμίου 1565.

(**) Περιγραφή Ἱερά τοῦ Θεοδοῦστου " Ὄρους Σινᾶ 1817.

κλήματι, ΟΠΟΙΟΥ ΑΝ ΕΙΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ, ὁ τολμήσων. . . . καὶ διακρίνει καὶ ἐξουσιάζει καὶ ἄρχει· ὅτι ταῦτα λέγοντες συνεννοεῖσθαι καὶ τοῦτο βουλόμεθα· ὅτι ὅσα κατ' οἰκονομίαν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἐγένοντο γράμματᾶ, ταῦτᾶ, φανείσης ἤδη τῆς ἀληθοῦς ἀποδείξεως τῶν πρὶν γράμμάτων, δικίως ἀρχεῖν ὀφείλουσιν ὥστε μηδένα τῶν στηριζομένων ἐν τούτοις ἰσχύειν εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντιοῦσθαι ἢ ἀνατρέπειν ὅλως τὴν καθολικὴν ταύτην καὶ βεβαίαν Βασιλικὴν διαγνώσιν, ἐν τῷ ἐθέλειν αὐθις ἐξουσιάζειν ἐν αὐτῷ. Ὁ γοῦν ταῦτα ἀνατρέψαι βουλευθησόμενος, οἷς οἶομαι καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν ἀπχραιτήτως συνκινέσειν, ἀρᾶ καὶ ἀναθέματι ὑποκείσασθαι (Σιγγιλ. Πατρ. Ἱερου. 1565)

Μετὰ ἓνα περίπου αἰῶνα Ἀνανίας τις Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ « οὐκ οἶδ' ὅπως (κατὰ τὰς ἐκφράσεις τοῦ Σιγγ. τοῦ Πατρ. » Μεθοδίου) φρονηματισθεὶς ὑπεκλάπη τὸν λογισμὸν κούφοις τισι » καὶ ἀλαζονικοῖς φαντάσμασι, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ μεγάλυνεσθαι μόνω τῷ βούλεσθαι καὶ ἀκόσμως κοσμεῖσθαι ξένοις κοσμήμασιν. . » . . . Ἐπεχείρησε κατὰ βραχὺ προχωρεῖν εἰς τὸ ἀνατρέπειν καὶ » ἀναιρεῖν τὰ προνόμια καὶ τοὺς ὅρους καὶ τύπους, ὅσα περ ἐκ τοῦ » πάλαι ἀρχαίου ὑπὸ τε θεσμῶν ἱερῶν διετυπώθησαν καὶ » γὰρ ὄνειροπολῶν ἀποφαίνεται εἶναι αὐτὸν αὐτοκρατῆ τινὰ καὶ » αὐτοκέφαλον Ἀρχιεπίσκοπον, κατὰ τὸν Κύπρου δηλαδὴ καὶ . . . » καὶ Μκακρωτάτον λέγεσθαι καὶ γράφεσθαι . . . ἀνθ' ὧν καὶ τοῦ » μνημονεύειν τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδίου Πατριάρχου » τῶν Ἱεροσολύμων ἀπκνηνάμενος φαίνεται, καὶ κατὰ πάντα σκιο- » φανῶς ὑψώσας αὐτὸς ἑαυτὸν αὐτοψῆφει θέλει καθομοιοῦσθαι » τοῖς ὑπὲρ αὐτὸν, ἔξω Κανόνων καὶ Νόμων καὶ Θεσμῶν. . . . » καὶ εἰς τὸ ἀτοπώτερον περιέστη, ἤγουν μὴ καταδεχόμενος δια- » τᾶσθαι διὰ τῆς κοινῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων κατὰ τὴν τάξιν » καὶ διατύπωσιν τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλὰ μόνος αὐθεντικῶς καὶ » αὐτοδεσπότως, χωρὶς βουλῆς καὶ γνώμης τῆς τῶν Πατέρων Συνά- » ξεως, πράττει ὅ,τι ἂν δόξη αὐτῷ. . . καὶ νεωτερίζει καὶ καινό- » τομεῖ, τὰ πάντα ἀκαταστασίως καὶ ἀταξίως γέμοντα, σκηνδά- » λων καὶ ταρχῶν καὶ ἀνωμαλίως πρόξενά καὶ φθορᾶς τοῦ Μο- » ναστηρίου παραίτια. »

Συνεπεία τούτων καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν τοῦ Πατριάρχου Ἱερο-

σολύμων Κυρίου Νεκταρίου ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Κύριος Ἀνανίας
 α ἀφεί; πᾶσαν φαντασίην ἀπρεπῆ κυβερνᾷ τε καὶ διάγη καθῶς καὶ
 » οἱ πρὸ αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς καὶ λέγεται Θεοφιλέστατος. . . .
 » καὶ ὑπέρτιμος. . . . γινώσκων ἑαυτὸν ὑπ' ἀναφορὰν τελούντα
 » πρὸς τὸν ἴδιον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ὑφ' οὗ καὶ τὴν
 » χειροτονίαν διωρισμένως λαμβάνει, καὶ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου
 » μνημονεύειν οὔτε γὰρ Μκαριώτατός ἐστιν, οὔτε αὐτο-
 » κρατῆς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλ' Ἠγούμενος τῇ ἀληθείᾳ βραχύτα-
 » τος μιᾶς καὶ μόνης Μονῆς. . . . Ἀρχιεπίσκοπος ὑποβεβηκώς
 » τῷ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχει καθὰ καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιεπίσκο-
 » ποι τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, εἰκοστῷ τετάρτῳ Θρόνῳ
 » καθιδρυμένος τῶν ὑποκειμένων Θρόνων Ἱεροσολύμων, ὡς ἐν πολ-
 » λοῖς φαίνεται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχιερεὺς κυρίως ἔχει καὶ ἐνεργῶς,
 » τὸ δ' Ἀρχιεπίσκοπος, εἰ χρὴ κατ' ἀκριβολογίαν εἰπεῖν, καταχρη-
 » στικῶς πως κέκτηται καὶ κατὰ χάριν μέχρι μόνου ψιλοῦ ὀνό-
 » ματος . . . τὸ δ', ὅπερ λέγει, τρίτος ἀριθμεῖσθαι τῶν αὐτοκε-
 » φάλων Ἀρχιεπισκόπων λίαν ἀμαθῶς καὶ κακοσχόλως παρεξη-
 » γούμενος ἐρμηνεύει· τρίτον γὰρ τῶν ὑπερτίμων Ἀρχιεπισκόπων
 » τοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἀποφίνεται αὐτὸν τὸ Βασιλικὸν
 » Χρυσόβουλλον καὶ οὐχὶ τρίτον τῶν φημιζομένων Μκαριωτά-
 » των Εἰ γοῦν ἀποστῆ τῶν ἀνυποστάτων αὐτῶν τερατολο-
 » γιῶν καὶ φυλάττων τὰ ὄρια αὐτοῦ ποιῆ Ἠγούμενον γινώσκειν
 » ἑαυτὸν καὶ ἀρχιεπίσκοπον τῶν ἡγουμενευομένων ὑπ' αὐτοῦ Πα-
 » τέρων, Ἀρχιεπίσκοπόν τε κατὰ φιλοτιμίαν τοῦ Θρόνου τῶν Ἱερο-
 » σολύμων, καὶ μνημονεύη τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος τοῦ τῶν
 » Ἱεροσολύμων . . . καὶ τὸ προσῆκον σέβας ἀπονέμη αὐτῷ καὶ
 » ἐπὶ πᾶσι φυλάττη ἀπαρεγχείρητον τὴν τάξιν καὶ τὸ προνόμιον
 » τοῦ Μοναστηρίου, ὥστε δικαίᾳ πάντα τὰ κατ' αὐτὸ μετὰ συνά-
 » ξεως καὶ βουλῆς τῶν Πατέρων μηδὲν νεωτερίζων. . . . ἀγαπη-
 » τὸς ἔσται καὶ παρ' ἡμῖν. . . . Εἰ δὲ προδοὺς τ' ἀρχαῖα ἔθη καὶ
 » προνόμια τοῦ Μοναστηρίου . . . καὶ τοῦ ἰδίου Πατριαρχοῦ ἀ-
 » προστατεῖν ἐπιχειρεῖ, ἔχομεν αὐτὸν ἀργὸν πάσης ἀρχιερατικῆς
 » ἐνεργείας καὶ τάξεως· ἂν δὲ τῆς ἀργίας καταφρονητῆς φηῖ, ἔ-
 » σται τῇ τελευταίᾳ καθιρέσει ὑπόδικος. » (Σιγγ. Πατριάρχ.
 » Μεθοδίου 1668).

Ἀποβιώσαντος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἐλθόντος εἰς
 τὸν θρόνον τοῦ Κυρ Δοσιθέου, ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ (1674) κατὰ
 τοῦ αὐτοῦ Κυρ Ἀνανίου τοῦ μὴ συμμορφωθέντος τῇ τελευταίᾳ
 Πατριαρχικῇ ἀποφάσει, ἐξεδόθη καὶ ἑτέρα εἰς ἣν ἔλαβον μέρος
 μόνον οἱ Συνοδικαί, συνταχθεῖσα ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πρώτης
 ἀποφάσεως τοῦ ἔτους 1668, δι' ἧς ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποφαίνεται
 ὅτι: « Ὁ γὰρ τοῦ Σιναίου Ὄρους βροχίς τις Ἐπίσκοπος ἀνέκαθεν
 » ἐς καὶ λέγεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκειται ὑπὸ τὸν Πατριαρ-
 » χικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων τελῶν καὶ πολλοὺς τῶν
 » Ἐπισκόπων τοῦ Σινᾶ κατὰ διαφόρους καιροὺς καθαιρεθῆναι καὶ
 » ἀργίαις ἐπιτιμίοις καθυποβληθῆναι ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Κων-
 » σταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας τε καὶ Ἀντιοχείας ὑπομνηματοῦ-
 » σι καθὼ δ' Ἐπίσκοπος οὐκ ἂν εἴη αὐτεξούσιος· κατὰ
 » τοῦτα γὰρ ἐξ ἀνάγκης ὑπόκειται τῷ ὑφ' οὗ χειροτονεῖται, ὡς
 » καὶ παρὰ τῷ τοῦ Μιχαίου Βλαστάρως συντάγματι, διαγορευ-
 » οντος πάντας ὑφ' ὧν χειροτονοῦνται ὑπ' ἐκείνων καὶ ἀνακρίνε-
 » σθαι καὶ κατὰ κανόνας εὐθύνεσθαι κατὰ τούτοις τὴν ἐκκλησίαν
 » αὐτοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἔχειν Ἀγιώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων
 » κατ' οὐδὲν ἐκ τούτων παραβλαπτομένων τῶν προ-
 » νομίων τοῦ Μοναστηρίου· αὐτὸ γὰρ βουλόμεθα μένειν ἐν τοῖς
 » ἰδίοις προτερήμασιν ἀπαρασαλεύτως ἀδούλωτον, ἀσύδοτον, ἀκα-
 » ταπάτητον πάντη καὶ παντὸς ἐλεύθερον καὶ αὐτοκέφalon· μήτε
 » γὰρ τῷ Πατριάρχῃ ὑπόκειται τὸ Μοναστήριον μήτε τῷ Ἐπισκό-
 » πῳ, ἐξηρημένον ὑπάρχον Ἐπισκοπικῆς αὐθεντίας· εἰ γὰρ ἦν ὑπο-
 » κείμενον τῷ ἐπισκόπῳ, οὐκ ἂν ἦν ἐλεύθερον ἀλλ' ὑπόδουλον αὐ-
 » τῷ τούτου χάριν καὶ τὴν τοῦ Σιναίου Ὄρους Ἀνανίου
 » ξενοφανῆ καινοσπουδίαν καὶ ματαιολογίαν, ἅτε διάκενον καὶ
 » ἄρρυθμὸν τε καὶ παράνομον καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπεναντίαν
 » ἀνήρσαν καὶ ἐξηφάνισαν » (Σιγγίλιον
 Μεθοδ. 1674).

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐπιμένον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυρ Ἀνανίας
 εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ διαγωγὴν καθρέθη παρὰ τῆς Μεγάλης
 τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀξιώθεις ἀθωώσεως παρ'
 αὐτῆς διὰ παρακλήσεως τῶν Πατέρων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀρχιε-
 πσκοπήν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Ἀνανίας, « ὢν ὁ αὐτὸς τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ

στοιχῶν » (ἐκφρασις Σιγγ. 1687) ἠναγκάσθη νὰ περικιτηθῆ τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐκείνης Ἡγουμενίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν του, ἀλλὰ περιφερόμενος εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἀπεπειράτο ἀποσασίας ἐξάπτειν, Μακαριώτατος φημιζόμενος, ὅπερ προαπῆρξεν αὐτῷ ἡ Σύνοδος, καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς λογιζομένῳ Μετοχίῳ ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ ἱστάμενος θρόνῳ κατὰ Πατριαρχῶν ἐφέρετο. Καταγγείλαντος ὅθεν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀπεδοκιμάσθησαν αἱ πράξεις αὐτοῦ καὶ ἐπανελήφθη ἡ διάταξις καθ' ἣν « ὁ τοῦ Σινᾶ Ὅρος Ἐπίσκοπος, ὅ,τε τῆς ἡμέρας καὶ πᾶς τις ἔτε- » ρος μετ' αὐτὸν κατὰ πάντα καιρὸν ὑπάρχει καὶ » λέγεται Ἀρχιεπίσκοπος ὑποκείμενος τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ » τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν χειροτονίαν λαμβάνων τοῦ » Πατριάρχου καὶ πρὸς ἐκείνον τὴν ἀναφορὰν κεκτημένος » τὸ δὲ Μοναστήριον μῆτε τῷ Πατριάρχῳ Ἱεροσολύμων ὑπόκειται, » μῆτε τῷ Ἐπισκόπῳ ἀλλ' αὐτόνομον δικτελεῖ καὶ » αὐτεξούσιον καὶ πάντῃ ἐλεύθερον καὶ ἀδούλωτον, καὶ μόνῃ τὴν » ἔκκλητον ἔχει εἰς τὸν Ἱεροσολύμων θρόνον ». (Σιγγίλ. Πατριάρ. Ἰακώβου 1687).

Δύω ἔτη μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Καλλινίκου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, παρεδρευόντων τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνέταξε τόμον περιέχοντα ὅλα ὅσα εὐρίσκονται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κώδικας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τὰ διαλαμβάνοντα ὑποθέσεις τῶν Συναϊτῶν Πατέρων καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἐξενεχθείσας Συνοδικὰς ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀπάντων πᾶσα λύεται ἀμφιβολία καὶ δείκνυται ἴον ὅτι τὸ Σιναιον Ὅρος ὑπῆρξεν Ἐπισκοπῆ, 2ον ὅτι ὑπόκειται κανονικῶς τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὅτι κανονικῶς θεσμῶ μνημονεύειν ὀφείλει τοῦ ἰδίου Πατριάρχου, ἐξ οὗ τὴν χειροτονίαν λαμβάνει Παρὰ δὲ ταῦτα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δικτελῶν ἐν τῷ ἰδίῳ Μοναστηρίῳ τόπον Ἡγουμένου ἀναπληροῖ καὶ μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων δικιτάται φυλαττομένης αἰετῆς ἐλευθερίας τοῦ Μοναστηρίου βεβαίως καὶ ἀμετατρέπτου· οὔτε γὰρ ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ Ἐπισκόπου ἐξουσιάζεται τὸ Μοναστήριον οὔτε ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, οὔτε ἄλλου τινος, ἀλλ' ὑπάρχει αὐτεξούσιον καὶ ἀδούλωτον· ὁ μὲν τοι ἐν αὐτῷ ἡγουμενεύων Ἐπίσκοπος ὑπόκειται τῷ ἰδίῳ Πα-

τριάρχη ὑφ' οὗ χειροτονούμενος ἀναδείκνυται Ἐπίσκοπος. (Σιγ. Καλλιν. 1689).

Τὰ τελευταῖα ταῦτα Σιγγίλια, καὶ ἰδίως τὸ τοῦ 1689, ἐμείωσαν κατὰ πολὺ τὰ προνόμια τοῦ Θεοβλαδίστου Ὁρους Σινᾶ, οἱ δὲ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος ἀναγκασθέντες, νὰ προστατεύσωσι τὰ κεκτημένα αὐτῶν δικαιώματα ἐξέφρασαν ἀμέσως μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ τόμου ζωηρῶς τὰ παράπονα αὐτῶν, ὅτε καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1690 ἢ τοῦ Μικκρωτάτου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου ἀγαθὴ ψυχὴ καμωθεῖσα, ἀνεγνώρισεν ὁ ἴδιος συνοδικῶς τὰ προνόμια ταῦτα καὶ αὐθορμήτως συνεφώνησε μετὰ τῶν Πατέρων· περὶ δεχθεῖς δὲ τὰς προτάσεις αὐτῶν συνέταξε πρὸς βεβαίωσιν τῆς συμφωνίας ταύτης πράξιν συνοδικὴν δι' ἧς συνωμολογήθη ὅτι: « Εὐρέθη εὐλογον » διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ ἁγίου Ὁρους Σινᾶ » καὶ τῶν ἐκεῖσε ἐνασκουμένων Πατέρων καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἐκείνου » τοῦ Σεβασμίου Μοναστηρίου, νὰ ἔχη τὸ κύρος κατὰ πάντα τρόπον τὸ Συνοδικὸν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κ. Ἱερεμίου, ἧγουν » ἡμεῖς καὶ οἱ μεθ' ἡμᾶς Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων καὶ ἡ περὶ ἡμᾶς » ἀρχιεπισκοπικὴ καὶ πατρικὴ Σύνοδος, δὲν ἔχομεν μῆτε εἰς τὸν » Ἐπίσκοπον μῆτε εἰς τοὺς Πατέρας τοῦ Μοναστηρίου ποτὲ κάμ- » μίαν ἐξουσίαν ἢ δύναμιν, νὰ πέρνωμεν ἀπὸ λόγου τους τίποτε » . . . μῆτε ποτὲ νὰ ἐξουσιάζωμεν τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ τινα, ἢ » πολλοὺς Πατέρας . . . μῆτε Ἐπίσκοπον νὰ βάνωμεν, μῆτε » νὰ εὐγάλλωμεν μῆτε ἠγοούμενον μῆτε ἄλλον τινα, περὶ μόνον » ἓνα καὶ μοναχόν. Ὅταν Ἐπίσκοπος τοῦ Σινᾶ Ὁρους χρειασθῆ νὰ » χειροτονηθῆ, νὰ ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς Πατέρας τοῦ Μοναστηρίου » χωρὶς ἡμετέραν εἶδησιν ἢ προσταγὴν . . . νὰ ἔρχεται με- » τὴν ἀναφορὰν τῶν Πατέρων εἰς τὸν ἀποστολικὸν θρόνον καὶ νὰ » ψηφίζεται καὶ νὰ χειροτονῆται κατὰ τοὺς θείους ὅρους νομίμως » καὶ κανονικῶς χωρὶς νὰ πέρνη . . . ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύ- » μων τίποτε . . . ἀλλὰ χειροτονούμενος . . . νὰ ἐπα- » ναστρέφῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν του, νὰ κυβερνᾷ γνησίως καὶ κα- » θολικῶς μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν τῶν Πατέρων Συνάξεως τὸ ἱερὸν » ἐκεῖνο Μοναστήριον. Καὶ περὶ μὲν τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀρχιε- » πισκόπου ταῦτα ἐσυμφωνήσαμεν. Περὶ δὲ τῶν μνημοσύνων, ἐ- » πειδὴ ἡμεῖς λέγομεν ὅτι εἶναι κανὼν ἐκκλησιαστικὸς ὅπου εἶναι

» ἡ χειροτονία εἶναι καὶ τὸ μνημόσυνον, οἱ δὲ Πατέρες, μὲ τὸ νὰ
» μὴ ἦναι ῥητῶς γραμμένον εἰς τὸ Συνοδικὸν τοῦ Ἱερεμίου, ἀμφι-
» θάλλουσιν εἰς τὸν λόγον, ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι τοῦτο νὰ θεωρηθῆ
» εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν παρόντες τῷ Παναγιωτάτῳ Οἴκου-
» μενικῷ Πατριάρχῃ οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἐγκριτοί
» τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, ὅπως γίνῃ ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ ἀπόφα-
» σις χωρὶς τινος φιλοπροσωπίας καὶ μετὰ ταῦτα νὰ
» φροντίσωμεν νὰ γίνουσι γράμματα συνοδικὰ νὰ βεβαιώθωσι καὶ
» ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ κατὰ πάντα τρόπον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ
» προνόμια ἐκείνου τοῦ ἁγιωτάτου Μοναστηρίου νομίμως, δικαίως
» καὶ κανονικῶς, καὶ ἔτι διὰ τιμὴν καὶ διὰ σύστασιν τῶν ἐν αὐτῷ
» ἐνασκουμένων ὁσιωτάτων Πατέρων καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου αὐ-
» τῶν Ἀρχιεπισκόπου, πρὸς ἀναίρεσιν καὶ λήθην τῶν συμβάντων
» σκανδάλων καὶ εἰς πληροφορίαν βεβαίαν καὶ ἀληθι-
» νὴν τῶν Πατέρων ἐδώσαμεν τὸ παρὸν ἡμέτερον γράμμα, ὑπο-
» σχόμενοι προσέτι αὐτοῖς ἵνα ἐπιμεληθῶμεν διὰ πάντα τὰ εἰρη-
» μένα, διὰ νὰ ὀδεύουσιν μετὰ εἰρήνης εἰς δόξαν μὲν τοῦ Κυρίου
» ἐδόθη ἐν Ἀδριανουπόλει 1690, Ὀκτω-
» βρίου 23· τέλος ἐπιθέντες τῷ παρόντι Γράμματι ἡμεῖς τε καὶ οἱ
» Πατέρες καὶ οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ ἅπας ὁ λαὸς· καὶ
» εἴ τις ἢ ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἢ ἐκ μέρους τῶν
» Πατέρων παραβῆ, νὰ ἦναι ἀφορισμένος ἂν ὅμως οἱ ἐν
» Κωνσταντινουπόλει Πατέρες Συναίτῃ δὲν στέρωσιν εἰς τὰ ἡμῖν
» ἐνταῦθα συμφωνηθέντα, οἱ ἐνταῦθα Πατέρες νὰ ἦναι ἀνεγ-
» κλητοί.»

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος Ἱεροσο-
λύμων, καὶ αὐτοὶ οἱ Πατέρες στηρίζονται εἰς μόνον τὸ Σιγγίλιον
τοῦ Ἱερεμίου, ταῦτα δὲ διότι διὰ τῶν μεταγενεστέρων (τῶν ἐτῶν
1668, 1671, 1687, καὶ 1689) ἐξ ἀνάγκης, ὡς ἐκ τῶν περιστά-
σεων, ἡ Νεαρά τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐρμηνεύεται ἐλα-
στικῶς·

Κατὰ τὸ ἔτος 1705 ἐξεδόθη καὶ ἕτερον Πατριρχικὸν Σιγγί-
λιον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γαβριήλ, ὅπερ μνημονεύεται εἰς ἕτερον
ἐκδοθὲν μετὰ ὀγδοήκοντα ἔτη (1782) ὑφ' ἑτέρου Πατριάρχου Γα-
βριήλ, κατ' αἵτησιν τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος, ἀναφερθέντων

κατὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις καὶ τρίτον ἤδη ἤγειρεν ἀξιώσεις κυριαρχικὰς καὶ ἤθελε νὰ συνενώσῃ τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας.

Διὰ τοῦ Σιγγιλίου τούτου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς Πράξεις τῶν Πατριαρχῶν Ἱερεμίου, (1565) Μεθοδίου (1671,) καὶ Γαβριήλ, (1705,) (ὅπερ δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν,) καὶ συσκεφθεῖσα ὅτι « τὰ κατὰ τὴν Ἱερὰν καὶ Βασιλικὴν Μονὴν τοῦ » Συναίου ὄρους καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀρχιεπισκοπὴν συνηνωμένα μὲν » εἰσιν ἀνέκαθεν ὥστε τὸν ἐν αὐτῇ Ἀρχιερατεύοντα καὶ Ἀρχιε- » πίσκοποι ἅμα καὶ Ἡγούμενον εἶναι καὶ λέγεσθαι, καὶ παρ' αὐ- » τοῦ τε καὶ τῶν Πατέρων φιλαλλήλως διοικεῖσθαι τὰ τῆς Μονῆς » ταύτης καὶ διεξάγεσθαι, ἐλεύθερα μὲν τοι διετέλεσαν τὰ κατὰ » τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην ἐσαεὶ καὶ οὐ κατηνέχθη » ποτε παρὰ τινος Θρόνου Πατριαρχικοῦ εἰς ὑποταγὴν καὶ δουλα- » γωρίαν κατὰ τὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν πρεσβυγενῆ πατριαρχικὰ » Γράμματα, ὧν τινων ἀναγνωσθέντων ἐπισταμένως, συνήχθη ἐκ » τῶν ἐν αὐτοῖς φύρδην καὶ πλατύτητα ἐν ἐκθέσει σαφεστάταις » καὶ κεφαλαιώδεσι μετ' ἐκτάσεως περιεχομένων λόγων καὶ περιό- » δων καὶ ἐννοιῶν· ὅτι τὰ κατὰ τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν » ταύτην, ἐν ἀμοιβαίᾳ τινι καὶ οἷον εἰπεῖν κυκλικῇ περιδιθήσει » καὶ περιστροφῇ διοικήσεως ὠκονομήθη καὶ οἰκονομεῖται καὶ » διοικεῖται παντελευθέρως καὶ αὐτονόμως παρὰ τε τοῦ ἐν αὐτῇ » Ἀρχιεπισκόπου ἅμα καὶ Ἡγουμένου καὶ τῆς ὀσιωτάτης Συνά- » ξεως τῶν ἐν αὐτῇ Πατέρων, ὥστε μηδὲν ἐκτελεῖσθαι κατὰ μέ- » ρος παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ παρὰ τῶν Πατέρων ἀλλὰ πάντα » διενεργεῖσθαι καλῶς τῇ κοινῇ συσκέψει καὶ συμβουλίᾳ καὶ συμ- » ψηφίᾳ καὶ ἀποφάσει καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ· ὅτι, ὡς ἐξάγεται » ἐκ τῶν αὐτῶν Σιγγιλίων Γραμμάτων, μηδαμῆ μηδαμῶς οὐδέ- » ποτε ὑπήχθη ἡ Μοῆ ἅμα καὶ Ἀρχιεπισκοπὴ αὕτη εἰς ὑπο- » ταγὴν καὶ ὑπακοὴν καὶ δουλαγωγίαν Θρόνου τινος Πατριαρχι- » κοῦ, οὔτε τοῦ Ἀλεξανδρείας, οὔτε τοῦ Ἀντιοχείας, οὔτε τοῦ » Ἱεροσολύμων, ἀλλ' ἀνέκαθεν καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ διεφυλάχθη καὶ » διετέλεσε καὶ μέχρι τοῦδε διατελεῖ αὐτόνομος, αὐτοδέσποτος, » ἐλεύθερα, ἀσύδοτος, ἀδούλωτος καὶ ἀκαταπάτητος καὶ μηδενὶ » θρόνῳ ὑποκειμένη, ἀλλ' αὕτη καθ' ἐαυτὴν ὑπὸ τε τοῦ κατὰ και-

» ροῦ; Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἅμα καὶ Ἡγουμένου καὶ τῶν Ὀ-
» σιωτάτων Πατέρων, ἐν συστροφῇ ἀμοιβαίᾳ καὶ κυκλικῇ παρ'
» ἀμφοτέρων τῶν μερῶν διΐθυνομένη, διοικουμένη τε καὶ κυβερ-
» νομένη καὶ ὑπερέρα ὑποταγῆς καὶ καταδουλώσεως καὶ οἰαστι-
» νοσοῦν ἐπήρειας καὶ ἐνοχλήσεως παρὰ πάντων τῶν
» Πατριρχῶν, καὶ τέλος ἵνα μήποτε ὑπό τινος τῶν εἰκεῖ καὶ μα-
» ταίως ἀντιποιοιουμένων τῶν μηδόλως ἀνηκόντων αὐτοῖς ἐπενεχθῆ
» τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἢ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, ἢ τοῖς ἐν αὐτῇ Ὀσιωτάτοις
» Πατράσιν ἐπήρειά τις καὶ ἐνόχλησις, καὶ βουλευθῆ τινὰς ὑποσού-
» ραι τὰ κατὰ τὴν Μονὴν ταύτην ἢ λόγῳ ἐνώσεως, ἢ ἄλλῳ τρό-
» πῳ οἴωδῃ τινι εἰς ὑποταγὴν καὶ δουλαγωγίαν καὶ ζητήσῃ ἀλα-
» ζορικῶς κατασπᾶσαι καὶ καταθραῦσαι τὴν συντορίαν τῶν
» καθάπαξ βραβευθέντων προνομίων τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἀπεφασί-
» σθη ἀπολυθῆναι τὸ πρὸν Ἐκκλησιαστικὸν Θέσπισμα, δι' οὗ διε-
» τάχθη ἡ τήρησις τῶν ἐκτεθειμένων ἐν αὐτῷ προνομίων τῆς Μο-
» νῆς, τῆς δὲ ἐκδίκασιν τῶν θελότων ὑπερπηδῆσαι ταῦτα καὶ
» μειῶσαι τὰ δίκαια τῆς Μονῆς καὶ ἀναμιχθῆναι εἰς τὴν ἐσω-
» τερικὴν διοίκησιν ταύτης, ἐπεφυλάχθη εἰς ἑαυτὴν ἡ Μεγάλη
» τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.» (Σιγγίλ. Γαβριήλ 1782.)

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ γνωστὰ ἡμῖν Πατριαρχικά Σιγγίλλια, ἀφορῶντα
τὴν προκειμένην ὕλην, ἐκδοθέντα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1565—1782,
ἦτοι κατὰ τὸ διάστημα δύο περίπου αἰώνων.

Κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, τριάκοντα ἔτη τὸ πρῶτον
καὶ ἔπειτα ὀλόκληρα δεκαοκτώ, ἔμεινεν ἡ Μονὴ ἄνευ Ἀρχιεπισκό-
που· τοῦτο δὲ διὰ τὴν μὴ ἐφρμογὴν τῶν νομίμων ὡς ἐκ τῆς ἀ-
γνοίας τῆς Νεκρᾶς τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν Συνο-
δικῶν θείων θεσπισμάτων (ἔκφρ. Πατρ. Ἱερεμίου) πρὸς δὲ καὶ διὰ
τὴν (καὶ ὡς ἐκ τούτου) ἐπισυμβᾶσαν ἀνωμαλίαν καὶ ἀναρχίαν εἰς
τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τῆς Μονῆς. Τὴν θεραπείαν τοῦ με-
γίστου τούτου κακοῦ εὔρεν ὁ ἀοίδημος Πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς
τὴν ἀκριβῆ τῶν νόμων τήρησιν, τὴν ἀναγνώρισιν τῶν προνομίων
τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που ἀπὸ πάτης οἰσδήποτε ἐπήρειας.

Τὸ φάρμακον τοῦτο ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς καὶ ἐπανέφερε τὴν
τάξιν. Μετὰ ἕνα ὅμως περίπου αἰῶνα ἐγεννήθη δυστυχῶς ὁ γνω-

στός διὰ τὰς αὐθαιρεσίας, τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς δικτατορικάς ἀρχάς του Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνανίας, καθ' οὗ καὶ ἐλήφθησαν τότε ὅσα μέτρα ἐθεωρήθησαν κατάλληλα. (Σιγγίλ. 1668, 1671, 1687, 1689.)

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι τὰ προνόμια τῆς Μονῆς τοῦ Σιναίου ὄρους καίριως προσεβλήθησαν καὶ μονοῦ κατηργήθησαν κατὰ τὴν περιστάτην ταύτην, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία, βιασθεῖσα νὰ περιστείλῃ τὸ ἐξάλλον τοῦ φρονήματος καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ Ἀνανίου ὡς ἀτόμου, εὗρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μειώσῃ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μονῆς ἀνεξαρτήτου, ἡ δὲ προκαλεσθεῖσα ἐκ τούτου δυσκρέσκεια καὶ ἀνωμαλία ἦτο τοιαύτη, ὥστε μετὰ ἕν ἔτος ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτῶν, ὁ ἴδιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσιθεὸς, τῇ ἀγωγῇ τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐκτακτοῦ ταῦτα μέτρα ἐλήφθησαν, ἠναγκάσθη νὰ φέρῃ τὴν θεραπείαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ συνδιαλαχθῇ μετὰ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς, ἀφοῦ οἰκοιοθελῶς ἀνεγνώρισε τὰ προνόμια αὐτῶν καὶ ἔθεσεν εἰς πληρεστάτην ἐνέργειαν τὴν Νεαρὰν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ διὰ τῆς πράξεως τοῦ ἔτους 1690 τῆς συνταχθείσης τῇ ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει τῶν μερῶν.

Τέλος ὅτε μετὰ ἕνα περίπου αἰῶνα (1782) τὸ τρίτον ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἠθέλησε νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην θεωρῶν αὐτὴν ὡς Ἐπαρχίαν του, καὶ ἐπρόκειτο νὰ περισταλῇ οὐχὶ πλέον ἡ αὐθαιρεσία καὶ δικτατορία τοῦ Κῦρ Ἀνανίου, ἀλλ' ἡ ἄδικος ἐπιθυμία τῆς κατακτήσεως τῆς Μονῆς καὶ πᾶσα ἐξωτερικὴ ἐπέμβασις, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη ὅτι τὰ κατὰ τὸ 1690 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθεοῦ καὶ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς ἐκφρασθέντα καὶ συμφωνηθέντα ὑπὲρ τῶν προνομίων τῆς Μονῆς ἦσαν ἀνεπαρκῆ πρὸς περιστολὴν τῶν ἀδικημάτων τούτων, ὁ Πατριάρχης Γαβριὴλ (1782), συνεπῆς ἅμα τε καὶ δίκαιος, ἐθέσπισε ῥητῶς καὶ ἀμετατρέπτως τὰ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς τε Μονῆς καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, χαράξας τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας ἐκάστου καὶ ῥητῶς ἀποφανθεὶς ὅτι οὐδὲ ἡ Μονὴ οὐδὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὑπόκεινται εἰς οὐδένα τῶν Πατριαρχῶν.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἐκ τῶν Σιγγιλίων τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὰ μέρη ἰσχυρά εἰσι καὶ κῦρος ἔχουσι μόνον τὰ τῶν Πατριαρχῶν.

χῶν Ἱερεμίου (1565), Δοσιθέου (1690) καὶ Γαβριήλ (1782) τὸ μὲν, διότι ταῦτα εἰσι σύμφωνα πρὸς τὴν Νεαράν τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ δὲ, διότι καὶ τὰ προγενέστερα τοῦ ἔτους 1565 κατηργήθησαν ῥητῶς διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐκδοθέντα κατηργήθησαν διὰ τῆς οἰκειοθελοῦς πράξεως τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ ἔτους 1690 καὶ διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Γαβριήλ τῷ 1782 ἔτει.

Ἰπὸ τὸ Κράτος τῶν διατάξεων τοῦ Σιγγιλίου Γράμματος τοῦ αἰοιδήμου Πατριάρχου Γαβριήλ (1782) ἐχειροτονήθη κατὰ τὸ 1805 Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σινᾶ Ὁρους ὁ αἰοιδιμος Πατριάρχης Κωνσταντίας. Καὶ ἐδιοίκησε μὲν ἀνεξαρτήτως καὶ αὐτοκεφάλως, ἀλλ' οἱ τὴν δουλωσύνην καὶ ὑποταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σκοποῦντες δὲν ἠμέλησαν οὐδὲν τὸ τείνον εἰς τὴν τῆς κοινῆς γνώμης ἀποπλάνησιν, εἰς τὴν προπαρασκευὴν μέσων καὶ κεφαλαίων χρησίμων εἰς ἐκλογὴν νέαν, σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, ἧτις πολὺ δὲν ἀπέιχεν ὡς ἐκ τῆς προβεβηκειᾶς τοῦ σοφοῦ Πατριάρχου ἡλικίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τῇ ἐπιταγῇ τῆς Μακαριότητός του, Ἀνθίμος τις, γραμματεὺς διατελῶν πρὸ αὐτῷ ἐτύπωσε ἐν Πετροῦπόλει τῷ 1840 φυλλάδιον περὶ τῶν ὁρίων τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Ἀγιοτάτου Θρόνου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐπαρχιῶν καὶ περὶ τῶν ὑποτιθεμένων δικαιομάτων του εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Μονῆς διοίκησιν, ὅπερ καὶ ῥωσσίσι μετεφράσθη.

Ἐδέησεν ὅθεν νὰ ληθῶσι μέτρα τινα πρὸς ὀρθὴν τῶν πραγμάτων παράστασιν, ἀκριβῆ τῶν νόμων καὶ τῶν συνοδικῶν πράξεων ἐφαρμογὴν καὶ κατάλληλον εἰς τὸ μέλλον ἐκλογὴν προσώπου διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

Καὶ ἀφ' ἐνός, δι' αὐτογράφου ὑπομνήματός του καταχωρηθέντος ἐν τῷ κώδικι τοῦ Σινᾶ ὁ αἰοιδιμος ἀπέκρουσε τὰ γραφέντα παρὰ τοῦ γραμματέως Ἀνθίμου, κατέδειξε τὰ προνόμια τῆς Μονῆς, διέγραψε τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀποφαίνεται ὅτι καὶ μὲν ἀποστέλλεται παρὰ τῶν Πατέρων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, ἀλλὰ κατὰ τὰς παλαιὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις, συμφώνως τῇ τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ Νεαρά, τῇ ἀναγνωρισθείσῃ καὶ κυ-

ρωθείση τῷ 1550 ἔτει πρὸς τοῦ αἰοιδίου Ἱεροσολύμων Γερμανοῦ, ἰν' ὧς μοναστηριακὸς αὐτὸς πρὸς μοναστηριακῶν χειροτονεῖται πρεπόντως, καὶ ἐν τούτῳ μόνῳ ἴσταται ἡ *θρυ. λ. λουμένη* ἐξάρτησις ἢ κατ' ἰδέαν· ἄλλως δὲ καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα ἐλεύθερος πικτριαρχικῆς ὑποταγῆς. Καὶ ἐπὶ τέλους προσθέτει ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία αὕτη ἀνεγνωρίσθη ἀνέκαθεν καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ παρὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀφ' ἐτέρου, ὅπως προληφθῶσιν ἀτοπήματα κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἵνα μὴ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ ἡ χρεῖα τοῦ θρόνου, ὅπερ καὶ ἄλλοτε συνέβη πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς Μονῆς, ἐνέκρινεν ἐκ προκαταβολῆς τὴν πράξιν τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως τοῦ 1855 κατὰ Μάϊον, δι' ἧς ἐξησφαλίζετο ἡ διαδοχὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ πρὸς τοῦτο ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «... Ἦδη ἐπιβρα-
» θεύοντες εὐεργετικῶς πὰς πιστὰς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις, ἰδίαις ἡμῶν
» χερσὶ προχειρισάμεθα Ἀρχιμανδρίτην τοῦ Θρόνου... Ἄμα δὲ καὶ
» κατὰ πρόβλεψιν ἡμετέρην ὑπὲρ τῆς μεθ' ἡμᾶς ἀρίστης διακυβερνή-
» σεως τοῦ Ἁγιωτάτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θρόνου, ἔχοντες ἐνδό-
» σιμον ἐξ ἀναφορᾶς τῶν ὁσιωτάτων Πατέρων τῆς τοῦ Θεοβαδίστου
» Ὄρους Σινᾶ Ἰερᾶς Συνάξεως, ἐν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἡμῶν Με-
» τρίτητος ἀποδεικνύομεν τὴν ὀσιότητά του γνήσιον καὶ νόμιμον
» διάδοχον τοῦ Θρόνου τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ,
» ὃν περ ἀναδεξάμενος ἐν καιρῷ χηρεύσεως... θέλει διεξάγει...
» Οὕτω... ἀπολύομεν τῷ ρηθέντι ὀσιωτάτῳ Ἀρχιμανδρίτῃ
» Κυρίῳ Κυρίλλῳ καὶ μεθ' ἡμᾶς διαδόχῳ τοῦ Θρόνου... τῆς
» Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς... »

Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1857 ἀνεπτύχθησαν ἐνεργητικώτερον προσπάθεια πρὸς μείωσιν καὶ κολώβωσιν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς, ἐσπευσεν ἀφ' ἐνὸς νὰ φωτίσῃ τοὺς Πατέρας περὶ τῶν βραδουργιῶν τούτων καὶ τοῦ σαθοῦ τῶν ἀξιώσεων τοῦ Μπακαριωτάτου, ὡς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν (ἐπιστ. 1857), ἀφ' ἐτέρου δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημά του ἐκθέτει, καὶ νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς Πατέρας ὅτι: «ὁ διὰ ἐβδομήκοντα ἤδη χρόνων δουλεύων τὴν Μονὴν
» οὐ νυσάζει, οὐδὲ καθεύδει, φροντίζων ὀλοψύχως, ἐν ὅλῃ τῇ ὑπὸ
» γηρατειῶν ἀδυναμίᾳ του, περὶ αὐτῆς καὶ τῶν προνομίων.»

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἀπεδείχθη ἐναργῶς καὶ τὸ θέμα ἡμῶν

τοῦτο, δηλαδή ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην, καὶ ὅτι ἡ διοίκησις τῆς Μονῆς ταύτης εἶναι αὐτοκέφαλος καὶ αὐτοδιοίκητος, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου νὰ ἐπηρεασθῇ παρ' οἰουδήποτε.

Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων ἀποδείξεων καὶ φώτων, εὐρίσκομεν ταῦτα εἰς τὰς μεταγενεστέραις Πράξεις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Καὶ πρῶτον μὲν οἱ ἴδιοι Πατέρες τῆς Συνάξεως, κατὰ τὸ 1859, ἀπέκρουσαν, ὡς ἀπεδείξαμεν, τὰς ἀξιώσεις τῆς Μακαριότητός του, θελησάσης νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ υποψηφίου Ἀρχιεπισκόπου διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Γερασίμου καὶ μᾶς φωτίζουσι περὶ τῆς ἐννοίας τῆς Νεαρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων αὐτῆς. Αἱ δὲ συνεπεῖα τῶν αἰτήσεων τούτων λαβοῦσαι χώραν Συνοδικαὶ ἀποφάσεις τοῦ ἔτους 1859 καὶ 1860 ἐπισφραγίζουσι τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν μου τὸ κύρος.

Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν πράξιν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τῆς 16 Ἰουλίου 1859, ἣν αὐτὸς ὁ Μακαριώτατος προεκάλεσε, καὶ δι' ἧς οὐχὶ μόνον δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπερρίφθησαν ῥητῶς αἱ κατ' ἐμοῦ κατηγορίαι τῆς Μακαριότητός του, ἀλλὰ καὶ ἐπικυρωθεῖσης τῆς ἐκλογῆς μου, ἐναντίον τῆς πεισματώδους θελήσεώς Του, καθιερώθη καὶ αὐθις διοικητικῶς ἡ ἀνεκὰθεν ὑπάρχουσα ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Θεσσαλονικίου Ὁρους Σινᾶ.

§. 4.

Ἐξετάσωμεν ἤδη τὸ ζήτημα τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων, τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ τάξις καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ διευθύνωνται τὰ τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῇ συμπράξει Συμβουλίου τῶν Προκρίτων, ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Τὸ Συμβούλιον τοῦτο εἶναι ἡ Σύναξις τῶν Πατέρων, ἧς προεδρεύει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Αἱ ἀποφάσεις περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, διὰ νὰ ἔχωσιν ἰσχὺν, πρέπει νὰ γίνωνται ἐν Συνελεύσει καὶ κατὰ πλειοψηφίαν νὰ καταρτίζωνται, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ἰσχὺν ἀπόφασις γινομένη παρὰ μόνου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως, χωρὶς νὰ προεδρευέται ἡ Συνέλευσις παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐν ἀπουσίᾳ του παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ὅτε πρέπει νὰ γνωστοποιῆται αὐτῷ πρὸς ἐγκρίσιν.

Ταῦτα καθιεροῦνται διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Γαβριὴλ (1782) καὶ περιέχονται εἰς τὰς μετὰ τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐμοῦ συμφωνίας.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ἐκλογῆς ὑποψηφίου διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν συντάσσεται μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ τοῦ ὑποψηφίου συμβόλαιον νέον περιέχον τοὺς ὅρους ὑφ' οὗς ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρόκειται νὰ διοικήσῃ τὰ τῆς Μονῆς. Τὸ συμβόλαιον τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ 1805 ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ αἰοδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, καὶ κατεχωρήθη εἰς τοὺς Κώδικας τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Τοιοῦτον συνετάχθη ἐκ 33 ἄρθρων καὶ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὑποφανομένου καὶ κατεχωρήθη εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας, ἀρνηθέντος τοῦ Μακαριωτάτου νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνέκαθεν ἐπικρατησάντων.

Ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα τὰ ἀφορῶντα τὸ διοικητικὸν μέρος τῆς Μονῆς.

« Κανονισμός τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος τῆς τοῦ Θεο-
βαδίστου Ὁρους Σινᾶ Ἀδελφότητος μετὰ τὴν ἀπο-
βίωσιν τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου,
συζητηθεῖς καὶ ἀποφασισθεῖς παρὰ τῆς
Ἱερᾶς Συνάξεως.»

Ἄρθρ. 1ον Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καθὼς κεφαλὴ πνευματικῆ τῆς Ἱε-
ραῦς ταύτης Κοινότητος, ὀφείλει ἐποπτεύειν τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ
τέκνα εἰς τε τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ τὴν μοναсти-
κὴν αὐτῶν διαγωγὴν, νοθετῶν καὶ διδάσκων πατρικῶς καὶ ἑξα-
σκῶν ἐν πλήρει δικαιοδοσίᾳ τὰ χρέη Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ
Ποιμένος. Ὡσαύτως δὲ ἅπαντα ἡ Ἱερά Ἀδελφότης, θεωροῦσα αὐτὸν
ὡς Πατέρα καὶ Ποιμενάρχην, ὀφείλει ἀπονέμειν αὐτῷ τὴν προσή-
κουσαν ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν, φυλάττουσα ἀπαραβάτως τὰ πρὸς
Πνευματικὸν Ποιμένα ὀφειλόμενα καθήκοντα.

Ἄρθρ. 2ον Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἔχει πάντοτε δικαιοματικῶς
τὴν προεδρείαν τῆς Συνάξεως, συμμορφούμενος μὲ τὰς ἀποφάσεις
αὐτῆς καὶ γνώμης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος

Ἄρθρ. 4ον Ὅσάκις αἱ Μοναστηριακαὶ ὑποθέσεις προκαλέσωσι τὴν
παρουσίαν αὐτοῦ εἰς οἰονδήποτε μέρος, ὀφείλει ἀπέρχεσθαι ἐγκρίσει
τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἢ δὲ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του
θέλει κανονίζεσθαι συμφώνως μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποθέσεως.

Ἄρθρ. 6ον. Ἐπειδὴ εὐρεκόμεθα εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος δὲν
ὑποφέρει ἀκούσιον περιορισμὸν, διὰ τοῦτο ἔδοξεν ἵνα ὁ Ἀρχιεπί-
σκοπος, ὅσάκις θελήσει, δύναται νὰ μεταβαίη ἐλευθέρως ὅπου εὐα-
ρεστήται, εἴτε δι' ἀλλαγὴν ἀέρος, εἴτε δι' ἰδίαν του διασκεδάσιν,
μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ δαπανᾷ ἐξ ἰδίων του καὶ νὰ μὴ διαρκῆ ἢ
ἀπουσία του πλέον τῶν ἑξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 7ον Ἀναφέρων τις τὴν Σύναξιν, ὀφείλει νὰ ἐννοῆ καὶ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπον ὄντα Πρόεδρον αὐτῆς.

Ἄρθρ. 13ον. Τὸ κοινὸν ταμεῖον πρέπει νὰ ἔχη τρεῖς τοῦλάχισ-
σον κλεῖς, ὧν τὴν μὲν πρώτην νὰ κρατῆ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τὴν ὀ-

ποιάν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν Ἐπίτροπόν του ἦτοι τὸν Δικαῖον, τὴν δευτέραν δὲ κατὰ καιρὸν Σκευοφύλαξ, καὶ τὴν τρίτην εἰς ἕκ τῶν εὐὐποληπτοτέρων μελῶν τῆς Συνάξεως . . .

Ἄρθρ. 16ον. Δι' οἰκονομήποτε ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως ἀποβλέπουσαν ἐξωτερικὰ συμφέροντα τῆς Μονῆς, θέλει γίνεσθαι πράξεις, φέρουσά τὰς ὑπογραφὰς ἀπάντων τῶν Πατέρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἐκδίδει τὸ ἀναγκαῖον ἔγγραφον. Ἐν ἑλλείψει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, θέλει ἐκδίδει αὐτὸ ὁ Δικαῖος συνυπογραφόντων καὶ δύο ἐγκρίτων τῆς Συνάξεως μελῶν. . . .

Ἄρθρ. 26ον. Ἰπόσχεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τὴν περὶ αὐτὸν Σύναξιν νὰ διατηρήσῃ δύο διδασκάλους.

Ἄρθρ. 27ον. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀποδίωξις ἀδελφοῦ διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην συγγνωστὴν παράβασιν, ἐὰν μετανοῇ δλοφύχως.

Εἰς δὲ τὸ Πρακτικὸν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1866 ὑπάρχει τὸ ἄρθρον 3ον ἔχον οὕτως:

» Ἡ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον συγκροτουμένη Ἱερὰ Σύνοδος θέλει διορίζει τοὺς Οἰκονόμους ἀπάντων τῶν Συναϊτικῶν Μετοχιῶν, καθὼς θέλει ἀποφασίζει καὶ περὶ πάσης ἄλλης ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὰ συμφέροντα τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀπουσίας τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος θέλει εἰδοποιεῖ αὐτὰς πρὸς τὴν Σεβασμιότητά του καὶ ζητεῖ τὴν ἐγκρισίν του.»

Προκίπτει λοιπὸν ἐκ τῶν Κανονισμῶν τούτων, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις εἶναι ἀναπόσπαστος ἠνωμένος μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων (ἄρθρ. 7 Κανονισμ.) καὶ οὗ ἡ ἐγκρισίς διὰ πᾶσαν πράξιν τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων εἶναι ἀναγκαία, ὅτι λέγω ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν διοικεῖ τὰ τῆς Μονῆς πράγματα, καὶ ὅτι δὲν προϊσταται τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων διευθύνων τὰ τῆς Μονῆς τῇ γνώμῃ καὶ ψήφῳ αὐτῶν; προκίπτει ἐπίσης ἐξ αὐτῶν ὅτι οἱ Πατέρες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ πᾶναι τὸν Ἀρχιεπίσκοπον;

Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συμφωνηθῇ ὅρος τοιοῦτος, διότι 1ον οὐδέποτε ἐξήσκησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ὄταν δὲ τοιαύτη περίστασις ἐπαρουσιάσθη κατέφυγον εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν. Ἐστῶσαν παραδείγματα: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Κύπριος (1547) καὶ ὁ

Ἀνχνίας ὅστις καίτοι καθιρεθεῖς καὶ παυθεῖς καὶ εἰς ἐγκλήματα ὑποπεσὼν ὡς ἀπλοῦς ἀδελφός, μολατκῦτα παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας ἐδικάσθη καὶ 2ον διὰ τῆς τοιαύτης συμφωνίας, ἤθελον ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατηγοροῦν, νὰ μαρτυροῦν καὶ νὰ δικάζουν τὸν παρ' αὐτῶν νομιζόμενον ἔνοχον. Καὶ ἕκαστος δύναται νὰ συμπεράνη τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης διαταράξεως, ὅταν μάλιστα παρατηρηθῇ ὅτι ἀπέναντι τοῦ ὁποίου διεκδικοῦσι τρομεροῦ τούτου δικαίωματος, οὐδὲν πρᾶχρωοῦσι, λόγῳ ἀμοιβαιότητος, εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρὸς ἀντιστάθμησιν καὶ ἐξασφάλησιν αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐν περιπτώσει διαπράξεως παραβιάσεων καὶ ἐγκλημάτων ἐκ μέρους τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως. Ὡς ἐκ τούτου ἐπέρχεται ἀναγκαίως ἀναρχία ἀκαταλόγιστους ἔχουσα συνεπείας. Τὸ παράδειγμα εἶναι πρόχειρον: Ἐκ τῆς ἐλλείψεως διατάξεων προβλεπουσῶν τὸν τρόπον καὶ τύπον τῆς τιμωρίας παραβάσεων τοιούτων, τὴν πεποιθήσιν τοῦ ἀνευθύνου καὶ τῆς ἀτιμωρησίας σχηματίζοντες, χεῖρα ἀυθίρετον ἔθεσαν ἐπὶ τῶν κοινῶν χρημάτων καὶ ἔλαβον διὰ τῆς βίβης παρὰ τοῦ Σκευοφύλακος πολλὰς χιλιάδας γροσίων, προέβησαν εἰς τὸ νὰ παύσωσι καὶ διορίσωσι Δικαίους, διοριζομένους μόνον τῇ ἐγκρίσει μου ὡς καὶ οἱ ἴδιοι τὸ ὁμολογοῦσι διὰ τοῦ ἄρθρ. Βου τῆς ἀπὸ 27 10ηρίου 1866 πράξεως, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι μὲ παρακαλοῦσιν ὑπὸς συγκατατεθῶ νὰ ὀνομάσω Δικαίον τὸν Ἀρχιμανδρίτην καὶ τέλος ἐνεργοῦσι διοικητικὰς πράξεις ἐν ἀπουσίᾳ μου καὶ τοῦ τότε ἀντιπροσωπεύοντός με.

Κακῶς λοιπὸν προέβησαν εἰς τὸ μέτρον τῆς παύσεως καὶ ὀρθῶς ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἀπεδοκίμασεν αὐτὸ καὶ ἐξηράνισε τὴν πρᾶξιν τῆς 24 Αὐγούστου. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸν νόμον ἱκανοποιεῖ καὶ δεικνύει σεβασμὸν πρὸς τὴν σωτήριον τῇ ἀνθρωπότητι ἀρχὴν καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον νὰ μαρτυρῇ εἰς τὴν ὑπόθεσίν του καὶ νὰ δικάζη τὴν περὶ ταύτης ἀγωγὴν του.

§. 5.

Ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι οὗς προτείνουνσι πρὸς δικαιολόγησιν τῆς πράξεως ταύτης εἰσὶν ἀνύπρχοι καὶ σκηροί· τοιοῦτους βεβαίως θὰ τοὺς θεωρήσῃ καὶ ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, διότι μὴ ἔχουσα συμφέρον νὰ παραμορφώσῃ τὰ πράγματα καὶ ἀπκθῶς σταθμίζουσα τὰ καθέκαστα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, θὰ πεισθεῖ ὅτι ὅλα τὰ προτεινόμενα ἐπλάσθησαν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς πραγματοποιήσεως σχεδίων μακρόθεν μελετηθέντων.

Αἱ κυριώτεροι κατηγορίαι εἰσι:

1ον Ὅτι ἐσφετερίσθην καὶ κατεσπατάλευσα πᾶν εἰσόδημα τῆς Μονῆς, ἐχρέωσα ταύτην, χωρὶς νὰ δώσω λόγον εἰς οὐδένα καὶ ἐδαπάνησα ἔτοιμα χρήματα τοῦ Σκευοφυλακείου, ἅτινα ἐφυλάττοντο πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἐτοιμορόπου Μοναστηρίου.

2ον Ὅτι ὑπεξήρῃσα ἱερά καὶ λίαν βαρύτιμα κειμήλια.

3ον Ὅτι δὲν διέμεινα διαρκῶς εἰς τὴν Μονήν, ἐνῶ κατὰ τοὺς νόμους μόνον μέχρις Αἰγύπτου ἠδυνάμην ν' ἀπομακρυνθῶ καὶ τοῦτο οὐχὶ ἄνευ ἀδείας.

4ον Ὅτι ἀπεδίωξα τῆς Μονῆς αὐθιχίρετως ἀθώους καὶ σεβασμίους Πατέρας, καί.

5ον Ὅτι κατεπάτησα τὸν ὄρκον μου, μὴ τηρήσας τὴν πρὸς αὐτοὺς δοθείσαν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ μὴ ἐξορίσω τινὰς ἐκ τῶν Πατέρων.

Λέγονται καὶ ἄλλαι γενικαὶ καὶ ἀόριστοι περὶ ὧν δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω λόγον διότι ἀποδειχθήσεται ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ὠρισμένως ἐκτιθέμεναι εἶναι μῦθοι πλασθέντες παρ' ἄλλων καὶ ἐπαναλαμβανόμεναι μόνον καλῆ τῇ πίστει ἐκ πλάνης παρὰ τῶν ὑπογραψάντων τὴν πράξιν τῆς 24 Αὐγούστου.

Ἀπέναντι τῶν ὠρισμένων τούτων κατηγοριῶν ἀντιτάσσω τὰ ἑξῆς:

Ὡς πρὸς τὴν

1ην Ὅτι ἐσφετερίσθην καὶ κατεσπατάλευσα πᾶν εἰσόδημα τῆς Μονῆς καὶ ἐχρέωσα αὐτὴν χωρὶς νὰ δώσω λόγον εἰς οὐδένα, καὶ ὅτι ἐδαπάνησα ἔτοιμα χρήματα τοῦ Σκευοφυλακείου.

Ἐξέθεσα ἤδη τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν 27 Ἰοβρίου 1865 μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπεγράφη παρὰ τῆς ὀλομελοῦς Ἀδελφότητος καὶ ἐμοῦ Πράξις καταχωρηθεῖσα καὶ εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς περιέχουσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς:

« Ἄρθ. 4ον Εἶναι γνωστὰ πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς τὰ γενόμενα ἐ-
» ξοδα ἐν καιρῷ τῆς χειροτονίας τῆς Σεβασμιότητός του, πρὸς δι-
» τήρησιν τῶν προνομίων καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Μοναστηρίου,
» περὶ ὧν ὑπάρχουσι καὶ Πράξεις παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, αἱ
» ὁποῖαι καταργοῦνται ἀπὸ σήμερον καὶ ἐγκρίνεται, ὡς ἰσχύων,
» παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ παρ' ὅλης τῆς Ἀδελφότητος ὁ ἀ-
» κόλουθος τρόπος.

» Τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον ἀναλαμβάνει τὴν πληρωμὴν ὄλων τῶν
» μενόντων χρεῶν τῶν προελθόντων ἐκ τῆς συντηρήσεως τῶν προ-
» νομίων τοῦ Μοναστηρίου, συμποσομένων ἤδη ἐκ 16,000 και-
» σαροβ. φλωρίων, ἐξ ὧν προκτέθεσεν ἡ Σεβασμιότης του εἰς τὸ
» κοινὸν ταμεῖον 1,400 φλωρία καισαροβ. ὥστε τὸ μόνον χρέος
» ἀναβαίνει εἰς φλωρία 14,600.

» Τούτων οὕτως ἀποφασισθέντων, πᾶσα προγενεστέρα Πράξις
» καὶ διαχειρήσεις τῆς Σεβασμιότητός του μέχρι σήμερον θέλει
» θεωρεῖσθαι ἐξωφλημένῃ καὶ ἀκατάληκτος».

Εἰς δὲ τὴν συμπληρωτικὴν Πράξιν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1867
προστίθενται τὰ ἀκόλουθα:

« Ἄρθρ. 1ον Ἀναδεχθεῖσα ἅπαιξ ἡ ὀλομέλεια τῶν ἀδελφῶν τὴν
» πληρωμὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ταμείου τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν χρεῶν
» κατὰ τὴν ἐμφανισθεῖσαν σημείωσιν τῶν προσώπων εἰς ἃ ὀφεί-
» λονται, ἀμέσως θέλει ἀπολύσει ἡ Ἱερὰ Σύναξις ἐπίσημα αὐτῆς
» χρεωστικὰ ὁμολόγια πρὸς τοὺς δανειστάς, καὶ λάβει ἡ Σεβ-
» σμιότης του τὰ ἰδιαίτερα πρὸς αὐτοὺς δοθέντα ὡς κατηρημένα
» συγχρόνως καὶ ἡ Σεβασμιότης του θέλει δώσει ἐγγραφον ἀπό-
» δεῖξιν ὅτι ὁποιοδήποτε χρέος ἤθελε φικνῆ περιπλέον τῶν ἀπο-
» λυθέντων ὁμολόγων παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἦτοι τῶν 16,000
» χιλ. φλωρίων, νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ Μοναστηρίου,
» ἀλλὰ νὰ ᾖναι εἰς βᾶρος τῆς Σεβασμιότητός του.

» Ἄρθρ. 2ον Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάληψιν τοῦ ἰδίου ἄρθρου 4ου
» (τῆς Πράξεως τῆς 27 Ἰοβρίου 1865,) πᾶσα πρᾶξις καὶ διτχεί-
» ρησις τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου παρὰ τῆς Σεβ-

» σμιότῃτος του μέχρι σήμερα θεωρεῖται ἐξωφλημένη καὶ ἀκα-
» ταζήτητος, ἤδη ἡ Σεβασμιότης του ἐλευθεροῦται τῶν χρεῶν,
» μενόντων αὐτῶν τοῦ λοιποῦ εἰς βάρος τοῦ ταμείου τῆς Κοινό-
» τητος. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ἀπέλυσε ἡ Σεβα-
» σμιότης του εἰς τὸ ταμεῖον περὶ τῆς ἐτησίας πληρωμῆς 1400
» φλωρίων ἀπέναντι τῶν χρεῶν τῶν κληρονόμων τοῦ Μικκαρίτου
» νὰ ἐπιστραφῇ τῇ Σεβασμιότητι του ὡς περιττὸν
» τοῦ λοιποῦ καὶ ἄχρηστον».

Κατὰ συνέπειαν καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐξισώσεως καὶ τῆς ἐξο-
φλήσεως ταύτης, ἐγὼ μὲν ἔδωκα τὴν ἀπόδειξιν ἧς λόγος γίνεται
εἰς τὸ ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1866 Πράξεως, καὶ ἐμέ-
τησα εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Μονῆς 1,400 καισαροβ. φλωρίων, ἡ δὲ
Σύναξις τῶν Πατέρων συνέταξεν, ὑπέγραψε καὶ ἀπέλυσε τὰ πρὸς
τοὺς δανειστάς ὁμολογῆ, τὰ δὲ παλαιὰ τῆς υπογραφῆς μου ἔγ-
γραφα μοὶ ἐπεστράφησαν.

Δὲν δύναται ὅθεν νὰ ἰσχυρισθῶσιν ἤδη ὅτι πρὸ τῆς συντάξεως
τῆς Πράξεως ταύτης, ἔλαβον χώραν καταχρήσεις, νὰ μὲ θεωρή-
σωσιν ὑπεύθυνον περὶ τῆς διαχειρίσεώς μου ταύτης καὶ νὰ στη-
ρίζωσιν ἐπ' αὐτῆς κατηγορίαν, διότι φέρω, εἰς ἀπόδειξιν μὲν τοῦ
ἀνυπάρκτου τῶν τοιοῦτων αἰτιάσεων, τὰς υπογραφὰς αὐτῶν τῶν
ἰδίων τὰς φαινόμενας εἰς τὰς μνησθείσας Πράξεις· εἰς ἀπόρριψιν
δὲ αὐτῶν τὸν νόμον τὸν μὴ ἐπιτρέποντα νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς
πράγματα περὶ ὧν ἐγένετο ῥητὴ ἐξόφλησις καὶ ἐξισασμός. —
« οὔτε μετὰ ἐξισασμὸν, (λέγει ὁ νόμος) οὔτε μετὰ δευτέραν ὁμο-
» λόγησιν, δὲν δύναται τις νὰ μεταβάλῃ τὸ ὁμολογηθὲν ἤδη ἀπὸ
» αὐτῶν, ἂν καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔτυχῃ νὰ γίνῃ κατ' ἀπάτην δηλ. ψευ-
» δῶς. — Αἱ ὑποθέσεις, ἧτοι αἱ δίκαι, αἵτινες
» ἐτελείωσεν μὲ νομίμους ἐξισασμούς, δὲν ἀνατρέπονται οὐδὲ ἀ-
» πὸ Βασιλικὴν ἀντιγραφὴν. Καὶ εὐθὺς ἐὰν μετανοήσῃ ὁ
» συμφωνήσας, ὁ ἐξισασμὸς δὲν δύναται ν' ἀνατραπῇ. . . . ἐξί-
» σαισις γενομένη καὶ εἰς ὑπομνήματα καὶ ἐγγράφως καὶ ἀγράφως
» ἰσχύει » (Ἀρμεν. Βιβλ. Α τίτλ. 1. ἀριθ. 2, 6, 40, 46).

Ἐὰν λοιπὸν ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξόφλησιν ταύτην ἔλα-
βον χώραν καταχρήσεις πρέπει ν' ἀποδείξωσι τί καὶ κατὰ πόσον
διεχειρίσθην καὶ ποῖα ἢ κατάχρησις, διότι ἔκτοτε δὲν ἀνεμίχθην

εις τὸ χρηματικόν· μάλιστα μοι ὀφείλονται εἰσέτι μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου 1867 δι' ἄλλας τινὰς πληρωμὰς ἃς ὑπεχρεώθην νὰ κάμω διὰ λογοριασμὸν τῆς Μονῆς γρόσια 31,558 ὡς ἐν ἀρμοδίῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἀποδειχθήσεται.

Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἐδαπάνησα ἔτοιμα χρήματα εὐρισκόμενα ἐν τῷ Σκευοφυλακείῳ.

Ἡ κατηγορία αὕτη στηρίζεται, ὡς φαίνεται εἰς τὴν πληροφορίαν ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς, ὁ Μικκάριος Σκευοφύλαξ ὅταν ἐζήτησαν νὰ λάβωσι τὰ πρ' αὐτῷ εὐρισκόμενα χρήματα ἐκ λιρῶν 2,500, ὅτι δῆθεν ταῦτα ἐλήφθησαν πρ' ἐμοῦ. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως οἱ μὲν κατηγοροί μου ἐπικυβώσωσι τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὁ δὲ Μικκάριος ὑποστρέξῃ ἐντόνως αὐτάς. Ἀλλ' ὅμως ἔχω εἰς χεῖρας ἐπίσημον τὴν ἀπόδειξιν φέρουσαν καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Σκευοφύλακος ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα σώζονται καὶ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, δοθήσονται δὲ ἀρμοδίως τῷ ἀρμοδίῳ προσώπῳ ἐν δέοντι καιρῷ. Ἐκ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου φαίνεται ὁ λόγος δι' ὃν ὁ Σκευοφύλαξ μετεχειρίσθη τὸ στρατήγημα τοῦτο: « Ἐπειδὴ (λέγει οὗτος) ἡ αὐτοχειροτόνητος Σύναξις, μετὰ τὴν δαπάνην τῶν 1,000 » ἀγγλικῶν λιρῶν ἃς ὑπ' αὐτῆς ἐβίασθην νὰ δώσω, καὶ τῶν » 600 λιρῶν τῶν ληφθεισῶν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν χρωματῶν, » καὶ πολλῶν ἄλλων δαπανηθέντων τῶν πλείστων εἰς ἀρωγὰς » καὶ ἐπιζημιῶν διὰ τὴν Μορὴν ὑποθέσεις, ἡ Σύναξις λέγω, αὕτη » μ' ἐβίασε νὰ δώσω καὶ τὰς ἀνωτέρω 2500 ὅπως » διασώσω αὐτάς, ἠναγκάσθην νὰ ψευσθῶ, εἰπὼν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὰς ἔλαβε . . . , . . (Ἐγγρ. 10 Ἀπριλίου 1867). »

Ὡς πρὸς τὴν

2αν ὅτι ὑπεξήρουν ἰσρὰ καὶ λίαν βεβήματα κειμήλια.

Οἱ κατηγοροὶ γινώσκουσιν ὅτι τῶν κειμηλίων τούτων ὑπάρχει φύλαξ ἔχων ἀτομικὴν εὐθύνην καὶ κάποιαν ἀνεξαρτησίαν, διότι ὡν προσωπικῶς ὑπεύθυνος, δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν τούτων ὅταν νομίζῃ ὅτι δὲν γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Μονῆς. Διὰ νὰ μοὶ δοθῶσι ταῦτα ἔπρεπε νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ θέλησίς του. Καὶ ἂν μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ταῦτα ἔλαβον πρὸ τῆς 27 10βρ. 1865, ὅτε τὰ πάντα ἐξωμαλύνθησαν καὶ διευθετήθησαν δὲν πιστεύονται, διότι ὁ Σκευοφύλαξ, ὅστις ἔλαβε μέρος τότε εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν

πραγμάτων, ὄφειλε καὶ ν' ἀναφέρῃ καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἀποδόσεως αὐτῶν, ἢ καὶ ν' ἀναφέρῃ ὅτι ταῦτα κατέχονται ἀθαιρέτως παρ' ἐμοῦ. Ἄν δὲ λέγωσιν ὅτι μετὰ τὴν πράξιν ταύτην ἐγένετο ἡ ὑπεξαίρεσις, διὰ νὰ πισευθῶσι πρέπει νὰ κατηγορήσωσι καὶ τὸν Σκευοφύλακα τὸν ἀμέσως εὐθυνόμενον καὶ νὰ εἰπῶσι τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῶν κειμηλίων τούτων, ὅπως ἐγὼ μὲν δυνηθῶ ν' ἀπαντήσω ἐν γνώσει, οἱ δὲ ἐξετάσαντες τὴν ὑπόθεσιν νὰ δυνηθῶσι ν' ἀποφασίσωσιν ἐν γνώσει περὶ τῆς πράξεως καὶ ν' ἀνεύρωσι τὸν ὑπεύθυνον.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεώς της, ἐπέτρεψε καὶ διέταξε μάλιστα τοὺς κατηγοροὺς ν' ἀποδείξωσι τὰς κατηγορίας ταύτας. Διὰ τὴν δὲν προσέρχονται μὲ τὰς ἀποδείξεις εἰς τὰς χεῖρας νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἀγωγὴν των; Διὰ τὴν εὐρίσκουσιν ὑπεφυγὰς εἰς τὴν ἔνστασιν τῆς ἀνκρυσμωδότητος ἰσχυριζόμενοι σήμερον ὅτι τὰς κατηγορίας ταύτας ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ εἶναι ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πτριάρχης; Διὰ τὴν φρονοῦσιν ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ θρόνου ἐκεῖνου εἶναι ἀκρίβειστέρη; Μήπως τὴν ἀκρίβειαν ταύτην καὶ τὴν εὐθυδικίαν εὐρίσκουσιν εἰς τὴν κατ' ἐμοῦ ὑπάρχουσαν προδιάθεσιν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Μικκρυότητός του, ἢ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν οὗτος ἤδη γνώμην περὶ τοῦ βαισίμου τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς των;

Ὅχι, ὅλα ταῦτα εἶναι ὑποθέσεις. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν τολμῶσι νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν, διότι δὲν ἔχουσι τῶν κατηγοριῶν τούτων τὰς ἀποδείξεις. Ὅχι, δὲν ὑπεξήρῃσα ἱερά κειμήλια. Ναι, οἱ ἐν τῷ κρυπτῷ ἐργαζόμενοι κατήγοροί μου θέλουσι νὰ ὑπεξαιρέσωσι τὴν ὑπόληψίν μου καὶ ν' ἀντιποιηθῶσι τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τῆς Μονῆς. Ναι, οἱ κατήγοροι οὗτοι προσέβησαν εἰς πράξεις ἀθαιρέτους, μέχρι τῆς παραβιάσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ κεκλεισμένου δωματίου μου, ἐνθὰ τὰ πράγματα καὶ ἔγγραφα μου εὐρίσκονται. Ἰσπερὸν δ' ἀφ' ὅλα ταῦτα, ἔρχονται μὲ θάρρος τὸ ὁποῖον προδίδει ἀπερισκεψίαν καὶ ἐξωτερικὴν ἐνέργειαν, νὰ προστατεύσωσι προνόμια καὶ δικαιώματα τῆς Μονῆς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ πρῶτοι δὲν ἐσεβάσθησαν, προὔπηλάκισαν, καὶ ἠθέτησαν.

Ως πρὸς τὴν

3ην ὅτι δὲν διέμενα δικρκῶς εἰς τὴν Μονήν. Δὲν πρέπει, νομί-
ζω νὰ ἐπαναλάβω τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 6 τῆς μεταξὺ
ἐμοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων συμφωνίας, ὧν τὸ κεί-
μενον ἀναφέρεται εἰς τοὺς προηγουμένους παρχγράφους, διὰ νὰ ἀ-
ποδείξω τὸ σαθρὸν τῆς κατηγορίας ταύτης· οὐδὲ πρέπει φρονῶ νὰ
ἐπικαλεσθῶ τὰ πρὸ ἐμοῦ πραχθέντα ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι αἰείποτε οἱ
Ἀρχιεπίσκοποι εἰς τὰ ξένα διέμενον.

« Διατρίβει δὲ πάντοτε (λέγει ἡ τυπωθεῖσα Περιγραφή τοῦ Θεο-
» βαδίστου Ὁρους Σινᾶ τῷ 1817 δαπάνη τῆς Μονῆς σελὶς 122.)
» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς ὅποιον μέρος τὸν προσκαλεῖ τὸ συμφέρον
» τοῦ Μοναστηρίου » Ναί, μετέβην εἰς Ρόδον, Χίον,
Κρήτην καὶ Κύπρον. Δὲν προσθέτουν ὅμως ὅτι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν
μετόχια ἀνήκοντα τῷ Ἁγίῳ Ὄρει Σινᾶ, καὶ ἐπομένως εἶναι καὶ εἰς
τὰ μέρη ἐκεῖνα συμφέροντα χρῆζοντα διευθετήσεως καὶ ἐποπτείας.
Ναί, μετέβην εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἀποσιωποῦν ὅμως τὴν δοθεῖ-
σαν μοι πληρεξουσιότητα κατὰ τὴν 15 Μαρτίου 1860 διὰ πρά-
ξεως τῆς Συνάξεως καταχωρηθείσης καὶ εἰς τοὺς Κώδικας τῆς
Μονῆς, ἣν ἐπανελάβον κατὰ τὴν 12 Ἀπριλίου 1863 καὶ ἐπισφρά-
γισαν κατὰ τὴν 9 Ἀπριλίου 1866, καὶ δι' ἧς μοὶ ἀναθέτουσι τὴν
διεύθυνσιν καὶ διεξγωγὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοβαδίστου Ὁ-
ρους Σινᾶ εἰς τὴν ἀναφεῖσαν ἔριδα περὶ τῶν ἐν Δακίᾳ κτήσεών του.

Ἀλλὰ λησμονοῦν ὅτι χθὲς, καὶ ὅτε ἡ πληρεξουσιότης αὕτη ἐδί-
δετο, ἦσαν γνώμης ἄλλης καὶ ῥητῶς εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς πληρε-
ξουσιότητος εἶναι ὁ ὅρος καθ' ὃν ἔπρεπεν ἀναγκαιῶς νὰ μεταβῶ εἰς
Κωνσταντινούπολιν. Εὐτυχῶς τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς
χειράς μου προσμαρτυροῦντα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου καὶ τὸ
παράλογον τῆς αἰτιάσεως ταύτης.

Ως πρὸς τὴν

4ην καὶ 5ην ὅτι κατεδίωξα φιλησούχους Πατέρας καὶ ἠθέτησα
δῆθεν τὸν ὄρκον μου τοῦ νὰ συγχωρήσω αὐτούς.

Ἐγὼ δὲν κατεδίωξα οὐδένα φιλήσυχον καὶ εὐπειθῆ Πατέρα. Ἡ
διοικητικὴ Ἀρχὴ μαθοῦσα τὰς συμβάσας κατὰ τὸν 10βριον τοῦ
1865 ἀντιπε:θαρρχικὰς καὶ σαοιστικὰς σκηνὰς καὶ χρωμένη τῶν
δικαιωμάτων της ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέτρα διὰ τε τὴν τάξιν καὶ τὴν

ψυχίαν τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐν τῇ Μονῇ καθε-
στῶτων. Τὰ μέτρα ταῦτα ἐπεδοκιμάσθησαν καὶ παρὰ τῆς ὀλομε-
λείας τῶν Πατέρων, ὡς ἀνωτέρω ἐξέθεσα. (Ἐγγρ. 24 Φεβρ. 1866).
Ἦσαν δὲ καὶ νόμιμα τὰ μέτρα ταῦτα, διότι ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ὀ-
λομέλεια τῆς Ἀδελφότητος ἀνεγνώρισεν ἔπαξ ὅτι οἱ ἀπομακρυν-
θέντες προσκαίρους καὶ μέχρι τῆς κατευνάσεως τῶν πνευμάτων
ἦσαν ταραξίαι, καὶ ἐπομένως ἐπικίνδυνοι, καθῆκον εἶχεν ἡ διοι-
κητικὴ ἀρχὴ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ
ἄρθρ. 27 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἀπαγορευόντος τὴν ἀποδιώξιν τοιού-
των διὰ συγγνωστὰς παραβάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀποδιώξιν τῶν
προκαλούντων στάσεις καὶ τῶν θελόντων ν' ἀνατρέψωσι τὰ καθε-
στῶτα, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, καὶ περὶ τῶν ἢ Σύνταξις τῶν
Πατέρων, καίτοι ἐπικαλεσθεῖσα τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἀρχῆς καὶ τὴν
ἐμὴν συγχώρησιν, ἀναγνωρίζουσα ὅμως τὴν ὀρθότητα τοῦ μέτρου
τούτου καὶ τὸ φιλοτάραχον ἐκείνων, ἀπήτησε ῥητῶς διὰ τῆς ἰδίας
πραξέως τῆς ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1866 ὅπως, πρὸ τῆς συγχωρήσεως
καὶ τῆς ἐπανόδου τῶν εἰς τὴν Μονὴν ὑποσχεθῶσιν ἐγγράφως ὅτι
θέλουσι συμβιώσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμονίᾳ πειθόμενοι εἰς τὰς ἀ-
ποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως (*).

Ναί, ὑποσχέθην νὰ συγχωρήσω αὐτοὺς, καὶ ἐγγράφως ἐδήλωσα
τοῦτο καὶ πράγματι συνεχώρησα τὸ κατ' ἐμαυτὸν τὴν πράξιν.
Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ὑποσχεθῶ καὶ μάλιστα ἐνόρκως περὶ πράγ-
ματος, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπόρουν νὰ διαθέσω. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπο-
σχεθῶ ὅτι ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ δὲν θὰ ἐνεργήσῃ πρὸς σωφρονισμὸν
τῶν ταραξιῶν. Ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ μαθοῦσα τὴν διάπραξιν πρα-
ξικοπήματος ἐντὸς τοῦ Κράτους αὐτῆς παρ' ἀνθρώπων οἵτινες πρέ-
πει νὰ ᾧσι τὸ παράδειγμα τῆς εὐπειθείας, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ
τῆς τάξεως ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἐξασφα-
λίση τὴν τάξιν. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς ἐμῆς θε-
λήσεως. Οὐδὲν ἄρα παράπονον δικαιοῦνται νὰ ἔχωσι διὰ τὴν ἀπο-

(*) Καὶ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας οἱ πατριάρχοντες ἀσπληρῶς τιμωροῦνται.
— Ὑπάρχουν ῥητοὶ Κανόνες « Περὶ τῶν ποινῶν τῶν συνωμοσίας ἢ πατριᾶς. »
Φωτίου Νομοκάνων τίτλ. Θ'. κεφ. ΔΖ. τόμ. 1, σελ. 229 — Συντ. Ῥάλλη καὶ
Ποτλῆ].

μάκρυνσιν ἢ δι' ἀθέτησιν ἐνόρκων δῆθεν ὑποσχέσεων, δοθεισῶν πρὸς συγχώρησιν. Ὁμολογοῦντες ὅμως ὅτι ἐμεσολάβησαν περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἀπομακρυνθέντων συνομολογοῦν ὅτι οὗτοι ἐγκλημάτησαν. Ἀλλ' ὑποπεσόντες οὗτοι καὶ οἱ μεσολαβοῦντες εἰς τὸ αὐτὸ καὶ βαρύτερον ἔγκλημα διὰ τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου πράξεως των δὲν δικαιοῦνται νὰ φέρωσι τὴν κατηγορίαν ταύτην οὐδὲ νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ὑπόσχεσιν ἐπεικειάς δοθεισῶν πρὸ τῆς διαπράξεως τῶν βαρυτέρων τούτων παραβιάσεων.

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ πράγματα. Συμπεραίνων δὲ λέγω:

Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ δὲν ὑπάγεται δι' οἰανδήποτε ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱεράς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων ἧς ἡ ἀρμοδιότης ἐκτείνεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν διαφορῶν τῶν ἀναφουρένων εἰς τὰς εἰς τὸν Θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ἀμέσως ὑποκειμένας Ἐπαρχίας. Δὲν ὑπόκειται δὲ καὶ εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διότι εἶναι αὐτόνομος καὶ ἀνήκει εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ, τὸν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοίκητον, ὑπερ καὶ παρὰ τῆς Μακαριότητός του ἐβεβαιώθη καὶ ὡμολογήθη ἐν τῇ τῆς 4 Ἰουλίου 1859 συνεδριάσει τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ὅτι καὶ συμβιβαστικῶς δὲν δύναται ὁ Μακαριώτατος νὰ περαιώσῃ οἰανδήποτε διαφορὰν μεταξύ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, ὅταν τὸ ἐν ἑκ τῶν διαφερομένων μερῶν δὲν συναίνῃ δι' οἰανδήποτε αἰτίαν (*) καὶ ἰδίως ὅταν ὑποπτος ἔστιν. (**)—Ὡστε καὶ ἀρμόδιος ἂν ἤθελεν εἶσθαι ὁ Μακαριώτατος

(*) (Ἐγγρ. Πατρ. Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ 1690 ἔτους).

(**) Κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας ὁ διάδικος ὁ ἔχων ὑποναίαι, δύναται νὰ μὴ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ἀρμόδιον δικαστὴν, ἀλλὰ νὰ καταφύγῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀνώτερον. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐκτὸς τοῦ σχολίου ἐν τῷ 74 Ἀποστολ. Κανόνι, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι Συνοδικαὶ ἀποφάσεις, εἰς ἃς εὐρίσκουμεν τὴν ἐξῆς περικοπήν:

« Κληρικοὺς δὲ Κληρικοῖς διαμφισθητοῦντας, ἢ καὶ Μοναχοὺς Μοναχοῖς, »
» παρὰ τῷ οἰκίῳ γρίνεσθαι Ἐπισκόπων ἢ Ἐπισκόπους Ἐπι-
» σκόποις παρὰ τῷ τῆς Πατριαρχείας Μητροπολίτη συνοδικῶς. Εἰ δὲ σκάνδαλον

νά δικάσῃ ἢ συμβιβάσῃ τὰς προκειμένας διαφορὰς, πρὸς δὲ καὶ ἂν δὲν ἤθελον ὑπάρχει ὑπόνοιαι σπουδαῖαι, οὐχ' ἦττον τὰ διάδικα μέρη ἠδύναντο νὰ φέρωσι κατ' εὐθείαν τὰς διαφορὰς ταύτας εἰς τὸ ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον. Τοῦτο δὲ ἐγένετο. Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἐπελήφθη περὶ αὐτῶν καὶ ἐδίκασεν. Οὐδεὶς ἄρα ἄλλος δύναται ἤδη ν' ἀποφανθῇ περὶ ταύτης ἢ νὰ μεσολαβήσῃ ὅπωςδῆποτε, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ λάβῃ χώραν προφανῆς τῶν νόμων παραβίασις καὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἀθέτησις.

Ὅτι ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὐδὲ τὴν ἐξουσίαν ν' ἀνακρίνῃ ἢ νὰ δικάζῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, οὐδὲ δύναται νὰ κάμῃ οἰανδήποτε πρᾶξιν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου (τοῦ Δικαίου,) ὅτε ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἔγκρισις αὐτοῦ.

Ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ κατηγοροῦ μου εἶναι σαθρὰ καὶ ἀναπόδεικτος, καὶ πρέπει ν' ἀπορρίφθῃ.

Παύω ἐνταῦθα τὸν λόγον ἄνευ ἐπιλόγου διότι τῆς ὀρθῆς τῶν πραγμάτων παραστάσεως καὶ τῆς ἀκριβοῦς τῶν νόμων ἐκτιμῆσεως

» ὑποτρέχον ὑπόψιν θατέρω ἐπιποιεῖ τῶν μερῶν, παρὰ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν
 » Ἀγιωτάτω Πατριάρχῃ καὶ τῇ Ἱερᾷ καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ τηρεῖσθαι καὶ τέμνε-
 » σθαι τὸ ἀμφισβήτημα. Ἀποφ. Ἀλεξίου Κωνσταντινουπόλ. Ἀπρίλιος μῆν,
 » εἴσως τόμος 5. σελ. 328 — Συntαγ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ).

Κατὰ τινα δὲ σχολιαστὴν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἄνευ αἰτίας ὁ κληρικὸς δύναται νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσίν του κατ' εὐθείαν ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦτο δὲ κατ' ἐξαιρέσειν, λέγουσιν, ἐχρηγήθη ὡς προνόμιον, ἴσως δὲ καὶ λόγω τῶν Πρεσβείων τῇ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίᾳ.—Τὸ σχόλιον ἔχει οὕτως:
 « Ἀλλὰ καὶ Ἐπίσκοπος ἢ Κληρικὸς, εἰ κατὰ Μητροπολίτου ἔχῃ τινα ὑπόθεσιν,
 » ἢ παρὰ τῶν Ἐξάρχων τῆς διοικήσεως ἦτοι τῶν Πατριάρχῃ, ὑφ' ὃν τελούσιν οἱ
 » τῶν Ἐπαρχιῶν ἐκείνων Μητροπολίται, δικάζεσθαι, ἢ παρὰ τῶν Πατριάρχῃ
 » Κωνσταντινουπόλεως ὅπερ προνόμιον οὐδενὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν ἐδόθη
 » οὔτε ἀπὸ τῶν Κανόνων, οὔτε ἀπὸ τῶν Νόμων, τὸ δικάζεσθαι Μητροπολίτην
 » τελούντα ὑφ' ἑτέρου Πατριάρχῃν παρὰ Πατριάρχῃ ἑτέρου εἰ μὴ μόνῳ τῶν Κων-
 » σταντινουπόλεως». (Καν. Θ'. τῆς ἐν Χαλκηδ. Δ'. Οἰκουμ. Συνόδου τόμ. 2.
 σελ. 240—Συntαγ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῆ.)

ὁ ἐπίλογος εὐρίσκειται ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ εὐθυκρίσιᾳ καὶ σοφίᾳ τοῦ
δικάσοντος τὴν ὑπόθεσιν δικαστοῦ, ὅστις ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑπο-
θέσεως εἶναι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 2 Αὐγούστου 1867.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΝΑΙΟΥ ΚΥΡΙΑΛΟΣ.



ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ



Επισημασθέντες είναι οι εθνικοί ερευνητές και οι εθνικοί
ερευνητές που έχουν λάβει μέρος στην εθνική επιλογή
του 1991 στην Αθήνα, 14-15 Σεπτεμβρίου 1991.

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΣ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ



ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



007000023454